

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

1/2005

*„Idealista, který se nesnaží
uvést správné ideály do praxe,
za mnoho nestojí“
(ctihodná Edel Quinnová)*

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Asi jste si zvykli, že časopis Řád měl bílou obálku. Vstupujeme však do druhého desetiletí existence časopisu. Příštích deset let (dá-li Pán Bůh) by měla být obálka barevná. Navazujeme v mnohém na časopis Řád prvorepublikový a válečný. Ten časopis trval jen deset let, ale jeho význam byl značný. Měl každý měsíc tisíc výtisků. Současný Řád má tisíc dvě stě exemplářů. Byli bychom rádi, kdybyste jej mohli víc šířit, aby náklad rostl. Nemůžeme se měřit nákladem s „mamutem“ Katolickým týdeníkem, který ovlivňuje mnoho. Vždy si najdu v Katolickém týdeníku něco zajímavého. Například to byl rozhovor s jezuitou J. Cukrem, SJ. Nelze však zastírat, že polovina článků je jen „vata“ – průměrné až nezáživné. Já to chápu, je obtížné, aby každý týden bylo všechno v takovém rozsahu prvotřídní. Bohužel, někdy jsou tu věci vyloženy škodlivé.

Například rozsáhlý inzerát propagující liberální časopis Getsemany a spisy ženatého biskupa J. Konzala (svěceného tajně v éře komunismu v okruhu biskupa Davidka). Má protipapežské názory. Za inzerát mohl Katolický inzerát inkasovat podle mého názoru 30 000,-Kč. Toto je značné selhání.

Nemohu tady rozebírat všechno, ale zastavil bych se u čísla z 6.12. 2004. Článek významného teologa „Úcta k Marii nemá rozdělovat“. Tento teolog ví jistě desetkrát víc o teologii než já, ale to není podstatné. Je potřeba soucitit s Církví. Autor vcelku správně rozebírá dogma o Neposkvěšeném početí Panny Marie. Končí však, cituji: „Nemůžeme zastírat, že dogmatizace, jejíž stopadesáté výročí si letos připomínáme, představuje určitý problém v ekumenickém dialogu. Je však třeba podotknout, že mezi pravdami víry existuje určitá škála odstupňování podle jejich důležitosti. Pravdy víry jsou jako údy těla. Poranění mozku nebo srdce pochopitelně nemůžeme srovnat s tím, když si poraníme prst. Dogma o Neposkvěšeném početí se proto nemůže svou důležitostí srovnávat s velkými věroučnými prohlášeními doby církevních otců. Tato pravda patří ke katolické víře. Musíme ji tudíž interpretovat tak, aby nepřišla nazmar jiná pravda vyšší, totiž příkaz, abychom byli jedno (srov. Jan 17,21). To platí nejen pro katolíky, nýbrž i pro ostatní křesťany, neboť za uskutečňování stále hlubší vzájemné jednoty máme odpovědnost všichni. Bylo by skutečnou tragédií a hlubokým nepochopením tajemství víry, kdyby se naše úcta k Panně Marii stávala mezikonfesioním

příkopem, který vzájemně odděluje. Zřejmě i proto nás Církev dnes učí uctívat Matku Páně jako matku jednoty mezi všemi pokřtěnými.“

Podle mého názoru neexistují důležitá a nedůležitá dogmata. Navíc je potřeba ekumenismus správně chápat. Jsem pro rozumný ekumenismus. Neměla by se z něj ale dělat „posvátná kráva“. Jsou jistě důležitější věci než ekumenismus. Je potřeba, jak už jsem napsal, cítit s Církví. Je lepší ne příliš nasávat diskutabilní teology, ale více přemýšlet.

Ve stejném čísle byl rozhovor s biskupem „Evropa potřebuje vzájemné bratrství“. Cituji: „Navštívil jsem také Münster, kde jsem na katolické teologické fakultě v rámci tamního každoročního studijního cyklu přednášek, pořádaného s mezinárodní účastí, přednášel na téma přínosu církve pro sjednocení Evropy. Dotkl jsem se zvláště hledání a budování bratrství mezi národy. Připomněl jsem ideály Francouzské revoluce: rovnost, volnost, bratrství, i to, že na rozdíl od snahy po rovnosti a svobodě zůstal právě ideálu bratrství další vývoj mnoho dlužen. A to je úkol pro dnešek: ve vzájemných vztazích usilovat o bratrství, protože právě na něm musí Evropa stát.“

Na ideálech rovnost, volnost, bratrství není nic špatného, až na to, že to bylo heslo Francouzské revoluce, která popravovala kněze a katolíky. Připomeňme si holocaust na katolicích v kraji Vendée. Není dobré klanět se této revoluci. Navíc rovnost, volnost a bratrství je heslem zednářů. A i malé dítě ví, že současnou politiku Evropy řídí zednáři a zpravodajské služby. Je to neprozíravé nadbíhat zednářům.

Celkem vzato se nedivím, že je v semináři málo bohoslovců. Všem čtenářům přeji hojnost darů Ducha svatého.

Žehná

P. Ing. Karel Dachovský

3. 1. 2005

Čína

Vláda rozeslala členům ústředního výboru komunistů dokument, kde se mluví o zastavení růstu náboženství, kultických organizací a pověr. Dokument hořekuje nad „západáctvím“ a rozkladným vlivem náboženské víry a má se postupovat v trpělivém ovlivňování víry. Zvláště se to týká mladých a vzdělaných lidí. Také internet by měl šířit marxistickou kulturu. „Pověra“ se má nahradit „vědeckým názorem“, proto je důležité rozvíjet přírodní vědy. Stát má mít absolutní monopol nad výukou. Náboženství se má spíš kontrolovat než vymýtit. Připouští se, že v Číně náboženství existuje a věřící mají být zapojeni do státem schválených náboženských společností.

Irsko

Sociologický průzkum u 44% kněží (to je 1 307) v 26 diecézích ukázal, že mladí kněží jsou spíše konzervativní. Většinu kněží však tvoří ti, kteří prošli semináři v letech 1960 – 1979. Tato skupina je liberální. 58% z nich soudí, že Církev nedrží krok s dobou. 57% chce zrušit celibát kněží, 56% je pro širší používání generálního rozhrěšení. 85% by neodmítlo podat Eucharistii těm, jejichž životní styl nebo veřejné názory jsou v protikladu s církevním učením.

* * *

Katolické univerzity nabízejí kurzy New Age včetně indické hlavové masáže, spirituálního tance, terapie z dětství v podvědomí uchované představy osob – zejména jednoho z rodičů.

Například dominikánská škola v Talaght říká, že kurzy New Age jsou vyprodané, zatímco kurzy teologie sv. Tomáše Akvinského jsou poloprázdné.

Jezuity vedený Institut teologie a filozofie Milltown a vinceentiány vedená kolej v Drumcondra také nabízejí kurzy New Age.

Učí se také teorie kundalini pocházející z hinduismu a je založena na myšlence, že všichni mají zdroje duchovní energie, která spočívá dole v páteři, a je třeba vědět, jak ji uvolnit. Indická hlavová masáž slibuje, že během šestitýdenního kurzu se naučí dávnému umění uzdravování a relaxace. Podle Valerie Warrenové mnoho lidí má nemoderní pohled na katolické univerzity – je to prý fundamentalistické. Naopak P. Brendon Purcell

z University College Dublin říká: „Mohu pochopit, proč instituce chtějí ždímat peníze, když nabízí populární kurzy, podávané jako neškodné, ale je nebezpečí, že katolická Církev by mohla uznávat totální filozofie.“

Irish Independent

Kanada

Kanadská konference katolických biskupů dostala souhlas od Svatého stolce k výnosu, který doplní v Kanadě vatikánský dokument *Ex Corde Ecclesiae*. Jde o dokumenty o normách pro katolické koleje a univerzity. Výnos má řešit problém rozšíření disentu na katolických vysokých školách.

Problém vznikl v březnu 2004, kdy kardinál Ambrozic z Toronta odmítl udělit titul na univerzitě řeholnici, která napsala disertační práci s titulem „Naslouchání ozvěně: Přispění lesbických cest ve spirituální formaci a teologické reflexi“.

Kanadští biskupové poprvé vystoupili ohledně odmítání katolického učení na katolických učilištích. Dvacet katolických kolejí a univerzit se bude muset řídit výnosem.

AD 2000

Itálie

V provozu je Radio Maria (24 hodin denně). Má pět milionů posluchačů. Má filiálky po celém světě. Vysílá se růženec, mše svatá, duchovní rozhovory, katecheze, biblické studie, kurzy v teologii. Přenos modlitby Anděl Páně od papeže je nejpopulárnější. Jde o rozhlas úplně loajální Církvi. Výsledky jsou vynikající – lidé se vracejí k Církvi. Také se získává mnoho konvertitů.

AD 2000

Francie

Biskup Bernard Fellay ze Společnosti sv. Pia X. (SSPX) oznámil vyloučení dvou kněží, kteří kritizovali jeho vedení. Otec Philippe Laguérie (farář velké tradicionalistické skupiny ve Francii) ostře kritizoval poměry v SSPX seminářích. Biskup Fellay mu nařídil poté opustit Francii a převzít úkoly

v Mexiku. P. Laguérie, který je v pastorači 25 let, odmítl a byl poté vyloučen z SSPX. Mezi Vatikánem a SSPX nejsou oficiální kontakty, přesto Vatikán poznamenal, že sleduje rozkol v SSPX se smutkem. Vatikán už dvakrát vyšel vstříc tradicionalistickým kněžím a věřícím. V lednu 2004 přijal a uznal tradicionalistickou skupinu v Campos (Brazílie), která má nyní vlastního biskupa sjednoceného s Římem. V květnu 2004 berlínská arcidiecéze vytvořila oratoř sv. Filipa Neri, kterou vedou kněží a seminaristé, kteří přešli z lefebristického semináře v Ecône (Švýcarsko).

CWR

Indie

Vůdci muslimů odmítají tlaky vlády, která chce nařídít, že rodina smí mít jen dvě děti. Mohamedánky mají mnohem víc dětí než hinduistické ženy. Mohamedáni říkají: „Není snadné bránit narození těch, kterým dal Alláh osud narodit se.“ Dvě prominentní muslimské skupiny vydaly zákaz pro ženy chodit na těhotenské testy ukazující pohlaví nenarozených. Indové často usmrcují v lůně děti ženského pohlaví. Vůdci muslimů říkají: „Děti jsou darem od Alláha a interrupce rovná se vražda.“ Jestliže některá muslimka jde k testům ohledně pohlaví dítěte, potom je hříšnicí.

CWR

Nový Zéland

Papež vyzval biskupy Nového Zélandu při jejich návštěvě ad limina, aby pevně vedli tvář v tvář proti pokračujícímu okorávání víry a nárůstu sekularismu. Podobně jako v Austrálii se má pozornost věnovat katolickým školám a učitelům, aby učili a žili příkladně svou vírou. Mají svědčit o Kristu mezi mladými. Učitelé mají mít sami potřebné solidní teologické vzdělání. V současnosti často profesori učí v nesouladu s Církví. Také je negativním jevem odstoupení řeholníků a řeholnic od vyučování ve školách. Papež nabádá řeholníky, aby podporovali duchovní povolání.

Papež se zaměřil také na sekularismus napadající víru na Novém Zélandu a v mnoha dalších západních státech. Je zde předěl mezi evangeliem a kulturou. Vzrůstá individualismus a lidé nehledají svůj konečný cíl a význam lidské

existence. Nový Zéland je zasažen mizením smyslu pro Boha, odpadem od Církve, podkopáním rodinného života, usnadněním interrupcí a prostituce, scestnou vizí člověka, který hledá potěšení a „úspěch“ spíše než dobrotu a moudrost. V této situaci biskupové mají být lidmi naděje, kázání a učení s horlivostí o nádheře Kristovy pravdy, která zapuzuje temnotu a osvěcuje pravou cestu života.

Na Novém Zélandě stejně jako v Austrálii upadla návštěvnost nedělních mší svatých (zvláště mladých lidí). Svatý Otec vyzval biskupy, aby pokračovali v zajištění hlásání plně šire církevního učení, zvláště se má zdůraznit oblast svatosti a jedinečnosti manželství a rodiny. Manželé mají být chráněni státními zákony, zatímco škodí pokusy stavět na úroveň manželství jiné formy spoluzití – zvláště homosexuální „sňatky“.

AD 2000

Španělsko

Kardinál Alfonso Trujillo, prezident Papežské rady pro rodinu, odmítl nový španělský zákon uznávající sňatky lidí stejného pohlaví. Řekl, že španělsí zákonodárci vymysleli novou definici manželství. Řekl: „Je to velmi smutná věc, úplné odlidštění postoje vlády k rodinnému životu.“ Řekl, že povolením k adopci dětí páry stejného pohlaví se poruší Dohoda OSN o dětech z roku 1989, která zdůrazňovala, že blaho dětí musí být zachováno. Vatikán prohlásil, že adopce dětí páry stejného pohlaví je jednou z forem zneužití.

Kardinál zdůraznil, že dítě potřebuje stabilitu, která pochází z toho, že má otce a matku. Rodiče poskytují vzájemně se doplňující prvek nutný k psychologickému vývoji dítěte. Španělská biskupská konference vydala prohlášení říkající, že nový zákon je virem otravujícím celou společnost. Španělsko se stává druhou zemí v Evropě (po Nizozemsku), která klade na roveň legálnímu manželství „manželství“ osob stejného pohlaví. Belgie také uznává toto „manželství“, ale nedovoluje homosexuálním párům adoptovat dítě.

Catholic News Agency

Peru

V rozhovoru v rozhlasě řekl kardinál Juan Luis Cipriani (člen Opus Dei), že militantní sekularisté chtějí udusit hlas Církve. Ale ještě větší nebezpečí pro víru přichází od kněží, kteří se bojí říci pravdu. Teď je kampaň umlčet Boží hlas, protože chtějí, abychom zůstali v kostelích klečet na kolenou v modlitebnách místo, abychom mluvili o nespravedlnostech, nedostatku respektu k rodinám, pošlapávání cti, nedostatku zájmu o chudé. Chválil práci kněží, kteří slouží mši svatou a tráví mnoho času v modlitbě s velkou obětavostí, protože je jich málo. Nicméně řekl, že: „Velkým nebezpečím pro Církev je slabý kněz, kterému schází horlivost. Kněží potřebují ukázat, že opravdu žijí to, co káže a věří, a že není žádná propast mezi tím, co Církev učí a co Církev činí.

CWR

Brazílie

Žije zde nejvíc katolíků celosvětově (150 milionů). Antikoncepční mentalita způsobila, že je tu porodnost jen 1,97% dítěte na ženu. Interrupčnícké kruhy navrhly, aby se směly zabíjet nenarozené děti s poškozením mozku. To však Nejvyšší soud zamítl 7 : 4 hlasům. V Brazílii nejsou dovolené interrupce. V zemi pracují agentury pro život podporované biskupy. Také tu mají výbornou rozhlasovou stanici Cancão Nova (Nová píseň). Sleduje ji v průměru šest milionů posluchačů. V současnosti 90% obyvatel si myslí, že nenarozené děti vyžadují zvláštní ochranu poskytovanou brazilským právem. Stále klesá počet těch, kteří si myslí, že by se měly povolit interrupce.

Special Report

Tanzanie

V roce 1958 byla země imunní mentalitě Západu. Bylo tu hodně duchovních povolání. Nyní však převládla antikoncepční mentalita (tři děti na rodinu – v roce 1985 to bylo sedm dětí). Američané dodávají peníze na kontrolu porodnosti (USA daly na tyto cíle od roku 1965 – 6,6 miliard dolarů). Děti od útlého věku dostávají sexuální „výchovu“ – vhodnou pro

propagaci nedobrého. Interrupce jsou zakázány mimo případů ohrožení života matky a ohrožení zdraví. Přesto je tu 14 center Marie Stopesové (ta podporovala v padesátých letech „reprodukční právo“ ženy, naváděla k cizoložství a nechala připoutat učebnice kontroly porodnosti ke křtitelnici katedrály ve Winchesteru). Tato centra učí antikoncepci a pomáhají při ilegálních interrupcích.

V zemi jsou ale i střediska HLI (která učí, jak si vážit nenarozeného života). Lidé se diví, že USA mají 293 milionů obyvatel, ve školách se učí, že Tanzanie je přelidněná (36,5 milionů obyvatel.)

Speciál Report

Austrálie

Dva katoličtí kněží křtili deset let ve jménu Stvořitele, Osvoboditele a Opory (místo Otce, Syna a Ducha svatého). Kardinál Pell nařídil opakování křtu, což ale někteří věřící odmítají.

* * *

V diecézi Brisbane arcibiskup Bathurst napsal kněžím, že je třeba obsadit místa faráře v Goodna, faráře ve Stanley River, administrátora v Herstonu, administrátora v Bardonu. Vyšlo to jako inzerát.

Ačkoliv má jít o místa faráře a administrátora, žadatelé si musí uvědomit, že mohou nastat nové formy pastorační farností, jako je pastorační laický ředitel (který by řídil farnost, ačkoliv kněz by žil ve farnosti). Jeden laik poznamenal: „Je tu opravdu nedostatek kněží.“

AD 2000

* * *

Kardinál Pell napsal, že všechna rozhodnutí ohledně majetku Církve musí směřovat k posílené misie Církve (to je pravidelná bohoslužba, podporování manželství a rodin, šíření evangelia, výchova ve víře, podpora chudých a trpících).

Má se šetřit penězi, ale ne na úkor misie. Má se zajistit: vzrůst modlitby a účast na mších, počet a stabilita manželství má vzrůstat, má být víc konverzí, více se má učit náboženství pro děti a mládež, má se efektivně pomáhat chudým a trpícím.

Má se moudře riskovat. Jestliže jde o to, zda zřídit novou agenturu pro léčbu narkomanů, zda otevřít novou univerzitu, institut pro manželství a rodinu, měli bychom se rozhodnout pro.

V sekulární společnosti se ptají: „Proč riskovat?“ „Vydělá si to na sebe?“ Ale naše misie nesměruje k zesvětštění nebo růstu zisku, jde o záchranu duší.

Když biskup nebo kněz chce nový katechetický program, novou sadu učebnic, účetní může zpanikařit, ale jeho úkolem je, aby se to uskutečnilo.

Zapálení pro misii musí jít ruku v ruce s profesionalitou.

Církev má být dobrým zaměstnavatelem. Má jít světu příkladem, jak zajistit na pracovišti spravedlnost. Pokud jde o zaměstnance Církve, mělo by jít o elitu. Měl by se pořídit audit (jak finanční, tak misijní). Nejde o další zatížení. Je to příležitost ukázat, jak se uspělo v uzdravování rozpadlých manželství a rodin, jak se získali konvertité, jak se zvýšil počet svátostí, jak se zlepšilo školení dospělých ve víře.

Náš Pán jednou bude žádat vyúčtování, jak jsme naložili s hřivnami. Měli bychom se připravit na tento audit. Víme, že jsou těžkosti v Austrálii, kde klesla návštěvnost mší o nedělích, je zmatek ohledně předpisů o svátostech, rozrušení rodin, odmítání církevního učení o morálce. Jestliže v plánování má první místo příprava na farnosti bez kněze, tak k tomu dojde. Papež však žádá něco jiného: jde o znovuevangelizaci světa v novém století. V jeho dokumentu *Novo Millennio Ineunte* je jasné, že nejde o nové pastorační plány, ale návrat k hlavnímu plánu: usilování o svatost, vzrůst modlitby, znovuoživení přijímání svátostí, znovuobjevení Božího slova. V Austrálii nemá jít o model udržení se, ale o energii k evangelizaci.

AD 2000

* * *

Kněží čelí faktu, že počty praktikujících katolíků rapidně klesají. Pater Walter navštívil farnost svého oltářního spolubratra. Koncem sedmdesátých let

měl návštěvnost na mši o nedělích 2 500. Nyní je to 450. Když biskup přijede biřmovat, ví, že biřmovanci se většinou v kostele už neobjeví.

Tolik dětí chodí na náboženství v katolických školách, ale nevyrostou z nich praktikující katolíci. Co je příčinou? Sekularizace společnosti s převzetím sekulární etiky. Materialistická společnost chce užívat zde a nyní. Ubohé katecheze jsou často improvizované falešnými idoly, jako je Gabriel Moron a Thomas Groome.

Tlaky prostředí na mládež, kdy média se vysmívají křesťanské etice. Krátkodobé známosti na úkor trvalých manželství.

Rodiče přinášející děti ke křtu si nejsou vědomi svých povinností před Bohem. Pro mnohé je křest pouze vstupenkou pro pozdější přípuštění do katolických škol (ze snobských nebo disciplinárních pohnutek).

Děti z prvního svatého přijímání je třeba podchytit stejně jako jejich rodiče. Je třeba mít katecheze půl hodiny před mší. To přináší výsledky.

Farnosti s dobrou katechezí mají jen o polovinu menší odpad od víry než ty druhé.

AD 2000

* * *

V seminářích v Sydney, Melbourne a Perthu byla provedena reforma směrem k pravověří a kázni. Také malý seminář sv. Jana Vianneye ve Wagga Wagga má výsledky. Byl založen roku 1992 takřka současně s vydáním papežova dokumentu *Pastores dabo vobis*. V roce 1997 zde bylo 24 seminaristů. Zatím odsud vyšlo 25 novokněží za 13 let, což je dost na malou diecézi. Také se zde konají exercicie pro adepty na vstup do semináře.

AD 2000

* * *

Anglikáni se sešli 2. – 8. října 2004 (reprezentanti dvaceti diecézí) za předsednictví primase – arcibiskupa Petera Camleyho. Vostřé diskusi se prosadily názory: odmítnutí biskupek, odmítnutí aktivních homosexuálů – kněží a odmítnutí žehnání homosexuálním svazkům. Na konferenci se daly dohromady dvě skupiny – středové uskupení angloevangeliků ze Sydney a

anglikotolící z celé Austrálie. Navíc tradiční anglikáni (TAC) dostali souhlas od primase.

Co předcházelo? V roce 1992 se změnilo kanonické právo – bylo umožněno svěcení na kněžky. A chtělo se světit i na biskupky. Konzervativní anglikáni (evangelikální i katoličtí) se dívali skepticky. Byla založena mezinárodní skupina „kupředu ve víře“ (FIF). Spolupracují s anglikány z Třetího světa i s TAC. Později došlo k plnému spojení FIF i TAC a vzájemné uznání svěcení. Chtějí dosáhnout spojení s katolickou církví.

Dvanáct let žádali o alternativní biskupské vedení. Marně. Dne 3. 6. 2004 zvolili za biskupa P. Davida Chisletta. Má být svěcen biskupem Rossem Daviesem z Murray.

Primas Camley podporuje svěcení žen na kněžky i biskupky, přesto pozorně naslouchá FIF. Také pozoruje krizi anglikánů v zemi. Klesající účast na mších, pohlavní zneužívání dětí, nevšímavost okolní společnosti.

Liberální biskupové chtějí zabrzdit TAC i FIF. Chtějí je zastavit i návrhem nového článku církevního práva. Přesto konzervativní anglikáni získávají stále větší podporu.

Skupina liberálních biskupů (ve stylu let šedesátých) si nemilosrdně hlídá majetek a finance, nejsou však v kontaktu s realitou.

AD 2000

USA

Papež při návštěvě ad limina tří amerických biskupů varoval před krizí povolání ke kněžství. Před II. Vatikánem bylo v zemi 72 000 kněží na 43 milionů katolíků. Počet katolíků vzrostl na 70 milionů, ale kněží je 58 000. V roce 2003 bylo vysvěceno na kněze 500 mužů (v roce 1965 to byla tisícovka).

* * *

Mel Gibson, autor a režisér filmu „Utrpení Krista“, ostře napadl referendum ohledně svolení k financování státem Kalifornie výzkumu kmenových buněk z embryí. Vyzval v televizi guvernéra Arnolda Schwarzeneggera, aby s ním diskutoval o věci.

Gibson nebude platit daně, protože má „etický problém“. Z peněz daňových poplatníků mají přijít 3 miliardy dolarů na výzkum z embryí.

Catholic News Agency

* * *

Sněmovna reprezentantů a Senát schválily na rok 2005 105 milionů dolarů na programy „pohlavní čistoty“ mládeže. Je to však jen dvanáctina toho, co se vydává na jiné programy propagující kondomy a „bezpečný“ sex.

Sliby předmanželské čistoty přinášejí výsledky. Jen 30 % poruší tento slib před 18. věkem. Abstinující mládež nemá pohlavní nemoci a těhotenství. Tito lidé později v manželství se méně často rozvádějí.

Programy na pohlavní abstinenci mají výrazné výsledky. V letech 1991 – 2000 se těhotenství dívek snížilo o 53 %.

Výchova ve školách jde dvoukolejně. Jednak se učí „bezpečný sex“, jednak se požaduje odložení sexuální aktivity.

V posledních letech se učí „abstinence plus“ – vybízení ke zdrženlivosti spolu s informacemi o antikoncepci.

Zdrženlivost se učí na školách ne kvůli Pánu Bohu, ale aby se zamezila nechtěná těhotenství a pohlavní choroby.

Zenit News Service

* * *

Terri Schindler-Schiavo v roce 1990 doma zkolabovala a v důsledku nedostatku kyslíku se jí poškodil mozek. Přestože nemluví a je upoutána na lůžko, poznává lidi a rozumí jim. Reaguje smíchem, výrazem obličeje, pláčem.

Její manžel soudně usiluje o to, aby ji přestali krmit břišním příívodem, aby tak umřela. Její smrtí by se zmocnil jejích 800 000 dolarů. Rodiče a přátelé Terri bojují o její život – rovněž soudně. Jsou to katolíci a rovněž Terri byla praktikující katolička. Proto rodiče u soudu tvrdí, že by si nepřála v této situaci ukončit život. I lékaři tvrdí, že by se dala terapií zlepšit, i když ne o mnoho. Tuto terapii jí ale mnoho let neposkytují. Jaké je církevní učení v této situaci? Jan Pavel II. v březnu 2004 při mezinárodní konferenci o bioetice řekl: „Poskytnutí vody a stravy, i když se podává umělými prostředky, vždycky

znamenají přirozený prostředek k zachování života, ne zdravotnický akt...a to je morálně povinné.“ Dodal, že odstranění vyživovací trubice je vážným porušením Božího zákona. Učení Církve je tedy jasné, ačkoli mnozí kněží to nechápou, místní biskup Lunch přes počáteční podporu nyní záležitost ignoruje. Místní kněží jsou pasivní, přesto někteří kněží z jiných diecézí bojují za život Terri. Nejaktivnější je Mons. Malenowski (81 let) – bývalý generál duchovní služby v armádě. Rodiče a přátelé Terri koupili autobus, který je zaparkován poblíž hospicu na Floridě. Zde ve dne v noci hlídají a modlí se za Terri. Otec Malenowski je tu 14 hodin denně. Také oslovují kolemjdoucí. I protestanti se sem chodí modlit, takže je zde vedena pravdivá a správná ekumena. V září 2004 soudce nařídil odpojení vyživovací trubice, což se rovnalo eutanázii. Rodiče Terri však odvoláním dosáhli, že trubice byla po 14 dnech opět zavedena a Terri žije. Manžel Terri však soudně dosáhl toho, že je u ní stále hlídač, který fyzicky zamezil, aby ji Otec Malenowski podal maličký úlolek hostie. Média celou záležitost sledují. Je jisté, že Terri by si eutanázii nepřála.

CWR

Velká Británie

Kardinál Murphy-O'Connor kázal při ekumenické pobožnosti v anglikánském chrámu v St Albans ke cti zvolení Nicholase Brespeare – jediného anglického papeže před 850 lety. Kardinál předvídá, že bude obnoveno papežství a papež bude pro všechny křesťany.

Místní anglikánský kanovník Jeffrey John se domnívá, že nepřetrvá současné katolické pojetí papežství. Papež prý bude primus inter pares, první mezi ostatními biskupy. Prý tomu tak bylo v prvních staletích, kdy se pohlíželo na biskupa Říma jako na ohnisko souhlasu spíše než svobodnou právní nebo dogmatickou autoritu. Takové „obnovené papežství“ bude prý nejen pro katolíky a anglikány, ale pro křesťany všech tradic.

* * *

Arcibiskup Smith z Cardiffu vyslovil nespokojení, že 22 Britů se nechalo zabít na švýcarských klinikách (eutanázie). Podle arcibiskupa tak zvané právo na smrt by se mohlo stát povinností k umření.

* * *

Dne 25. září 2004 zemřel někdejší prezident Una voce Michael Davies. Narodil se v Anglii (matka Angličanka, otec Welšan). Po dokončení střední školy sloužil jako voják na Středním východě (v období Suezské krize roku 1956). Potom byl na Kypru. Během služby v armádě byl přijat do katolické Církve. Poté studoval na univerzitě v Londýně a učil na školách. Byla to doba „Holandského katechismu“ přinášející zmatek. Kolem roku 1969 se dávali dohromady pravověrní katolíci v Británii a USA. Dostal se do okruhu spolupracovníků Hamishe Fräsera (vydavatele čtvrtletníku „Approaches“). Napsal víc než deset knih o pokoncilním vývoji, který podle něj přinášel zmatek. Svým vystoupením připravoval půdu pro vznik indultu papeže (1988) o přípustnosti Tridentské mše. V roce 1996 se odstěhoval do Austrálie. Tam spolupracoval s konzervativními katolickými periodiky. Byl zvolen prezidentem Una voce, mezinárodní organizace propagující Tridentskou mši, a působil v Anglii. Kvůli vážné nemoci se vzdal této funkce.

Někteří katoličtí biskupové si ho hluboce vážili (např. biskup Stewart, Austrálie).

AD 2000

* * *

V listopadu 2004 se konala konference v Londýně. Organizátorem byla Family Life International z USA. Zástupci organizací pro život z anglicky mluvících zemí přijeli v hojném počtu. Mluvilo se o eutanázii v Evropské unii a o požadavcích na zavedení interrupcí v katolických zemích. Za místo konference byl vybrán Londýn, protože spolu s Washingtonem a New Yorkem jsou to sídla nejmocnějších interrupčníků.

Během konference dostal vyznamenání „Věrný životu“ otec Paul Marx, OSB (84 let – žije v USA). Byla oceněna jeho dlouholetá práce pro život. Jan

Pavel II. Nazval tohoto muže apoštolem života. Je to jeden z nejznámějších benediktinů v dějinách.

PRI Review

* * *

Opus Dei bylo poprvé pověřeno duchovní správou v Londýně – ve farnosti sv. Tomáše Mora. Nový farář – Gerard Sheehan (45 let) vstoupil do Opus Dei během studií na univerzitě. Studoval teologii v seminářích Opus Dei (Řím a Pamplore). Byl vysvěcen roku 1990. Od té doby byl pověřen péčí o studenty žijící v rezidencích Opus Dei (naposledy Netherhall House, právě ve farnosti sv. Tomáše Mora.

V minulosti bylo Opus Dei v nemilosti (léta sedmdesátá a osmdesátá ve 20. století) pro údajný proselytismus mezi mladými.

Nedostatek kněží patrně bude mít za následek ještě větší nasazení kněží Opus Dei v duchovní správě. Je zajímavé, že dvě farnosti v Londýně byly svěřeny do správy vietnamské a brazilské komunitě.

Vatikán

Papež požehnal a srdečně blahopřál P. Marcial Maciel Degolladovi při příležitosti šedesáti let od jeho svěcení. Tento kněz v roce 1941 založil řád Legionáři Krista. Nyní mají 500 kněží, 2 500 seminaristů ve 24 seminářích a 870 laických bratří. Řád pečuje o 166 škol a 9 univerzit včetně Athenaeum Regina Apostolorum v Římě.

* * *

Podle zprávy Kongregace pro evangelizaci za rok 2003 přibýlo na světě 9,47 milionů katolíků (celkem 1,07 miliardy). Počet katolíků nejvíc stoupl v obou Amerikách (zvláště Jižní) – o 6,2 milionu.

Počet kněží je stálý. V misijních zemích (Afrika a Asie) počet kněží dosti stoupl.

Počet řeholnic klesl o 9 385. V Evropě a USA klesl počet o 15 000, v Asii stoupl o 3 954 a v Africe je více o 1 285.

Ve světě je 200 000 katolických škol sloužících 52 milionům studentů. Církev má 5 000 nemocnic, 16 000 klinik, 14 000 domovů důchodců, 8 000 sirotčinců a 25 000 dalších sociálních agentur.

Catholic World News

* * *

Izraelský ministr vnitra Avraham Poraz navštívil v září 2004 papeže a jednal s vatikánským státním sekretářem Sodanem. Návštěva přišla v situaci, kdy Vatikán byl netrpělivý z nedostatku pokroku v otázce dohody o statusu křesťanských svatyn a církevních majetků ve Svaté zemi. Tato dohoda měla následovat po „základní shodě“ podepsané oběma zeměmi v roce 1993. Jednání opět začala v létě 2004 po roční přestávce. Ministr Poraz má všechny pravomoci k dohodě o hlavních bodech. Vatikán tlačil Poraze k vyřešení otázky odebrání viz některým misionářům. Jde hlavně o františkány a misionáře ze Sýrie, Jordánska a Libanonu. Poraz slíbil, že se dojde k uspokojivé dohodě. Kardinál Sodano chtěl při rozhovorech konkrétní výsledky a ne jednání o postojích Vatikánu k izraelsko-palestinskému konfliktu a situaci na Blízkém Východě. Postoje Vatikánu jsou dostatečně známy izraelské vládě.

Františkán Pizzaballa řekl Františkánskému rozhlasu, že vidí známky změny v otázce viz. Předtím 50 let nebyly problémy.

CWR

* * *

Papež řekl biskupům z USA při jejich návštěvě ad limina v září 2004, že znovuzískání důvěry věřících bude vyžadovat jasné vedení hierarchií. Papež řekl, že: „Církev potřebuje moudrost, vizi a horlivost biskupů vynikajících svou svatostí. Laici by měli respektovat biskupy, ale biskupové zase nařizovat tak, aby získali respekt nejen autoritou a svátostnou silou, ale nade všechno svým apoštolským životem a svědectvím. Dějiny hojně ukazují, že pevné a moudré vykonávání této apoštolské autority zvláště v okamžicích krize umožnilo Církvi zachovat její integritu, svobodu a věrnost evangeliu tvář v tvář hrozbám uvnitř i mimo.“ Papež řekl, že přebujelá administrativa by

mohla odvrátit pozornost od hlavního poslání Církve. Papež varoval, že když se dává přednost vnější stabilitě, může být ztracen požadavek na osobní obrácení, církevní obnovu a misionářský zápal. Může následovat falešný pocit bezpečí. Papež chce, aby biskupové USA napodobili práci původních apoštolů. Protože se tam Církve zotavuje ze sexuálních zneužití některými kněžími, je potřeba hlouběji pochopit autentickou povahu a misi Církve.

* * *

V listopadu 2004 se u Říma konalo třídní sympozium více než sta afrických a evropských biskupů. Diskutovali o možnosti zapojit africké kněze do pastorační práce v Evropě. Vyžaduje si to nedostatek kněží v západní Evropě. Jde o plány výměny. Evropa dostane kněze z Afriky a Afrika z Evropy menší počet kněží s velkým vzděláním pro výuku. Záležitost má podporu Rady evropských biskupských konferencí a Rady biskupských konferencí Afriky a Madagaskaru. Například Nigérie má 7 000 seminaristů (500 bude letos vysvěceno) – pro porovnání Skotsko má 30 seminaristů.

Arcibiskup John Onoiekan z Nigérie řekl, že afričtí kněží budou navíc potřební i tím víc, že do západní Evropy emigruje stále víc Afričanů. Řekl: „Věřím, že kněží z míst jako je Nigérie mohou znovuevangelizovat Evropu. Před 150 lety to byli Evropané, kteří evangelizovali. Nyní bychom měli mít dvě církve, které to činí – africké a evropské.“

Při sympoziu biskupové mluvili o tom, že je potřeba zápal Afričanů přenést do nemocné Evropy. Navíc jsou známky, že západní sekularismus se šíří na postkomunistickém Východě. Kardinál Backis z Litvy řekl: „Destrukce lidských a křesťanských hodnot v naší postkomunistické společnosti je mnohem hlubší, než jsme si mysleli nebo mohli předvídat.“

Afričtí preláti obvinili Evropu z neokoloniálních postojů šířených médii, lícících Afriku ve špatném světle.

Před koncem sympoza biskupové byli na audienci u papeže, arcibiskup Onoiekan ho informoval o diskusi. Papež reagoval tak, že svolá další sympozium, aby se ještě více prohloubila spolupráce obou kontinentů.

Nizozemí

Kardinál Adrianis Simonis z Utrechtu předpokládá, že „duchovní vakuum“ holandské společnosti umožní převzetí kultury islamisty. Řekl, že zjistil, že jsou odzbrojeni tváří v tvář islámskému nebezpečí. „Vzepnutí islámu je umožněno extrémní morální dekadencí a úbytkem duchovnosti v Nizozemí. Politici se ptají, zda muslimové přijmou hodnoty společnosti. Ale jaké hodnoty? Homosexuální manželství? Eutanázii? Problém Nizozemí je ztráta identity. Dnes nejsou křesťané v Nizozemí ochotni trpět za víru.“

Kardinál komentoval holandskou tradici tolerance. Pojem „tolerance“, jak se chápe nyní, je nový. Tři sta let nesměli katolíci zastávat veřejné úřady. „Tolerance“ přišla před 40 lety, kdy se všestranně ztrácela víra. Kardinál vidí naději na zlepšení v mladé generaci.

CWR

Zločinec nebo hrdina?

Chilská justice chce postavit před soud téměř devadesátiletého, dnes již vážně nemocného generála Augusta Pinocheta, bývalého prezidenta této latinskoamerické republiky, jemuž je dávána vina na vraždách několika tisíc lidí po 11. září 1973. Pinochet stál tenkrát v čele vojenské junty, která svrhla prokomunistickou vládu prezidenta Salvadora Allendeho. Osobnost staříckého generála dodnes rozděluje nejen Chilany, ale vůbec světovou veřejnost včetně katolíků. Jedni v něm vidí hrdinu, který zachránil zemi před komunismem, jiní ho považují za sprostého vraha a zločince. Jaká je vlastně pravda? To nás zajímá i jako věřící katolíky – a to jak z důvodů morálních, tak i proto, že část tehdejší katolické hierarchie v Chile byla obviňována z podpory Pinochetova režimu.

Nejprve je třeba analyzovat režim prezidenta Allendeho. Tento marxista a osobní přítel kubánského komunistického diktátora Castra stál v čele země v letech 1970-73. Zvítězil díky tomu, že volební výsledky byly zfalšovány, což přiznává i Pinochetův odpůrce Jiří Chalupa ve svých nedávno vydaných Dějinách Argentiny, Uruguaye a Chile. V jeho knize se lze také dočíst, jak do země proudili kubánští „poradci“, ve skutečnosti tajní agenti, aby v Chile uspěli zavedení komunistické diktatury pod vedením Allendeho a generálního tajemníka chilských komunistů Luise Corvalána. Pod taktovkou kubánských

„poradců“ řádily v zemi levičácké teroristické bandy, které přepadaly banky a obchody, kradly a vraždily za blahosklonného přihlížení policie, kterýžto scénář byl identický se španělským v roce 1936, což nakonec vyvolalo povstání generála Franka. Toto zastrašování obyvatelstva mělo zajistit, aby komunistický puč v Chile proběhl v klidu a bez odporu. Zároveň Allende tvrdohlavě prováděl v ekonomice socialistické experimenty neustálého „znárodnování“ a byrokratické likvidace svobodného trhu, což vyvolalo v zemi hlad. Když ženy, matky rodin, vyšly ze zoufalství do ulic s prázdnými hnci v rukou jakožto symbolickým vyjádřením, že jejich děti nemají co jíst, marxistické teroristické skupiny je napadly, některé zabily, jiné vážně zranily. Podobně se dělo, když později vyhlásili „hladovou“ stávku chilští autodopravci a také část homiků. Země opravdu byla postižena hladomorem, v odlehlejších provinciích se již objevily případy smrti hladem, neboť obchody zely úplnou prázdnotou a rozmohl se černý trh, na němž stály základní potraviny tak horentní sumu, že prostý člověk si je nemohl koupit. Pokračování marxistického hokuspokusu prezidenta Allendeho by během dvou let způsobilo smrt statisíců lidí hladem, nehledě ke krvavému teroru, který by nepochybně nastal po definitivním zavedení marxistické diktatury a likvidaci demokratické opozice. Tento scénář uplatňovali bolševici všude, kde přišli k moci, proč by Chile mělo být výjimkou?

Za těchto podmínek přišel vojenský puč generálů Leigha a Pinocheta 11. září 1973 jako pomoc v pravou chvíli. Armáda byla jedinou institucí, kterou se socialistům a komunistům ještě nepodařilo ovládnout. Allende zahynul při ostřelování prezidentského paláce a dodnes není jasné, jestli si sám vzal život nebo jej zasáhla střela vojáků. Bolševický pokus o puč v Chile ztroskotal. Otázka ale zní, jestli lze ospravedlnit oněch nejméně tři tisíce povražděných, z nichž někteří dokonce zmizeli beze stopy. Odpověď z katolického hlediska je jasná: Nelze. Účel nikdy nemůže posvěcovat prostředky, nota bene je těžko představitelné, že všichni tito mrtví byli komunistickými zločinci. Zcela jistě nutno tyto vraždy lidí bez soudu kategoricky pranýřovat právě tak jako mučení, jehož se dopouštěli stoupenci vojenské junty na fotbalovém stadionu v chilském hlavním městě Santiagu. To všechno jsou skutečnosti, které katolický křesťan nikdy nesmí schvalovat a naopak je musí co nejrozhodněji odsoudit.

Může však za to Pinochet? Pokud mne někdo obviní z naivity a namítne, že to je totéž jako se tázat, jestli za gulagy ruských bolševiků může Lenin nebo za nacistické koncentráky Hitler, tak odpovídám, že zde existuje principiální rozdíl. Již před jedenáctým zářím se rozhodli mnozí Chilané bránit před terorem levičáckých guerill a vytvářeli vlastní antikomunistické oddíly domobrany, které na rudý teror odpovídaly bílým. Po vojenském převratu 11. září, kdy situace byla ještě nestabilizovaná a těžko kontrolovatelná, právě tyto krajně pravicové bojůvky se rozhodly vypořádat s levičáky, a to jak skutečnými, tak domnělými. Nejednalo se o vojenské oddíly, podřízené generálu Pinochetovi, nýbrž o skupiny ozbrojené milice, které nepodléhaly vojenské juntě, ta nad nimi neměla nejmenší pravomoc. I když odpor marxistů byl relativně slabý, neboť komunistické vedení pochopilo prohru boje o moc, přece jen trvalo více než měsíc, než se situace aspoň trochu konsolidovala a Pinochet měl zemi plně pod kontrolou. Koncem října přikázal rozpustit všechny ozbrojené oddíly chilských antikomunistů a vydal zákaz jakýchkoliv svévolných poprav bez soudů. Jistě, bylo vyhlášeno stanné právo a začaly fungovat vojenské soudy, které vynesly též řadu rozsudků smrti, avšak vždy za prokázanou teroristickou nebo sabotážní činnost. Aby Pinochet zemi stabilizoval, musel zpočátku vládnout diktátorsky a tvrdou rukou. Úměrně s tím, jak se poměry konsolidovaly, vojenský režim v represích polevoval, až roku 1990 Pinochet dobrovolně abdikoval a vyhlásil svobodné volby. Za jeho vlády nejenže ustal hladomor, ale Chile se ekonomicky povzneslo mezi nejvyspělejší latinskoamerické země. Krom toho tvrdost Pinochetova režimu záměrně zveličovala komunistická a socialistická propaganda. Roku 1976 chilská vláda propustila z vězení generálního tajemníka komunistické strany Corvalána a povolila mu vycestovat do zahraničí. Z toho, co sám sdělil, vůbec nevyplyvá, že se měl v pinochetovském vězení špatně. Četl, chodil na procházky, stravu měl dostačující, ani slovo nepadlo o mučení. Přitom šlo o muže, který měl velkou politickou zodpovědnost za stav země před 11. zářím. Corvalánovo vězení bylo absolutně nesrovnatelné s poměry kupříkladu našich věznic a pracovních táborů pro politické vězně v padesátých letech.

Pinochetovi by se spíše mělo dostat veřejného projevu díky a ne jej hnát před soud, zejména v situaci, kdy je ve vysokém věku a těžce nemocen. On má obrovskou zásluhu, že statisíce Chilanů nezemřely hladem a země se nestala obětí bolševického teroru. Tisíce bez soudu popravených a umučených se jistě

hájit nedají, ale – nehledě k tomu, že Pinocheta osobně lze z toho vinit těžko – proč nikdo nepoukáže na oběti řádění levičáckých band před datem 11. září a do jisté míry ještě i po něm? Proč si nikdo nedal práci, aby toto vyčísli? V zájmu pravdy by to bylo nanejvýš nutné. Pinochetův režim byl typickou vojenskou diktaturou, která bývá v latinskoamerických státech obvykle instalována tehdy, kdy se země dostane do nebezpečné situace. Vojenské vlády na rozdíl od komunistických či jiných totalitních režimů nejsou podbarveny ideologicky, jde jim jen a pouze o to, aby byl „pořádek“, ostatní je nezajímá. Proto nechtějí poručníkovat ve školství či kultuře, pokud tyto rezorty nejsou semenišťem politické opozice, rovněž tak se nesnaží reglementovat soukromý život občanů. Přesně toto bylo charakteristické i pro Pinochetovo Chile.

Za Pinochetova režimu vládla v zemi naprostá náboženská svoboda, nikdo nebyl pro své světonázorové přesvědčení pronásledován. Pinochet sám byl vlažným katolíkem, který ctil křesťanské dědictví své země a kulturu z něho vzešlou, ale krom velkých svátků a státních ceremonií, spojených s církevními slavnostmi, na bohoslužby nechodil. Jeho vztah ke Katolické církvi byl velmi rezervovaný, čemuž napomohl mimo jiné též postoj primasa kardinála Silvy Henriqueze, jenž nenalezl téměř jediné slovo odsouzení Allendeho prokomunistického režimu, zato však nešetřil ostrou kritikou Pinochetovy diktatury. Chilský episkopát se rozdělil na dva tábory. Část biskupů v čele s kardinálem Henriquezem se postavila proti Pinochetovi, jiná část, šlo zejména o biskupy z jihu země, podporovala vojenskou juntou. Pinochet také zakázal potraty, povolené za Allendeho vlády a umožnil je pouze v případě ohrožení života matky. Po obnovení demokracie zakázal chilský parlament potraty i z tohoto důvodu, což platí v této andské zemi dodnes. Vojenská junta rovněž uvalila přísné tresty na šíření pornografie.

Co tedy říci závěrem? Pinochet jistě nebyl světec a jeho politika snese mnohou kritiku. Jeho režim byl vojenskou diktaturou, která si vždycky počíná represivně. Ke cti tohoto muže budiž však řečeno, že neukládal svým občanům více tvrdých opatření, než bylo bezpodmínečně nutné v zájmu záchrany země. Tohoto cíle se nakonec podařilo dosáhnout. Proto je třeba, posuzováno komplexně, hodnotit Pinocheta kladně a ne jej hnát před soud. Jestliže za jeho vlády došlo, byť bez jeho viny, jak jsem výše analyzoval, k vraždám a mučení tisíců, tak je to jistě odsouzeníhodné, ale to nijak nebrání konstatování, že právo a spravedlnost byly tenkrát na straně Pinochetově a nikoli na straně

Allendeho. Ve válce a v krizových situacích, jak ukazují nesčetné případy v historii, se velmi často dopouští neomluvitelných krutostí i ta strana, která je v právu, což je třeba samozřejmě odsoudit, ale nikdy nelze obrátit znaménka a vydávat obránce za útočníka a agresora za nevinnou oběť. Přesně toto platí i v případě Pinocheta a vojenské junty v Chile let 1973-90.

PhDr. Radomír Malý

Kardinál Meisner se brání

Arcibiskup německého Kolína nad Rýnem, kardinál Joachim Meisner, k němuž by měli čeští katolíci vzhlížet s vděčnou úctou za vydatnou pomoc, kterou jim poskytoval v době komunistické totality, se stává čím dál častěji terčem nevybíravých útoků německého proticírkevního i tzv. katolického, ve skutečnosti modernistického, tisku. V tom vede – nikoli náhodou – známá organizace „My jsme církev“. Kamenem úrazu je to, že kardinál Meisner nechtěl dovolit, aby v říjnu na církevní půdě vystoupil s přednáškou odpadlý francouzský biskup Jacques Gaillot, jehož právě organizace „My jsme církev“ pozvala. Gaillot pro své názory na homosexualitu, antikoncepci a potrat musel v roce 1995 na žádost papeže Jana Pavla II. opustit svoji diecézi v Evreux. Tento původně katolický biskup se loňského roku též nevalně vyznamenal na Katolickém sjezdu v Ulmu, kde šel proti Sv. Otci Janu Pavlu II. a požadoval likvidaci církevních struktur, popíral božský původ papežství, volal po odstranění všech dogmat a nepokrytě se stavěl za zrovnoprávnění homosexuálních svazků s řádným manželstvím. Na základě těchto skutečností napsal kardinál Meisner Gaillotovi osobní dopis, kde jej prosí, aby vzhledem k tomu, že se s Katolickou církví rozchází v tak podstatných věcech, rezignoval na vystoupení v církevním zařízení nebo dokonce v kostele, jak „My jsme církev“ chtěla. Gaillot odpověděl, že si je toho vědom a bude přání kardinála Meisnera respektovat. Kardinál mu dokonce nabízel osobní setkání, Gaillot však odmítl. Místo toho začal poskytovat médiím rozhovory, v nichž si stěžuje na Meisnerovo chování, že prý jej „diskriminuje“ a „omezuje“ v jeho právech katolického biskupa. Odvolal se na to, že přece nebývá zvykem, aby katolický biskup nepovolil svému spolubratru vystoupit ve své diecézi. Zapomněl ale na jednu podstatnou věc: totiž že kvůli svým názorům, které se diametrálně rozcházejí s katolickou naukou, nemůže být za řádného

katolického biskupa pokládán. Jeho přednáška se nakonec uskutečnila v Beethovenově hale v Bonnu, čili v ryze světském zařízení. Štvanice proti kardinálu Meisnerovi však trvají. Německá média si vzala na paškál tohoto zbožného, pravověrného a lidumilného církevního hodnostáře jako svůj objekt místo před pěti lety zesnulého fuldského arcibiskupa Johanna Dyby. Modleme se za tohoto statečného obránce pravověrnosti, aby v obraně pravdy Kristovy vydržel a nepolevil.

Podle Fels 1/2005 -rm-

Kam zmizela mše?

Německý prelát Edmund Dillinger ve svém článku v časopise Fels 1/2005 napsal, že značná část duchovenstva v jeho zemi vůbec nerespektuje liturgické předpisy a vytváří si svou vlastní bohoslužbu, která někdy nemá co do činění ani s křesťanstvím, natož pak s katolicismem. Doslova uvádí: „V jedné mši pro mládež se zpívala tato píseň: ‘Lidé tě vzývají, dávají ti jména Alláh, Buddha, Krišna, Manitu a Amun Re. A také Jahve, který hoří v keři, jehož Ježíš nazývá Otcem. Všichni mají na mysli toho jednoho, kterého nevidím.’ Tato píseň se zpívala po prefaci před proměňováním. Ptám se, kdo tvoří takové texty s těmito těžkými bludy?“ Mnoho kněží také na oltáři nemá žádný misál, pouze nějaké listy, na nichž si sami napsali své vlastní texty.

Jeden mladý kaplan mi vyprávěl, že když nastoupil do farnosti, tak přišla za ním před mládežnickou mší pastorační asistentka a předložila mu texty, které měl číst jako epištolu a evangelium. Žádný z nich nebyl vzat z bible. Když kaplan odmítl tyto texty číst a trval na direktárem stanovené epištole a evangeliu, asistentka se vzepřela a došlo těsně přede mší mezi nimi k ostré hádce.

Jistý mladý farář byl žádán, aby slavil nedělní mši u příležitosti svátku hasičů nikoli v kostele, nýbrž ve stanu na tržišti s odůvodněním, že prý stan je určen pro hostinu a zábavu, jež má po mši následovat, lidé proto se po ní nemusí zvedat a přecházet, ale mohou zůstat sedět na svých místech. Odmítl s poukazem na to, že mše svatá je něco podstatně vznešenějšího než světská oslava spojená s jídlem, pitím a zábavou, a proto musí být slavena na tomu

odpovídajícím důstojném místě, tj. ve chrámu. Farníci mu však namítli: „Ale váš předchůdce to vždycky dělal tak, jak vám to říkáme.“

Nedávno mne poprosili, abych v jedné farnosti posloužil se zaopatřováním nemocných. V sakristii jsem četl ohlášky a s hrůzou zjistil, že minulou neděli v ani jedné ze tří farností, které tamní kněz spravoval, se nesloužila mše. V jedné měl jáhen bohoslužbu slova, v dalších dvou slavili katolický a evangelický duchovní společnou ekumenickou bohoslužbu. Totéž se mělo dít podle ohlášek i následující neděli.

Prelát Dillinger uvádí, že toto nejsou ojedinělé výstřelky, ale běžný standard Katolické církve v Německu a dodává: „Pak ovšem od evangelikálních svobodných církví a od pravoslavné církve slyšíme, že s Katolickou církví nechťejí vstupovat do ekumenických kontaktů, neboť ‘tam si každý dělá, co chce!’“

Fels 1/2005

Blahoslavený Leonid Fedorov - mučedník pro Krista

Po bolševické revoluci v Rusku udeřilo kruté pronásledování na všechny křesťany, na prvním místě na pravoslavné, ale ani katolíci, kteří představovali zhruba dvouprocentní menšinu, neušli bezbožeckému teroru Lenina, Trockého a Stalina. Typickým příkladem je Leonid Fedorov, katolický kněz - konvertita, od jehož smrti v loňském roce uplynulo 70 let. Narodil se v Petrohradě roku 1879 v pravoslavné rodině hostinského. Na univerzitě studoval evropskou literaturu a religionistiku. Rozešel se s pravoslavím, v němž byl vychován, a přiklonil se k buddhismu. Brzy si ale musel položit otázku: „K čemu je život, když končí v nirváně, v nicotě?“ Jeden učitel obrátil jeho pozornost ke studiu starověkých církevních otců. Tehdy teprve podle vlastního svědectví „objevil pravou univerzální církev“. Prožil to jako osvobození a chtěl se stát katolíkem. Zákony carského režimu však nepovolovaly konverzi Rusů ke katolicismu, pouze Poláci, Litevci a Němci, žijící v Rusku, mohli být katolíky. Proto Leonid vycestoval do Itálie, kde konvertoval, vystudoval u jezuitů teologii a roku 1911 byl vysvěcen na kněze byzantského obřadu.

Po svržení cara v únoru roku 1917 se vrátil do Ruska, kde se stal v Petrohradě generálním vikářem Katolické církve. V této funkci vyvíjel rozsáhlou charitativní činnost ve prospěch obyvatelstva trpícího hladem

v důsledku válečných událostí. Navázal totiž kontakty s americkou dobročinnou organizací, jež expedovala do Ruska potraviny. Pomáhal i pravoslavným kněžím. Po bolševické říjnové revoluci byl ale Leonid Fedorov zatčen a roku 1923 postaven v Moskvě před soud, tak jako řada jiných hodnostářů Katolické církve včetně arcibiskupa Jana Cieplaka z Mogileva. Prokurátor pro něj žádal trest smrti, dostal však nakonec „pouhých“ deset let. Pro většinu odsouzených znamenalo však i toto faktickou popravu, byť pomalou, neboť jen menšina byla schopna přežít dlouhá léta v sibiřských gulazích v krutých ruských zimách při celodenní fyzické dřině, nedostatečné stravě a za ustavičného týrání dozorců. Leonid podle svědectví spoluvězňů všem dodával odvalu a duchovní posilu poukazem na Krista. Radil, aby to snášeli z lásky k Němu. Velké přátelství jej pojilo i s pravoslavnými kněžími, kteří se octli v koncentráku. Nakonec se i u Leonida Fedorova ukázalo, že duch je sice silný, ale tělo slabé. Když mu trest deseti let vypršel, správa tábora ho nepustila domů, což byl v tehdejší Sovětské svazu běžný postup. Musela to však učinit roku 1934, neboť Leonid Fedorov smrtelně onemocněl. Vrátil se do Petrohradu, neměl ale kam jít, neboť rodiče nežili, příbuzní se octli neznámo kde a katolická duchovní správa byla zrušena. Ujal se ho známý železničář, který jej ubytoval u sebe. V jeho bytě po pár dnech Leonid Fedorov skonal. Papež Jan Pavel II. jej zařadil roku 2001 do seznamu blahoslavených.

Podle pramenů –rm-

„Politická korektnost“ a Vánoce

Ve Francii se stále častěji užívá pro Vánoce označení „svátky konce roku“, aby nic nepřipomínalo, že se jedná o svátky narození Ježíše Krista. Je to proto, poněvadž Francie je tzv. „laickým státem“. Vzpomínka na Ježíše Krista by prý mohla „urazit“ city příslušníků nekřesťanských vyznání, zvláště muslimů, jichž je ve Francii cca 10 procent obyvatelstva a také ateistů. V některých mateřských školách, konkrétně v Colmaru v Alsasku, nedovolili dětem rozdat ani tradiční čokoládové mikuláše, protože mají na mitrách kříž. V řadě škol jsou také měněny texty koled tak, že je z nich odstraněno jméno Ježíš či Ježíšek.

Gość niedzielný 1/2005

Naše poznámka: Vzpomínáte si, vážení čtenáři, na něco úplně stejného na našich školách za komunismu? Stupidita, kterou jsme roku 1989 vyhodili dveřmi, se nám tak vrací oknem – a sice odtud, odkud by to tenkrát nikdo nečekal: ze svobodného a demokratického Západu, z Evropské unie. Inu, státem vnucované bezbožectví nemá jen komunistickou podobu.

Sv. Grál – legenda nebo skutečnost?

Středověké pověsti o králi Artušovi a jeho rytířích svatého Grálu jsou jistě legendou, o tom není sporu. Platí ale totéž o kalichu, který údajně použil Ježíš Kristus při poslední večeři? Pravý význam keltského slova „graal“ je totiž „nádoba“. Poprvé se tento termín vyskytl u Chrétiens z Troyes ve 12. stol., jenž jako první napsal o tom pověst. Do ní jsou zakomponovány i pohanské prvky keltské mytologie, kterých použil v době romantismu 19. stol. Richard Wagner pro své opery „Parsifal“ a „Lohengrin“. Co ale říká křesťanská tradice? Podle ústního podání uchovávala kalich, z něhož pili apoštolé při poslední večeři, rodina svatého Marka. Ten jej daroval sv. Petrovi, jenž ho přinesl do Říma. 24 papežů ho opatrovalo. Když sv. Sixtus II. (257-8) se stal obětí pronásledování císaře Valeriána, stačil ještě dát tento kalich svému jáhnovi a pokladníkovi svatému Vavřinci, jenž ho svěřil do opatrování jednomu vojákovi z římské provincie Hispania (dnešní Španělsko), tajemnému křesťanovi. V katedrále ve španělské Valencii uctívají již od raného středověku kalich, o němž tradice říká, že je tím pravým kalichem, v němž Kristus při poslední večeři proměnil víno ve svoji krev. Americká specialista Janice Bettonová ve své nejnovější publikaci tvrdí, že kalich z katedrály ve Valencii je opravdu skutečným kalichem z poslední večeře Páně. Odvolává se na dokumenty uložené v Národním muzeu v Madridu, kde se podle ní nachází životopis svatého Vavřince a úřední potvrzení o přenesení kalicha. Použil jej a z něho pil krev Kristovu také Sv. Otec Jan Pavel II., když roku 1982 v katedrále ve Valencii celebroidl mši svatou. Pokud má Bettonová pravdu, tak je třeba definitivně prohlásit za mýty středověkou literaturu, která psala o svatém Grálu jako o kamenné nádobě, uchovávané na neznámém místě v hlubokém utajení. Kalich ve španělské Valencii je kovový se dvěma úchytkami z každé strany, podle paní Bettonové orientálního původu.

GN 1/2005

Sebekritika španělské církve

Na Národním apoštolském kongresu v Madridu španělsští biskupové velmi ostře pranýřovali socialistickou vládu s jejími opatřeními ve prospěch větší liberalizace potratů a povolení homosexuálních sňatků. Varovali před „laicistickým fundamentalismem“. Zároveň ale poukázali na vinu samotné Církve, která není schopna získat lidi pro Krista a vytkli jí „duchovní průměrnost“. Kritizovali, že španělszí katolíci jsou rozděleni do mnoha skupin a směrů, zatímco soudržnost s Církví a její jednota jsou zpochybňovány.

Kirchliche Umschau 12/2004

Dvacet procent

Podle zpráv vatikánského rozhlasu navštěvuje pravidelně každou neděli mši sv. 20 procent Italů. Počet praktikujících je ale na jihu podstatně vyšší než na severu.

KU 12/2004

V Německu počet katolíků trvale klesá

Jak oznámila Německá biskupská konference, žilo roce 2003 v této zemi 26 160 000 katolíků, což je o 300 tisíc méně než v předchozím roce. Stejně tak klesá počet praktikujících katolíků, jen 10 % jich chodí pravidelně každou neděli do kostela, 5 % nepravidelně a zbytek, tj. 85 %, vůbec. Stoupá také počet výstupů z Církve. V roce 2002 jich bylo 119 tisíc, v roce 2003 130 tisíc.

KU 12/2004

Vyznamenání od svobodných zednářů

Vídeňský světitel biskup Helmut Kraetzl obdržel za svoji „angažovanost v židovsko-křesťanském dialogu“ cenu vídeňské zednářské lóže Zwi Perez Chajes. Ta je odnoží mezinárodní židozednářské lóže B'nai B'rith. Důvodem k

udělení tohoto vyznamenání mělo být negativní stanovisko tohoto biskupa k filmu amerického režiséra Mela Gibsona „Umučení Ježíše Krista“, který tato lóže označila zcela nesmyslně jako „antisemitský“.

KU 12/2004

„Říkáme jim to, co chtějí slyšet“

Nassim Ben Imam, Arab žijící v Německu, konvertoval nedávno ke katolictví. Podle islámského zákona jej nyní může každý muslim beztestně zabít. Ještě před jeho konverzí vydala Ústřední rada muslimů v Německu prohlášení, v němž ujišťuje, že islám je mírumilovné náboženství a odsuzuje teror. Nassimův přítel tam telefonoval a namítl: „Ale tak to přece nestojí v koránu.“ Odpověď zněla: „My víme, ale říkáme jim to, co chtějí slyšet.“

Tagespost 3.11.2004

Úpadek v Holandsku

Méně než 50 % občanů této země formálně náleží k nějaké církvi. Většina je bez vyznání, což se týká zejména velkých měst. Tam ale se stává nejpočetnějším náboženstvím islám, k němuž se hlásí především přistěhovalci z Orientu.

KU 12/2004

Nová kniha apostaty Hanse Künga

Penzionovaného profesora v německém Tübingen Hanse Künga již nelze nazvat katolickým knězem. V minulých číslech Řádu jsme přinesli doklady, že tento teolog popírá zázraky Kristovy a Ježíše klade na stejnou úroveň s Buddhou a Mohamedem. Loňského roku jedno slovenské nakladatelství vydalo jeho Církevní dějiny, kde tento profesor píše takové nehoráznosti, že prý papež Jan Pavel II. „tyranizuje“ ženy svým nekompromisním postojem v otázkách potratů, antikoncepce a rozvodů. Je otázkou, proč vatikánská Kongregace pro nauku víry již dávno nevyhlásila exkomunikaci nad tímto mužem, jenž má stále statut řádného katolického duchovního, ba dokonce není

ani suspendován? Tento faktický odpadlík může legálně celebrovat, kázat, vystupovat s přednáškami na různých církevních akcích atd., čili plést lidem hlavy a ničit jejich víru.

O tom, že nepřeháníme, svědčí mimo jiné i jeho nejnovější kniha pod názvem „Islám“ (nevyšla dosud v češtině), která je vlastně reedicí díla, vydaného před deseti lety. Zde Küng dochází k závěru, že křesťanství a islám ve své podstatě jedno jsou. Nový zákon a korán prý hlásají v principu to samé, obě náboženství, křesťanství a islám, jsou stejně mírumilovná, Ježíš a Mohamed jsou Božími proroky stejné duchovní a morální úrovně. Je až trestuhodné, s jakou bravurní povrchností Küng zamlčuje všechny výzvy koránu k nemilosrdné likvidaci nepřátel a krutosti samotného Mohameda, jenž nařídil krvavé masakry Židů v Mekce a chladnokrevně dal povraždit své odpůrce včetně příslušníků vlastní rodiny. Koho kdy dal zabít Ježíš Kristus? Tam, kde Küng nemůže přímo a bezprostředně popřít fanatismus a výzvy ke krutosti, obsažené v principech islámu, podává učené výklady o „symbolickém“ a nikoli doslovném významu těchto textů. Zapomíná ale, že muslimové jsou povinni věřit v neomylnost a nezměnitelnost všech 78 tisíc slov koránu. Küngovy názory jsou velmi nebezpečné a katolíci by měli být před nimi náležitě varováni. Jenže je ještě církevní autorita, poplatná dialogu a ekumenismu, schopna a ochotna takové varování publikovat?

Podle pramenů –rm-

Alternativní ekumenismus

Z iniciativy Evangelické aliance se uskutečnilo ve dnech 13.-15.10. loňského roku v německém Freudenstadtu tzv. Alternativní ekumenické setkání, které odmítá dosavadní ekumenismus současných protestantských a pravoslavných církví, jakož i Katolické církve, jenž podceňuje závažné věroučné rozdíly a usiluje o tzv. jednotu v mnohosti, kde si každý bude moci věřit, co chce. Stoupenci tzv. alternativního ekumenismu nechťejí jít tímto směrem a akceptují, že věroučné rozdíly trvají a nemá význam se jimi ani zabývat, ani je ignorovat. Chtějí se však zaměřit na stejný postup v těch záležitostech, které jsou, nebo by alespoň měly být, všem křesťanům společné, jako jsou boj proti potratům, eutanázii a propagaci homosexuality nebo obrana

křesťanského dědictví proti socialismu, laickému liberalismu a islamizaci. Tohoto setkání se účastnili i někteří katolíci.

Idea 24.10.2004

Dáme se dobrovolně „sežrat“?

Světové agentury přinášejí stále nové zprávy o ústupcích katolíků vůči muslimům či ateistům, jdoucím až k popření své vlastní identity. Chaldejský arcibiskup v severoiráckém Kirkuku Luis Sako odvolal loni o Vánocích všechny ceremonie spojené s narozením Spasitele na znamení prý „solidarity s muslimskými bratry, kteří nemohli oslavit ukončení postního měsíce Ramadánu“. V hlavním městě Malajsie Kuala Lumpur zase proběhly oslavy Božího narození tak, že se v nich neobjevil jediný citát z Písma sv. a nebyla představena ani jedna scéna narození Páně. Důvodem byla přítomnost krále Sirajuddina na oslavách, jenž si přál takový průběh, „jenž by neurazil muslimy a jejich city“. To vyvolalo rozhořčený protest tamního katolického kněze Oc Lima. Jaké jsou důsledky těchto ústupků, ukázal nedávno mj. i biskup bosenské diecéze Banja Luka Franjo Komarica, jenž informoval, že zatímco roku 1992 žilo v srbském regionu Bosny 220 tisíc katolíků, dnes jich je pouze 12 tisíc. Zbývající buď uprchli nebo byli povražděni. Biskup Komarica ostře kritizoval také postoj EU, jež zasílá svoji humanitární pomoc pouze mohamedánům a pravoslavným, nikdy však katolíkům.

GN 52/2004

Věřící mají lepší kvalitu života

K tomuto závěru dospěli australští vědci, kteří prováděli dlouhodobý výzkum obyvatelstva. Věřící křesťané mají podle nich lepší kvalitu života a lepší sebevědomí, více se zajímají o vlastní rozvoj a jejich vztah k životu je optimističtější. Podle průzkumů mezináboženského institutu NCLS věřící ochotněji než nevěřící dávají peníze na charitativní účely a angažují se v sociální oblasti.

GN 52/2004

Kurs pro exorcisty

Letos od února do dubna proběhne v Římě kurs pro exorcisty. Italský novinář a spisovatel Carlo Climati v této souvislosti napsal, že satanismus, dnes nebezpečně rozšířený v Itálii, má ve svém programu zničení všech hodnot, které jsou vepsány do srdce každého člověka nezávisle na jeho kultuře a náboženství. Zvláště velký zmatek může satanismus vyvolat mezi mladými, jimž sugeruje myšlenku zorganizovat „společenství odporu“ proti současnému stavu – a to bez morálky, kdy dobro je označeno za zlo a zlo za dobro.

GN 52/200

Skandální rozhodnutí britského námořnictva

24letý britský námořník Chris Cranmer, který již devět let je členem tzv. „církve satanovy“, má právo na základě rozhodnutí představenstva Britského královského námořnictva vést na lodi veřejné satanistické rituály a používat přitom tzv. „satanskou bibli“, sestavenou v 60. letech v USA Sándorem LaVeyem, předním satanistou maďarského původu. Tato publikace vyzývá k realizaci tzv. Antidesatera: člověk má odmítat Boha, rouhat se Mu, pohrdat rodiči, krást, smílnit a zabíjet své nepřátele. Tolerance k takovým názorům znamená ohrožení celé společnosti.

Informblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 1/2005

Proč mlčení nad sexuálním turismem?

Rakouský měsíčník Glaube und Kirche se pozastavuje nad tím, proč v souvislosti s nedávnou tragédií, způsobenou vlnou tsunami v asijských zemích, nikdo nepoukáže na to, že právě postižené státy, tj. Thajsko, Indonésie a Srí Lanka stály na předním místě v tzv. sexuálním turismu, v jehož rámci boháči ze Severní Ameriky a Západní Evropy si tam jezdili „užívat“ s nezletilými dětmi? Nelze tuto přírodní katastrofu vnímat i tak, že Bůh se již nemohl na tyto do nebe volající hříchy masového prznění nevinných dětí dívat? Ostatně na tato zvěrstva poukazovali pouze papež Jan Pavel II., mezinárodní dílo pomoci dětem UNICEF a jednotlivci z řad církví a humanitárních organizací, mezi nimi též proslulý rakouský obránce

nenarozeného života Martin Humer. Velmi slabá byla však reakce katolických biskupů, s výjimkou několika málo osobností se drtivá většina z nich o tomto problému nikdy ani slovem nezmínila.

Glaube und Kirche 1/2005

U trestního soudu v Karlsruhe převažují slušní lidé

Vrchní zemský soud v německém Karlsruhe jako odvolací instance zrušil rozsudek nad obráncem nenarozeného života Günterem Annenem, jenž v jednom protipotrátovém letáku jmenoval jistého lékaře jako toho, kdo provádí potraty a zároveň učinil srovnání „včera holocaust, dnes babycaust“. Lékař jej zažaloval, Annen byl odsouzen k vysoké peněžitě pokutě, v případě nesolventnosti do vězení. Odvolací trestní senát v Karlsruhe mu však dal za pravdu a rozsudek zrušil s tím, že pan Annen má právo veřejně uvést lékaře, kteří provádějí interrupce, rovněž tak může činit rovnítko mezi holocaustem a „babycaustem“. Civilní soud však Annenovi zakázal demonstrovat před ordinacemi lékařů provádějících interrupce.

GK 1/2005

„Lev z Vestfálska“ bude brzy blahořečen

Statečný odpůrce nacistického režimu v Německu, biskup v Münsteru kardinál Clemens von Galen, který proslul svými čtyřmi kázáními proti eutanázii a vůbec proti zločinnému teroru Hitlerovy vlády, bude podle zpráv z Vatikánu brzy prohlášen blahoslaveným. Dosud se čekalo na zázrak na jeho přímluvu, který podle informací se již stal. Jeden Indonézan byl totiž na jeho přímluvu lékařsky nevysvětlitelně uzdraven z rakoviny.

GK 1/2005

Malta se brání

Katoličtí biskupové této malé ostrovní země vyzvali vládu, aby neustupovala OSN, jež „doporučuje“ zrušit bezvýjimečný zákaz potratů, platný v tomto státě. „Potrat je a zůstává vraždou nevinných, to platí nezávisle

na motivaci. Potrat je plně proti vůli Boží.“ Proto je přání OSN povolit potrat v případech znásilnění nebo incestu nepřijatelné.

GK 1/2005

Francie odsouhlasila eutanázii

Francouzský parlament odhlasoval jednohlasně 30. listopadu zákon, povolující lékařům poskytnout nevyлéčitelně nemocným pacientům na jejich přání „smrt z milosti“. Toto přání může být údajně „tlumočeno“ i jejich rodinnými příslušníky, pokud pacient je ve stavu, kdy není schopen vyjavit svoji vůli. Francie se tak po Holandsku a Belgii stává třetím evropským státem s legalizovanou eutanázií.

GK 1/2005

Biskupové USA neje dnotní

Podle slov amerického kardinála Theodora McCarricka, arcibiskupa Washingtonu, je absolutní většina katolických biskupů USA bohužel proti tomu, aby liberálním politikům, kteří jsou katolíci, bylo odmítáno sv. přijímání z důvodů podpory potratů, eutanázie, výzkumu embryí a legalizace homosexuálních svazků. Na nedávné biskupské konferenci se biskupové zřekli té pozice, kterou zaujal před loňskými prezidentskými volbami arcibiskup ze St. Louis Raymond Burke, který odmítl podat sv. přijímání prezidentskému kandidátu Johnu Kerrymu kvůli jeho podpoře „práva na potrat“. V červnu minulého roku ještě hodně biskupů souhlasilo s msgr. Burkem a odhlasovalo výzvu, aby katolické organizace a školy neudělovaly politikům tohoto typu vyznamenání a nezvaly je na přednášky, neboť „spolupracují se zlem“. Nyní však absolutní většina z nich se od tohoto postoje distancuje s odůvodněním, že prý „rozdílné názory na potrat nemohou být přenášeny před oltář.

GK 1/2005

Naše poznámka: Bylo by dobré se biskupů USA dotázat: Týká se to i „rozdílných názorů“ na jinou formu vraždy, krádež či smilstvo? Zkrátka a dobře, před oltář nemůže být „přenášeno“ to, jestli člověk je nebo není v souladu s Desaterem a naukou Církve. Na to existuje pouze jediná rada: Nač tedy Desatero? Zrušte je! Stejně podle moderní kritiky bible, aplikované i na

katolických učilištích, nelze všechno, co je tam psáno, brát doslova, tudíž ani Desatero ne.

Muslimové v USA privilegováni před křesťany

Katolická liga pro náboženská a občanská práva v USA kritizovala, že na státních školách jsou mohamedáni výrazně upřednostňováni před křesťany. Zatímco Vánoce s údajným „ohledem na nekřesťanské žáky“ nebývají ve školách slaveny, mizí betlémy a jakékoliv zmínky o Ježíši Kristu, muslimský postní měsíc ramadán je všude připomínán a programy škol jsou upravovány tak, aby muslimům nenarušovaly jejich praxi.

GK 1/2005

Pronásledování křesťanů v Saudské Arábii

V Saudské Arábii byli zatčeni další křesťané. Je to na prvním místě třicetiletý Emad Alabadi, rodilý Saud a konvertita z islámu, zatčený na ulici města Hofufu náboženskou policií. Po něm následovaly ještě další tři osoby, rovněž konvertité z islámu. Již před půl rokem se octl ve vězení indický křesťan Brian S. O'Connor, zaměstnaný v Saudské Arábii, obžalovaný z prodeje alkoholu a drog. Když se obvinění ukázala jako falešná, byl vyhoštěn ze země. V zemi má neomezenou pravomoc náboženská policie, která slídí po tajných křesťanech, zvláště pak po konvertitech z islámu. Byla založena po druhé světové válce několika bývalými německými gestapáky, kteří uprchli z poraženého Německa před trestním stíháním do Saudské Arábie, konvertovali k islámu a nabídli tamnímu mohamedánskému královskému režimu své služby.

GK 1/2005

Katolická církev „politicky korektní“?

Americký historik a publicista Daniel Goldhagen, autor několika publikací, v nichž obviňuje Katolickou církev z antisemitismu a jiných „neřestí“, vydal před dvěma lety knihu, jež se stala bestsellerem a je překládána do stále více

jazyků. Jmenuje se „Katolická církev a holocaust“ a pojednává – jak jinak – o katolicích, neboť ti prý mají hlavní spoluvinu na Hitlerových zločinech a dodnes jsou údajně nebezpeční tím, že jejich církev si udržuje nadále nedemokratickou a „totalitní“ formu vlády a řízení a proto prý není v současné době „politicky korektní“. Aby byla, musí se změnit. Goldhagen uvádí konkrétní představy, jak by tyto „změny“ měly vypadat: Nejprve se prý musí zrušit Vatikán jako stát, neboť se jedná o poslední „Boží vládu“ v Evropě, čili o středověkou teokratickou diktaturu, jež je v rozporu s demokracií; dále se má z bible odstranit 450 vět, které jsou prý „antisemitské“, paradoxně i ze Starého zákona, jenž jako celek je posvátnou knihou Židů, kteří však na rozdíl od pana Goldhagena v něm žádný „antisemitismus“ nespatřují; nutno také přistoupit k „demokratizaci“ autoritativních a hierarchických struktur Církve; dále je prý třeba, aby se papež zřekl dogmatu o neomylnosti; rovněž tak by se měla Církev vzdát svých „imperialistických ambic“ vedení národů světa pod vládou Krista Krále; s tím souvisí podle Goldhagena i uznání pluralismu víry, rovnoprávnosti všech forem vyznání a rezignace na exkluzivitu spásy v Ježíši Kristu; důležité je podle Goldhagena také odstranění celibátu a připuštění žen ke kněžskému svěcení.

Mnoho recenzentů obviňuje Goldhagena z neserióznosti, historických nepřesností i přímo ze lži, jak dokazuje jeho nařčení Katolické církve ze spoluviny na holocaustu Židů a ze spolupráce s Hitlerovým režimem. Mnohokrát jsme na stránkách Řádu předložili konkrétní fakta, nezpochybnitelná žádnou zlovolnou interpretací, že katolíci představovali v Hitlerově III. říši těžce pronásledovanou skupinu obyvatelstva a že mnoho duchovních i laiků si získalo zásluhy svou obětavou pomocí Židům, což platí zejména o papeži Piovi XII. Právem poukazují někteří publicisté na to, že od rozpadu komunismu roku 1989 nevyšla žádná kniha s tak hrubým a agresivním výpadem proti katolicismu.

Nicméně nejde jen o to. Goldhagenovu knihu by bylo za jiných okolností možno chápat jako excentrický výstřelek některých protikatolicky orientovaných publicistů. Nyní však nelze. Požadavek „politické korektnosti“ na adresu Katolické církve je totiž stále častěji vznášen i mnohými vlivnými politiky, kteří, i když na rozdíl od Goldhagena používají opatrnější formulace, mají s ním shodnou představu. To dokazuje nad slunce jasněji případ Buttiglione. Tento italský politik tím, že veřejně dal najevo své katolické

smýšlení v otázce homosexuality a rodiny, se stal v rámci Evropské unie společensky nemožným. Není pochyb o tom, že řada socialistických a liberálních politiků v Bruselu pokládá věrnost katolické nauce za „politicky nekorektní“ a prostřednictvím vlivných médií, která jsou majetkem světových finančních lobby, bez nichž by většina evropských i světových politiků si mohla o svých postech nechat jenom zdát, zpracovává veřejné mínění tímto směrem. Jde o koncentrovaný pokus synkretizace církevní nauky i praxe. Kristova církev se má stát postmoderní náboženskou společností ve stylu New Age, která pouze „uspokojuje“ blíže nedefinované „náboženské potřeby“ jednotlivců, v níž neexistuje žádná závazná náboženská nebo morální pravda a kde Ježíš Kristus se ocitá na stejné úrovni s Buddhou, Krišnou či Mohamedem. Bohužel generálové této taktiky mají svou „pátou kolonu“ uvnitř Církve, jak dokazují zprávy, které zveřejňujeme. To paralyzuje její účinnou obranu.

Pokud církevní hodnostáři nebudou chtít, aby věřící v zástupech od ní odcházeli pryč, budou muset zaujmout jasné stanovisko. Není jiného vyhnutí než nahrazení „dialogu“, který postavení Církve navenek jenom zeslabuje a její vnitřní krizi prohlubuje, dosud zatracovanou a odmítanou „konfrontací“, při níž půjde o adresné pojmenování a označení Kristových nepřátel vně i uvnitř Církve. To samozřejmě přinese nové pronásledování, nicméně Církev si zachová svoji identitu, kterou jí dal sám Spasitel. V opačném případě se sice Církev stane „politicky korektní“, ale její identita úplně zmizí. Takže co vlastně chceme, co si vybereme?

Dr. Radomír Malý

Pokrytectví je dně „protipotratové“ akce

V německých kostelích probíhá podpisová akce proti potratům v pokročilém stupni těhotenství. Nicméně hlavní protiinterrupční organizace „Aktion Leben“ vyzvala otevřeným dopisem katolické biskupy, aby tuto iniciativu nepodpořili, neboť její text doporučuje jako „lepší“ a „spolehlivější“ potrat v ranném stadiu vývoje plodu. Objevuje se zde dokonce formulace „čím dříve, tím lépe“. Něco takového nelze nazvat jinak než odporným pokrytectvím, neboť se tváří jako odpůrce potratů, ve skutečnosti je však podporuje. „Aktion Leben“ poukazuje na to, že potrat zůstává vždycky vraždou bez ohledu na to, jestli je proveden pár vteřin po oplodnění nebo

v devátém měsíci těhotenství. Zmíněná podpisová akce, zorganizovaná některými církevními kruhy, ve skutečnosti svým heslem „čím dříve, tím lépe“ nahrává výrobcům pilulek „ráno po“ a pomáhá zvyšovat jejich zisk.

GK 1/2005

Kardinál Meisner kárá politiky

Joachim Meisner, kardinál z Kolína nad Rýnem, veřejně kritizoval rodinný život německého spolkového kancléře Gerharda Schrödera a ministra zahraničí Joschky Fischera. „Kdo má za sebou čtyři manželství, nemůže být pro druhé vzorem“, řekl kardinál doslova. Schröder je třikrát rozvedený a počtvrté ženatý, Fischer čtyřikrát rozvedený a od posledního rozvodu nežijící v novém manželství.

GK 1/2005

Zemřel je den z nejměšších biblistů

V mladém věku 52 let zemřel v německém Paderbornu významný protestantský biblický badatel Carsten Peter Thiede. Dokázal s devadesátiprocentní jistotou, že zlomek papyru označený signaturou 7Q5, nalezený v kumránské jeskyni, obsahuje text evangelia sv. Marka, což znamená, že toto evangelium muselo být napsáno ještě před r. 68, tj. před vypuknutím židovsko-římské války, kdy sekta esénů jeskyni v Kumránu uzavřela (byla objevena až roku 1948). Dále Thiede objevil v univerzitní knihovně v britském Oxfordu tři kousky papyru s textem evangelia sv. Matouše a zevrubným bádáním dokázal, že pocházejí z let 50-60, což vyvrací neomodernistické biblické teorie, že evangelia byla napsána až na přelomu prvního a druhého století. Obrovská erudice a vědecká poctivost C.P.Thiedeho jsou obhajobou tradiční katolické nauky, že čtyři evangelia byla napsána skutečně těmi, jejichž jména nesou a to krátce po polovině 1. stol. a nikoli až prvokřesťanskými komunitami dalších generací, které je připsaly Matoušovi, Markovi, Lukášovi a Janovi.

GK 1/2005

Blahořečení královny Isabely Kastilské?

Znalci historie vědí, že jméno této panovnice je nerozlučně spjato s Kryštofem Kolumbem a objevením Ameriky roku 1492. K 500. výročí její smrti probíhají v celém Španělsku výstavy a přednáškové akce. Byla vzornou manželkou svého chotě Ferdinanda Aragonského, vynikala vroucí katolickou zbožností a dobročinností. Proto Španělé už léta usilují o její prohlášení za blahoslavenou. Zvláště velkou iniciativu vyvíjel v tomto směru španělský premiér generál Franco, jenž roku 1958 vyzval celý národ k modlitbě na tento úmysl. Někteří historikové však vznášejí námitky. S vládou Isabely je spojeno též vyhnání mohamedánů a židů ze Španělska, jakož i zavedení pověstné španělské inkvizice, která se ve svých počátcích dopouštěla i neobhajitelných krutostí, ač ne zas takových, jaké jí byly později lživě a nespravedlivě připsány. Diskuse kolem blahořečení této významné panovnice patrně znovu rozdělí španělský národ a dotkne se i mezinárodních vazeb. Španělští vlastenečtí konzervativci Isabelu ctí jako sjednotitelku země na principu jednoty víry a záchránkyni před muslimským nebezpečím, což tváří v tvář loňskému atentátu v madridské rychlodráze získává na aktuálnosti. Liberálové a socialisté naproti tomu poukazují na nerespektování svobody svědomí a pronásledování nekatolíků za vlády této královny.

GK 1/2005

Bludaři významenávají bludaře

Ve švýcarském Lucernu byl vyznamenán tzv. Cenou Herberta Haaga bývalý profesor teologie na Papežské fakultě sv. Bonaventury v Římě Josef Imbach. Kanonická mise kvůce na katolických teologických fakultách mu však byla odňata, když ve své nejnovější knize „Zázrak“ tvrdil, že Ježíš nebyl žádným Bohem a nikdy nevykonával jediný zázrak, evangelia jsou prý jenom „katechetickým vyprávěním“. Jako námi zmíněný Küng, tak ani Imbach však nebyl suspendován z kněžství a vykonává pastorační službu, rovněž tak hodně cestuje a pořádá ve farnostech a v katolických institucích ve Švýcarsku i v zahraničí přednášky a kursy. V Lucernu byla po smrti jiného švýcarského teologa Herberta Haaga založena nadace, nesoucí jeho jméno. Ta nyní udělila

Imbachovi cenu. Sluší se podotknout, že Haag měl s Imbachem shodné názory, mj. popíral existenci ďábla.

GK 1/2005

Mnoho nedůstojných mší ve Švýcarsku

Katolické pravověrné hnutí ve Švýcarsku „Pro Ecclesia“ si stěžuje, že v této alpské zemi probíhá řada nedělních mší tak nedůstojným způsobem, že existují oprávněné pochyby o jejich platnosti. To platí zejména o tzv. „karnevalových mších“ v masopustě, při nichž nechybějí show známá z televizních estrád. „Pro Ecclesia“ si také stěžuje na svévolné měnění předepsaných mešních textů kněžími. Vyzvala k zakládání modlitebních skupin, které mají za úkol prosit Pána o pomoc. V současné době jich působí ve Švýcarsku již 60 a zahrnují do svých úmyslů také ochranu nenarozeného života.

GK 1/2005

Počet potratů v Rakousku stoupá

Tuto informaci zveřejnila významná rakouská propotratová (sic!) organizace. Zajímavé, že ani jí není tato situace nikterak vhod. Jaké řešení však nabízí? Poukazuje na to, že mezi ženami, jež podstoupily interrupci, je 12 procent dívek mezi 14 až 19 lety. Proto prý je třeba „umožnit, aby pilulka ‘ráno po’ byla v lékárnách dostupná volně bez receptu a zlepšila se též sexuální výchova ve školách ve směru větší informovanosti o antikoncepci...“ Dodejme, že na vídeňském Fleischmarktu, největší potratové klinice v zemi, se denně provádí až 20 chirurgických interrupcí. V tomtéž zařízení probíhají také sterilizace a to nejen žen, nýbrž i mužů a sice cca 500 ročně.

GK 1/2005

10 let od smrti zakladatele TFP

Italský historik Roberto de Mattei vydal biografii významného, dosud však záměrně opomíjeného brazilského myslitele a katolického aktivisty jménem

Plinio Correa de Oliveira, jenž zemřel roku 1995. Byl hlavním bojovníkem proti marxisticky laděné tzv. teologii osvobození, kterou ve svých spisech a přednáškách neúprosně demaskoval jako nástroj satanův a seznamoval latinskoamerickou veřejnost s krvavými zločiny komunismu. Vytýkal v tomto směru naivitu i vatikánské diplomacii, především bývalému státnímu sekretáři kardinálu Agostinovi Casarolimu, jenž při své návštěvě Kuby v roce 1974 pěl nadšené chvalozpěvy na zločinecký a teroristický režim Fidela Castra. Ve svém stěžejním díle „Revoluce a kontrarevoluce“ odhaluje tento brazilský myslitel, jak podvrtné síly už od 14. století krok za krokem připravovaly likvidaci Církve a křesťanské civilizace. Cestou k tomu měla být vytrvalá a cílevědomá výchova lidí k pýše a sexuální nevázanosti. Tato revoluce se do jisté míry podařila, satanův duch pronikl v poslední době i do Církve samotné. Jedinou cestou k nápravě je podle Correy „katolická kontrarevoluce“, která spočívá nikoli ve fyzické, nýbrž v duchovní zbraní, jak ji nabízí Panna Maria ve svém zjevení ve Fatimě: v modlitbě růžence, v úsilí o opravdový křesťanský život v duchu evangelia a v nekompromisní věmnosti a oddanosti církevní nauce. S kruhem svých věrných založil Correa roku 1960 hnutí pod názvem „Tradice, rodina, vlastnictví“ (TFP), které od „progresivních“ brazilských biskupů bylo označeno jako „seкта“. Ve světě se stalo známé tím, že r. 1990 shromáždilo 5 milionů podpisů na obranu nezávislosti Litvy, která byla napadena vojskem tehdejšího Sovětského svazu.

-rm-

Nová fakta o vizionářce Theresii Neumannové

Stigmatizovaná ctihodná Theresia Neumannová, známá vizionářka z německého Konnersreuthu, jejíž proces blahorečení již delší dobu v Římě probíhá, nebyla jen od světa izolovanou vesničankou. Kolem ní se vytvořil okruh katolických kněží a intelektuálů, angažovaných proti hitlerovskému režimu. V Řádu jsme již dříve psali o novináři Fritzovi Gerlichovi, původně liberálním žurnalistovi, který se ve dvacátých letech vypravil do Konnersreuthu s úmyslem odhalit „největší klerikální podvod století“. Místo toho se stal velkým obhájcem vizionářky a katolickým konvertitou. V době nástupu Hitlera k moci upozorňoval ve svých novinových článcích na novopohanský charakter německého nacismu, jenž označoval jako dílo

satanovo. Proto již roku 1934 byl zatčen gestapem, odvezen do koncentračního tábora Dachau a tam téhož roku umučen. Rok před svým zatčením odjel do Švýcarska. Theresia jej varovala, aby se nevracel, ve vidění jí bylo sděleno, že bude zatčen. On však neunesl představu exilu a vrátil se.

Gerlich nebyl jediným konvertitou, jehož „Resl“ (zdrobnělina od „Theresia“) přivedla k víře. Profesor filozofie v Bonnu a svobodný zednář Johannes Verweyen, jenž napsal řadu článků proti Katolické církvi, přijel také do Konnersreuthu s úmyslem odhalit podvod. Výsledek? Konverze ke katolicismu a slavnostní zřeknutí se všech předchozích rouhání. Verweyen pravidelně navštěvoval Konnersreuth a těšil se důvěře vizionářky. Když roku 1937 napsal knihu „Zpět ke Kristu“, v níž odsuzuje v duchu encykliky papeže Pia XI. „Mit brennender Sorge“ nacismus, byl zatčen a posléze roku 1945 jako „velezrádce“ popraven.

V Konnersreuthu se stali katolíky i dva Židé: profesor Paul Nikolaus Crossmann, který zahynul roku 1942 v Terezíně a Bruno Rotschild, jenž napsal původně spis, kde tvrdí o Kristu, že byl nemanželským synem, po návštěvě Konnersreuthu roku 1928 však konvertoval ke Katolické církvi a nakonec se stal knězem. Před holocaustem jej zachránila předčasná smrt.

Hlavní zásluhu na tom, že stigmata a zjevení ct. Theresie Neumannové se staly věrohodnými, má kněz a profesor Starého zákona z Eichstaettu Franz Xaver Wutz. Když zkoumal věty, které vizionářka sdělovala ve vytržení v pašijovém týdnu, kdy každoročně také těžce fyzicky trpěla a krvácela, rozpoznal v nich hebrejštinu a aramejštinu, jazyky, které vzhledem ke své profesi dobře znal. Protože „Resl“ jako prostá vesničanka neovládala pořádně ani spisovnou němčinu, pouze místní dialekt, bylo profesoru Wutzovi jasné, že zde nemůže jít o podvod, nýbrž o posekství nebes. Wutz se po Hitlerově nástupu k moci nastěhoval přímo do Konnersreuthu se záměrem chránit vizionářku před potížemi nebo dokonce zatčením, neboť její výroky v aramejštině, které vydávala za slova Kristova, často nevybíravě útočily na nacistický režim. Wutz před návštěvníky, mezi nimiž určitě nechyběli agenti gestapa, tyto „choulostivé“ věty nepřekládal, pouze úzkému kruhu věrných je sděloval.

Konnersreuthský byt profesora Wutze se stal místem setkávání „přátel Theresie Neumannové“. Jezdil tam i pozdější berlínský biskup Konrad Preysing, statečný odpůrce Hitlera a obránce svobody Církve. Gestapo

několikrát provedlo v bytě prof. Wutze domovní prohlídku, vždycky však odešlo s nepořízenou. K okruhu přátel vizionářky náležel i Erwin von Aretin, bavorský šlechtic, který usiloval o odtržení Bavorska od nacistického Německa a zřízení svobodného „Bavorského katolického království“. Byl zatčen a až do konce války vězněn v Dachau. Dalším významným mužem tohoto okruhu byl kapucínský kněz Ingbert Naab, duchovní vůdce katolické mládeže, jenž publikoval řadu statí proti nacistické ideologii a jen smrt ho zachránila před zatčením.

Theresia Neumannová unikla koncentráku jen zázrakem. Gestapo na ni nasadilo jako agentku místní učitelku, která ji měla sledovat a pást po „protistátních výrocích“. Konnersreuthský farář Naber však ihned pojal vůči ní podezření, proto se on i vizionářka podle toho chovali. Po válce vizionářka až do své smrti v roce 1962 neustále varovala, přesněji: varoval Kristus jejími ústy, před komunistickým i liberálním bezbožectvím a odpadem od víry. Jak se ukázalo, marně. Vítězství Božího království tím však ohroženo není, jen lidstvo bude muset mnoho vytrpět, jestli si nevezme slova Božích proroků, mezi nimiž má významné místo právě Theresia Neumannová, opravdově k srdci.

Dr. Radomír Malý

Odmítl modlitby

Bojovný americký ateista Michael Nedow se před slavnostní inaugurací prezidenta Bushe do jeho druhého prezidentského období domáhal odstranění všech náboženských motivů této slavnosti. Tvrdil, že prý účast křesťanských duchovních a přísaha na bibli narušují ústavní odluku Církve od státu.

GN 3/2005

Mafie ohrožuje faráře

Italský kněz Antonio Garau, farář jedné čtvrti v sicilském Palermu, se stal předmětem výhrůžek ze strany známé mafiánské organizace Cosa Nostra.

Pater Garau je známý svým aktivním vystupováním proti mafii, v čemž má plnou podporu svých nadřízených.

GN 3/2005

Další čínský biskup zatčen

Čínská komunistická policie zatkla 69letého katolického biskupa Julia Jia Zhiguo. Důvodem je jeho odmítnutí vstupu do provládního tzv. Vlasteneckého sdružení čínských katolíků, které není v jednotě s Římem.

GN 3/2005

Tvář pravdy

Pod tímto názvem proběhlo na Vysoké mediální škole v polské Toruni, katolickém učilišti, které je úzce spojeno se známým Radiem Maryja, sympozium na téma „Tvář pravdy“. Účastníci se zamysleli nad faktem mediálních lží v Polsku i v celém postkomunistickém bloku, jakož i v rámci Evropské unie. Směr jednání udal ve svém úvodním slově ředitel Radia Maryja a katolické televizní stanice „Trwam“, redemptorista P.Tadeusz Rydzik, který poukázal na nauku Církve, jež učila a učí, že pravda je jenom jedna. Na to navázali kvalifikovanými přednáškami z filozofie profesori Katolické univerzity v Lublině Henryk Kiereś a Wojciech Chudy. Zvláště tvrdé kritice byl podroben současný postmodernismus, jenž dospěl k názoru, že prý „pravda zabíjí“ a proto největším „nepřítelem“ lidstva je ten, kdo hlásá, že pravda je pouze jedna, zejména pak, když ji ztotožňuje s Ježíšem Kristem. Být přesvědčen o jediné pravdě a odmítat všechno, co jí odporuje, jako blud, se dnes stává téměř zločinem. Prof. Chudy upozornil také na posuny v pojmech, kterých se dopouští současná liberální propaganda, jež následuje propagandu hitlerovskou. Nacisté, kteří vyvražďovali Židy, Romy a Poláky, aby ospravedlnili toto své jednání před veřejností, užívali na jejich adresu termín „podlidé“. Současní liberálové, socialisté a komunisté, vraždící nenarozené děti, vymysleli pro ně termín „ještě ne lidé“. V obou případech se brutálním způsobem upírá konkrétní skupině obyvatel jejich lidská přirozenost, proto lze beztestně vraždit, jak ty „podlidi“, tak i ty „ještě ne lidi“. Biskup Adam

Lepa, člen Komise polského episkopátu pro sdělovací prostředky, se zamýšlel nad tím, proč tak obrovské množství novinářů z nejvlivnějších masmédií lže a dospěl k závěru, že jsou jednak podplaceni, jednak chtějí být „politicky korektní“, protože vědí, že politická nekorektnost se trestá vyhazovem, jednak mediální lež je fakticky podle zákona beztrestná. Další řečníci dr. Nowakowski a mgr. Hiszpańska hovořili o negativní roli, kterou sehrává v mediální sféře dominance obrazu nad čteným slovem a poukazovali na nemravné inzeráty pro mládež, vyzývající k sexuálnímu životu ještě v dětském věku. Pouze soustředěné výchovné úsilí dobrých katolických rodin, katolických médií a škol, podpořené modlitbou a obětí, může přinést změnu a zastavit rozklad morálních hodnot, jímž dnes pod taktovkou Evropské unie prochází současná společnost. To byl závěr celého sympozia, jehož jsem měl tu čest se zúčastnit.

Dr. Radomír Malý

Pomoc těhotným ženám a informace:

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

Telefon: 603 976 231

Bankovní spojení: 159205438/0300

Variabilní symbol: 5030

Nakladatelství Řád zašle tyto publikace:

- 1) Stella Lilley: „Život s utrpením“ (sv. Padre Pio) Kč 9,-
- 2) P. Karel Dachovský: „Alexia“ - čtrnáctiletá dívka obětovala své utrpení za Církev Kč 32,-
- 3) P. Karel Dachovský: „Sv. Josemaría Escrivá de Balaguer“ Kč 50,-
- 4) P. Karel Dachovský: „Cestou k Bohu“ - první informace o Bohu pro dosud nevěřící Kč 10,-
- 5) „Zpovědní zrcadlo“ Kč 1,-
- 6) MUDr. John Grady: „Interrupce – ano nebo ne?“ Kč 10,-
- 7) P. Karel Dachovský: „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“ Kč 10,-
- 8) P. Karel Dachovský: „V srdci Londýna“ – novela z prostředí emigrantů v roce 1987 Kč 25,-
- 9) P. Karel Dachovský: „Česká odyssea“ – náboženské básně Kč 20,-
- 10) P. Karel Dachovský: „Miniatury“ - básně Kč 15,-
- 11) P. Karel Dachovský: „Podle řádu Melchizedechova“ – básně Kč 15,-
- 12) P. Karel Dachovský: „Pod klenbou katedrály“ – básně Kč 10,-
- 13) Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“ Kč 8,-
- 14) P. Fr. Mikulášek, SJ: Nový zákon – výklad Kč 50,-

Vážený duchovní otec
P. Mgr. Vladimír Málek
Osobní sekretář Jeho Eminence
Nejdůstojnějšího otce arcibiskupa a kardinála Miloslava Vlka
Nejdůstojnější arcibiskupství pražské
Hradčanské náměstí 16
110 00 PRAHA -Hrad

Starý Jičín dne 31.května 2004, Svátek Navštívení Panny Marie

Vážený a milý otče,
prosím moc o strpení a vyslechnutí mého níže uvedeného názoru, který
uzrál do této podoby po včerejším čtení pastýřského listu, podepsaného
předsedy biskupských konferencí osmi střeoevropských zemí v duchu odkazu
poutě národů do Maria Zell.

Delegování Angela Sodana svatým otcem, všechna poselství pronesená
zástupci zmíněných zemí od kardinála Schönboma i nejdůstojnějšího otce
kardinála Miloslava, se nesla ve znamení silné a mohutné výzvy
ke křesťanské, ba přímo katolické IDENTITĚ.

Chci zde zmínit i moderaci Vaši a otce mluvčího ČBK, Daniela Hermannu.
Mám samozřejmě přenos z Maria Zell natočený, obvykle si také pořizuji
audio-kopie pro další zpracovávání látky a mohu říci, že jsem byl velmi
spokojen, ba dokonce i nadšen vaším projevem.

Byla zmíněna i Fatima, putování sochy Panny Marie a další body, které
mají tendenci být přehlíženy a neuváděny. Děkuji za objektivitu. Již před
časem jsem ji vyjádřil také jasně na serveru DĚKUJI OTČE, kde jsem vám
poděkoval za jiný komentář z Říma.

Věřte mi, že se snažím být objektivní a nezaújatý a nechci nic jiného, než
aby bylo Jméno Boží chváleno a oslavováno.

Přesně toto na mne dýchá i z onoho pastýřského listu této neděle, NEDĚLE
DUCHA SVATÉHO, kdy jsme o DARY DUCHA SV. prosili již v přípravné
Nověně a zvláště včera při zvláštních adoracích.

Jak mám ale rozumět tomuto pastýřskému listu například v porovnání
s tím, co jste písemně odpověděl mému vzácnému příteli a duchovnímu otci
P. Ing. Karlu Dachovskému, který se obrátil na pražské arcibiskupství

s dotazem, proč nebyla povolena mše svatá v souvislosti s konáním POCHODU PRO ŽIVOT .

Tato vaše odpověď byla otištěna v časopisu Řád a dost dobře jsem ji nepochopil. Nemohu se ubránit osobnímu dojmu, že jde o různá vyjádření, která mohou vzbuzovat dilema a apatii věřících, kteří jsou většinou nejistí. Na jedné straně jasná a nekompromisní stanoviska církve, presentovaná pastýřským listem, vybízějící: „Neskrývejte svou víru“, „... nebudeme skrývat kříž v bytě a na pracovišti,... modlitbu, znamení kříže.“

Zvláště pak bod č. 6: „Chránit a rozvíjet život... Přesvědčení křesťané jsou zastánci lidského života ve všech jeho fázích...“

Když pak vážený otče porovnávám tyto výzvy s vašimi opatnickými postoji...

„...biskupové tuto negativní, spíše nátlakovou cestu odmítli... (pozn.Hnutí pro Life).

Zmíněné hnutí, jeho slovník a aktivity mají právě takový styl. Česká společnost si bohužel ztotožňuje tento způsob boje s Katolickou církví... hnutí, jak se zdá se nesnaží o pozitivní přístup... tento svérázný, bojovný, způsob není vhodný pro naši společenskou i náboženskou situaci...

Ne, těmito myšlenkám nerozumím. Znáám toto hnutí již několik let a každým rokem přijíždím s dospělými ministranty a akolyty na POCHOD PRO ŽIVOT. Všichni jej považují za nesmírně potřebný a důležitý .

Nyní naposledy 27. března nemohli pochopit, proč nebyla sloužena mše svatá. Naštěstí jsme se po cestě stavili v ČM-Fatimě, kde zrovna zásluhou vyšší reže shůry začínala mše svatá, které jsme se mohli účastnit. Jinak bych ten den nemohl být na mši svaté.

Nevím o žádné nátlakové aktivitě HNUTÍ PRO ŽIVOT. Pokud sem někdo počítá zaslání několika tisíc kazet s nahranou tvrdou realitou potratu významným osobnostem, nejde o nic jiného než o memento srovnatelné s výrokem sv. Jana Křtitele: „Není dovoleno!“

Účastnil jsem se dosud čtyř pochodů pro život a nejsem schopen označit žádný projev za svérázný a nátlakový .

Demonstrace a veřejné projevy pokládám za zcela legitimní, včetně využívání petičního práva všude tam, kde je určitá naděje na zamyšlení a upozornění na projevy, které jsou zvláště Bohu odporné.

Svatý otec Jan Pavel II. hovoří vždy naprosto jasně a nekompromisně právě k otázkám, týkajícím se života. Zesnulá Matka Tereza, nyní blahorečená vyjádřila naprosto jasně stanovisko k potratům přímo v Bílém domě před generalitou USA v roce 1994.

Bud' jsem svědek Kristův nebo ne...

Samozřejmě je vždy zásadní řídit se stanoviskem Církve, ale to musí být JEDNOTNÉ, ČITELNÉ a JASNÉ.

Jistě, historie Církve nás učí o mnohých nejednotných stanoviscích, někteří to vyjadřují lapidárně slovy: nejsme svatí a za těmito slovy lze vyčíst i neochotu a nechuť vzít na sebe kříž a následovat Pána.

Ti, kteří vždy chtěli jít cestou přímou, trpěli a jistě trpět budou.

Je bez jakýchkoliv pochyb i to, že většina nás kněží a natož věřících bratrů a sester nemůžeme vidět celou problematiku v celé své velikosti. Lze ale tušit podle indicií, jakým je například zpráva o výtce účasti Romanu Prodimu v Maria Zell, že se jedná o obrovské tlaky na svatou církev a že zde ještě není doba na kterou určitě všichni poctiví křesťané čekají:

Až nás Boží Prozřetelnost opět povolá k nějaké nové formě mučednictví.

Tato naděje, která povede jako vždy v minulosti k nové obrodě církve, kdy padnou všechny ty Boha nedůstojné opatnické formulace je vnitřní silou církve trpící, procházející tímto slzavým údolím v jasném souzvuku s Janovským: MARANA THA!

Je zde bezesporu mnoho velmi nadějných indicií a vidím to i kolem sebe. Dochází k tříbení duchů, dochází ke konverzím, ale také k silnému odporu, blasfemii, zlobě. Nikdy ovšem před těmito skutečnostmi nemůže Kristova církev měnit své postoje. Není nikdo možné y napsat větu: „Česká společnost si bohužel ztotožňuje tento způsob boje s Katolickou církví.“ A když ano, tak to přijímáme pozitivně. Poctiví lidé čekají na odkrytá hledí, na transparenci, na jasná NE.

Nebýt jednoho vzácného a statečného muže, jakým je např. poslanec Jiří Karas, tak by se o potratech, registrovaném partnerství a dalších protibožských záležitostech vůbec nehovořilo a všechno by pěkně dále tlelo v klidu a tichosti.

Pastýřský list vyzval k tomu, abychom vyšli a evangelizovali. Jenže už jen toto, tato zmínka o Ježíši Kristu znamená pro mnohé nějaký zásah. S tím je nutno počítat.

Romano Guardini ve svém „ODPŮRCI“ hovoří o nutnosti vzepřít se mu. „Nejhlubším pramenem naší síly k lidství ve společenství s ostatními je JEŽÍŠ KRISTUS, NÁŠ PÁN a SPASITEL!

Vracím se ještě i k bodu 3: „Rozvíjet a prohlubovat znalostí týkající se víry... Uprostřed společnosti založené na vzdělání je třeba, aby křesťané dobře znali VELKOLEPÝ celek křesťanské víry, aby mohli být bráni vážně a OBSTÁLI V SETKÁVÁNÍ S JINÝMI NÁBOŽENSTVÍMI a životními styly.“

Milý otče, Velmi se omlouvám za tento dlouhý dopis, ale chci vás mistopřísežně ubezpečit o tom, že vychází z hloubi mého srdce.

Jsem vždy připraven konat vše v souladu s vůlí Boží a chci všechny kříže spojoval v naději pramenící z definitivního vítězství Kristova kříže a z vedení Naší drahou nebeskou Maminkou Pannou Marií.

Dovoluji si Vám a také Nejdůstojnějšímu Otcí kardinálovi vyprošovat HODNĚ Božích milostí, POKOJ a DOBRO a stálou ochranu PANNY MARIE.

V úctě zůstává P. Petr Dokládál

Římsko-katolická farnost 74 231 Starý Jičín 112

Co mi dalo křesťanství

Po více než jednom a půl tisíciletí je křesťanství znovu jedinou duchovní silou, která je schopna v Evropě čelit novodobému otroctví – neoliberalismu, tak jako bylo schopné zastavit expanzi marxistické ideologie. Obrana víry je v tomto století totožná s obranou svobody.

Otrokářský řád nezničily vzpoury Spartakovců, ale nenásilná pokorná víra prvních křesťanů, jejich oběti v římských arénách a v pověstném Koloseu, jejich pasivní rezistence proti brutálnímu násilí římských císařů, jejich neúnavné zdůrazňování lásky k bližnímu.

Křesťanství se stalo pro komunismus jediným opravdovým a trvalým odpůrcem. Komunisté nedosáhnou svých cílů, pokud zcela nevykoření křesťanství. Zkušenosti dokazují, že pronásledování víře neškodí, nýbrž ji prohlubuje. Skutečným nebezpečím může být ústup od mravních a duchovních hodnot hrozící zevnitř Církve a nebezpečné kompromisy ve věcech víry a svědomí. A to je právě to, co obdivuji u těch, kdo v protináboženských

podmínkách komunistické totality zůstali věni svému přesvědčení a svědomí a dokázali to i skutky, které bychom mohli zařadit mezi hrdinství mučedníků v prvních stoletích po Kristu.

Náboženský život je určitou službou, která se nutně projevuje i v životní praxi, a proto také sociální a politický život musí být osvětlován světlem této duchovní služby, tohoto křesťanského snažení. Bez duchovní báze se politická činnost mění v pouhé osobní, skupinové, partajní nebo partikulární mocenské zájmy, které vidíme na naší politické scéně.

Úkol lékaře, který bere vážně své poslání, nebyl nikdy lehký. Nejlépe se lékař a nemocný mohou sejít cestou vzájemné důvěry a společné víry. Dnešní lékař nechť vidí v trpícím bližním bytost od Boha obdařenou nesmrtelnou duší s lidskými právy a lidskou důstojností. Lékařská etika musí být jednoznačná a nesmí uhýbat ani při legalizování potratů státem pomocí úplatných a povolných lékařů, porušujících Hippokratovu přísahu, závaznou pro každého lékaře.

Technický pokrok dnes mnohé umožnil, ale nevyřešil, spíše mnohé ztížil. Složitě zákonodárství chrání někdy (ale ne vždy) lékaře před soudem světským, ale nikdy před vlastním svědomím a osudem věčným.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Nová třída

Letošního února se objevil v londýnských premiérových kinech politicky zajímavý film "The dreamers". V českých kinech půjde asi pod titulem "Snílci". Vedle nezvyklého sexuálního trojúhelníku je zde zachycena výbušná atmosféra roku 1968 ve Francii, kdy zejména studenti se postavili proti zkorumpované vládě. Dnes je už asi méně důležité přemítat, nakolik bouře byly vyvolány agenty KGB zvenčí, aby se odvedla pozornost od invaze do Československa, a kolik vážila skutečná nespokojenost s francouzským "establishmentem". Podstatná byla víra mladých ve vlastní politický čin, ve vzpouru a její skutečný dopad.

Tak to také zachytil film.

Lidé a zejména studenti, kteří okupovali i university, tehdy plně věřili v právo lidu a v manifestaci svých požadavků. Věřili v možné dobré otevřeným protestem. Věřili v sílu demokracie.

Před válečným aktem proti Iráku protestovalo v roce 2003 na londýnských ulicích okolo dvou milionů britských občanů. Nechtěli, aby jejich jménem vstoupilo Spojené království do nehorázného konfliktu. Každý, kdo měl mozek a viděl v životě globus, musel nesouhlasit s fanatickým přesvědčováním premiéra Blaira, že Irák může napadnout Anglii zbraněmi hromadného ničení za 45 minut.

A podobnou manifestaci uspořádali Londýňané ještě (a věřím že bez účasti KGB nyní FSB) k návštěvě prezidenta Bushe, když se on sám chtěl utvrdit, že rozum občanů nemůže zhatit globalistické plány na dobytí území s druhými největšími zásobami světové nafty a že může spolehnout na svého pudla. Blair se k lidovým manifestacím pouze usmál, byť i jen nervózním šklebem, a pravil že v Britanii je nejvyšší demokracie, a že občané mají právo se projevit a nechat slyšet.

Pozor - zde pes je zakopán !

Můžeš svobodně mluvit (či polosvobodně brumlat - nesmíš se totiž dotknout politických mafií) a dokonce i křičet, psát svoje názory na standarty, podávat petice a dovážet je v metrácích stránek s podpisy do vládních budov a nic se nikomu nestane.

Nic se nestane!

V tom tkví kouzlo moderní manipulativní demokracie.

Vláda si jede dál jak jí bylo globalistickým - nyní "neo-con" pohyblivým centrem naplánováno a nařízeno. A nezmění se nic, ani když současné "vládce" vystřídají ti další, a další a další. Proč?

Protože se nám vytvořila (byla nám vytvořena) nová třída, třída politiků !!!

Jsou stejní ti napravo jako ti nalevo či uprostřed. Vše je jen hra, ve které jde jim samotným pouze o ně samotné, s jediným cílem se udržet co nejdéle u koryta a nahrabat si, než se zahraje na "škatule, škatule, hejbejte se" politických stran. Stranická demokracie je totiž výmyslem finanční oligarchie.

Otevřeně ji vyslovil bankér Ortega y Gasset, a je více jak dvě stě let využívána k rozleptávání společnosti. Finanční oligarchie má své "koně" dosazeny do špiček všech stran a tedy, ať ta či ona stran prohraje, oni jsou vždy navrchu a oni vyhrávají!

K třídě politiků je nutno zajisté přičíst nikým nevolené "poradce", jako bývali ti sovětští u nás za vlády SSSR, a rovněž nevolené "spin doctors" nyní v Anglii, ty kteří roztácejí děje, česky snad nejlépe "ruletáře". Hrají totiž

ruletu, někdy tu "ruskou", leč nikdy proti vlastní hlavě, a prezentují to jako brilantinu. To jsou ti nejvěrnější, nastrčení politickými mafiemi nejvyššího kalibru, jsou výborně placeni a nemusí se nikoho bát. Manipulativní demokracie zavládla, a zavládla všude.

I nejprostší občan ale začíná pozorovat, že je tu něco v nepořádku, lítá tady zlej duch. Politické programy, manifesty a předvolební sliby jsou jen mrkve před oslem. Třída politiků nás občany okrádá, kam se podíváš. Na stále vyšších daních, ať už přímých a okatě viditelných, či všech těch nepřímých a těžko viditelných, až po ty umně zakryté a šikovně schované. To vše pro a na jejich "vládu", či spíše nesmyslné tahy, války, fantasmagorické projekty, nezřízené plýtvání a osobní bendění.

Volič nezmůže nic, natožpak jakkoliv manifestující človrda. Kurs je pevně stanoven. Občanské potřeby a snahy jsou dány na vedlejší kolej.

V šarádě Iráku jsme svědky ztrapnělých figur Blaira i Bushe: kde u čerta jsou ty zbraně hromadného ničení (ZHN), pro které jsme šli do války? Saddama mají, ale jeho zbraně ne. Bush se na TV tváří jako ustaraný orangután, který sice má klíč, ale zámek neumí odemknout. Všemocná CIA Bushe a veřejnost ujistí, že ZHN najdou, ale když ne tak určitě najdou toho, který podal špatné informace! Gó!!!

Nastala krize institucionalismu.

Instituce nevykonávají svoji činnost prostě proto, že jsou tak velké, mají takovou moc a tolik peněz, že se mohou, a nakonec i musí zabývat jen svými vlastními problémy (viz Parkinsonův zákon). Jsou tak silné, že si mohou dělat co chtějí, a pravda je to, co řeknou ony. Nemusí se nikoho bát natož občanů, a v nejhorším případě mají proti nim ochranu anti-teroristických jednotek policie...

Autoregulace lidského systému je a bude jako vždy v historii světa všude stejná. Občan ztratí zájem o vlády a vládcy, kteří přestali řídit věci veřejné rozumně a ve prospěch jeho spravedlivých občanských interesů. Stejně jako se stalo faraonům v Egyptě, cízarům ve světovládném Římě a třeba na prastaré Krétě, kde se obyvatelé jakoby vypařili a po vládcích, mimo opuštěných paláců, nezbyla ani stopa.

Tam kde se demokracie redukovala na komedii voleb, jejichž výsledky se navíc mohou vládcem nad počítači jakkoliv zfalšovat, se přestane volit.

K čemu se obtěžovat a jít do volebních místností? Ty zbývají jen pro penzisty, a pro ty nemocné stihomamem. Občan ztratí zájem o "lidovládu" na všech stupních! Hra na demokracii končí.

Třída politiků dohraje svojí roli. Jak se při tom ale neobávat o osud ještě nezrozeného evropského superstátu!? Jak se neobávat o osud naší civilizace? Musíme začít vážně uvažovat o novém systému managementu naší vysoko technologické společnosti, v náročném stupni civilizace dvacátého prvního století.

Eur. Ing. Dr. Bohumil Kobliha, Londýn, 12. března 2004

Vážené nakladatelstvo Rád, vážený P. Karel Dachovský

Dovoľte mi na úvod pod'akovať Vám za to, že mi zasielate Váš časopis Rád, ktorý sa venuje dnes najčastejšie skloňovanému "problému" týkajúceho sa nenarodenému životu. Už v prvom exemplári som objavil ako vlastne táto téma dnes leží v dnešnej spoločnosti. Množstvo mladých ľudí sa dnes potýka s týmto problémom a nie je riešenie, ktoré by tento problém riešilo.

Mali by sme sa naozaj dokázať zamyslieť, čo by sme asi robili, keby sa takáto situácia stala práve nám, ako by sme my tento problém riešili?

Žiaľ, dnešná spoločnosť tento problém rieši nesprávnym spôsobom, pomocou rôznych tabletiiek a prípravkov. Katechizmus katolíckej Cirkvi z roku 1998 rieši túto problematiku v bode 2320, ktorý hovorí:

„vražda ľudskej bytosti je v závažnom rozpore s dôstojnosťou osoby a so svätosťou jej Stvoriteľa“.

Dnešní mladí ľudia sa však často ohradzujú tým, že dnes je problematické prežiť: že by to nezvládli starať sa o dieťa, že majú problém s prežitím sami. Veľmi pekne o tom píše kniha, ktorá popisuje život mladého dievčaťa Alexie. Alexia vyrastala v rodine, ktorá bola veľmi hlboko nábožensky založená. Alexia bola siedmym dieťaťom tejto skromnej jednoduchšej rodiny. Narodila sa 7. marca 1971. Od svojho detstva sa aktívne zúčastňovala na bohoslužbách a pristupovala často k sviatostiam. Veľmi peknou myšlienkou je aj úprimnosť a odhodlanie. Znechutená Alexia vyjadrila svoj názor voči interrupcii v dobe keď sa v parlamente jednalo o jeho schválenie. Vtedy dievča napísalo niekoľkým Madridským novinovým redakciám. Jej článok vyšiel v Madridských novinách Ya z 28. 3. 1983.

Píše: „Mám dvanásť rokov a som siedme dieťa. Ďakujem Bohu, že ma poslal do rodiny, ktorá ma chcela. Keby moja mama bola jednou z tých, ktoré zabili svoje deti pred narodením, potom by som tu dnes nebola. Tu im musím povedať: Prosím, zastavte zabíjanie svojich detí. Som si istá, že je tu niekto, kto by ich adoptoval. Moja rodina by bola šťastná, keby prevzala starostlivosť o Vaše nechcené dieťa!“ Mohli by sme si teraz každý z nás povedať, že to bol svojím spôsobom fanatizmus tohto dievčaťa, alebo akýsi druh demagogie. Ja si však myslím, že nie. Toto dievča skutočne vystihlo obrovský poklad rodičovstva a výchovy detí. Jej rodina nebola príliš finančne na tom dobre. Casom dievčatku ochorel otec a o domácnosť sa starali jeho bratia. Toto dievčatko mohlo vtedy zanevrieť: mohlo sa akiste vžiť do role svojho otca, keďže bolo spravodlivé mohlo si v duchu vyčítať: načo bolo jej rodičom toľko detí, mohli zostať sami, mohli si v klude žiť a nik by ich neotravoval. Ono však naopak dokázalo napísať novinám krásnu vetu: „Moja rodina by bola šťastná, keby mohla prevziať starostlivosť o Vaše nechcené dieťa“. Je to veta plná súcitu a nie je z nej cítiť sebeckosť alebo pýchu.

Predstavme si, že už takáto situácia v našom živote nastane. Nikdy ju nemôžeme brať na ľahkú váhu. Nie je aj v našom okolí niekto, kto túži mať dieťa a nemôže ho mať? Viem, málo je na svete takých rodín, ako bola práve táto madridská rodina, rodina malej Alexie. Keď stojíme pred otázkou potrat áno alebo nie, voľme prosím možnosť nie. Istotne sa nájde niekto, kto naše dieťa prijme. Veď aj Mária, Ježišova matka sa mohla rozhodnúť inak. Avšak ona hľadala a našla miesto, ktoré nebolo sice príliš vhodné, ale pomohlo k tomu, že na svet priviedla zdravé dieťa - Spasiteľa. Porozmýšľajme prosím nad touto dôležitou otázkou a nenechajme životy našich detí v rukách modernej medicíny, ktorá častokrát sľubuje zázraky, avšak výsledky sú iné. Nenechajme sa znechutiť dnešným svetom a radšej sa snažme nájsť to najoptimálnejšie riešenie. Potratom ešte nič nie je vyriešené. Ak mladá matka dostáva zo svojho okolia samé negujúce odpovede, takisto to ohrozuje jej samotnú psychiku a nehynie len plod ktorý čaká, že raz uzrie svetlo sveta, ale hynie samotná matka.

Skúsme sa zamyslieť. Som na tomto svete rada, rád? Kde by som bola, bol dnes ja, keby sa moji rodičia rozhodli pre potrat? Nebudíme preto sebeci a dajme šancu uzrieť svetlo sveta tomu, čo v nás leží a prinesme to spoločnosti ako dar, ako kus nás samých. Nikto z nás nevie, či práve z toho nášho dieťaťa,

ktoré máme na svet priviesť, nebude v budúcnosti nejaký významný mysliteľ alebo vynálezca lieku, ktorý pomôže všetkým. Dajme preto každý z nás šancu na život. A príklad malej Alexie nech nás naplňa radosťou. Alexia totiž už svoje dobrodružstvo tu na zemi skončila. 4. februára 1985 jej lekári stanovili diagnózu, ktorá znela Ewingov sarkom - nesmieme vážna, ale liečiteľná rakovina. Dievča nastupuje na cestu utrpenia, podstupuje rôzne operácie a rôzne návštevy u lekárov. Tento boj, toto utrpenie však netrvá dlho. Jej život končí 5. decembra 1985. Zomrela ako štrnásťročná a do dnešných čias je veľkou osobnosťou, ako pre obyvateľov Madridu, tak aj širokého okolia.

Použitá literatúra: ALEXIA A STORY OF JOY AND HEROISM IN SUFFERING, autor Michael Monge, podľa prekladu P. Ing. Karla Dachovského.

Frant. Silvestr Josef Kankara, O.Praem.

Úcta k životu aneb kdo vlastně zvítězil?

4. část: Zlo včera a dnes

Komunismus a nacismus byly zločinné systémy. Ale v mnoha pojednáních o dějinách ať rodiny, školství, zdravotnictví atd., doba nacismu v Německu nebo komunismu v SSSR úplně chybí. Jakoby tyto systémy do dějin nepatřily, jako by byly podivným, s tokem dějin nesouvisejícím vybočením. Ale ony nevznikly náhodou. Lze to popsat příkladem: Jako kdyby se někde najednou našla jedovatá muchomůrka. Kde se tu vzala? Vždyt včera tady ještě nic nebylo! Co ale kdyby se pečlivě prozkoumalo okolí? Nenašlo by se na velké ploše podivné podhoubí? Kdybychom je dobře znali, nenalezli bychom něco; třeba jeho jedovatá vlákna, která by svědčila o tom, co zde může vyrůst?

Stane-li se cílem nastolení dokonalé společnosti, společnosti věčného štěstí, pomocí přetvoření světa podle zájmů lidí, je třeba zkoumat podhoubí tohoto cíle:

Filosofové dosud svět jen vykládali, je potřeba jej změnit. Změna musí být rychlá, protože naše léta rychle pomíjejí, a my odlétáme. Když to má být rychle, musí se použít síla, násilí, revoluce. Jedinou silou, která to může uskutečnit je stát. Nemůže to být stát s rozvrstvenou dělbou moci, ale stát

s dosud nevídanou mocí ústřední. Když se kácí les. lítají třísky. Vznešeností cíle (nastolení dokonalé společnosti štěstí zde na zemi je proto ospravedlněna lež, krádež i vražda. Kdo o tom nechce lhát, škodí novému světu a musí do lágru. Když to má být rychle, nesmí se ztrácet čas přílišným přemýšlením o tom, co se má dít. Intelektuálové sice přemýšlet mohou - např. Leninovi „užiteční idioti“ - ale jen o tom, jak rychleji měnit starý svět. Náboženství je opium lidí. Při vytváření dokonalé společnosti tedy nesmí být přítomen Bůh - i proto, že je neměnný a věčný . Bůh je ale přítomen v duchovních hodnotách, proto jediným světonázorem může být výhradně materialismus. Má-li to být dokonalá společnost, musí to být na rozdíl od současné nedokonalé, společnost nová. Máli to být nová společnost, musí sestávat z nových lidí. Je tedy třeba nového člověka. I proto je potřeba odbourat tradici a změnit morálku. rozhodně odstranit morálku starou. K realizaci nových vznešených ideálů je proto vhodné i cizoložství a smilstvo, ba i stejnopohlavní akty. Byla-li stará morálka křesťanská, o to byla horší, protože u toho byl Bůh. Má-li to být společnost štěstí materialistického člověka, jediným jeho zájmem musí být rozkoš, slast. Tedy hédonismus. Kde je cizoložství, smilstvo a rozkoš, nesmí chybět potraty. Protože nemocný člověk nemá rozkoš, nesmí být členem společnosti věčného štěstí. Jednotlivá vlákna podhoubí zla možná každý nevidí, ale najednou je vidět jedovatá muchomůrka. Z podhoubí nevyrostla společnost věčného štěstí, ráj na Zemi, ale peklo. Např. nacismus nebo komunismus. Např. lebka a hnáty - barva hnědá, nebo srp a kladivo - barva rudá. Například! Ba podaří-li se muchomůrku rozdupat, mnozí lidé pak ani nevěří, že tu byla a jaká byla.

O jedovaté houbě sovětského Ruska (díky legionářům a bělogvardějským uprchlíkům) i nacistického Německa byly československá veřejnost i vedení státu po 1. světové válce poměrně dobře informovány. Byly? Jak je možné, že i přes tuto znalost byl v ČSR povolen vznik komunistické strany a že nebyla zakázána sudetoněmecká strana ve chvíli, kdy nabrala nacistický kurs? Svědčí to o tom, že i o podhoubí mlčí nejen dějinná pojednání, ale nebyla o něm potřebná znalost ani za první republiky. Zlé houby nacismu a komunismu byly nakonec rozdupány. Ale zmizelo s nimi zlo? Jaké bylo jejich podhoubí?

V někdejší Spolkové republice Německo (NSR - bez tzv. NDR) bylo do roku 1966 odsouzeno 86 000 nacistických zločinců. V SSSR bylo do roku 1974 za zločiny komunismu odsouzeno asi 10 lidí. To se dosud

v dnešním Rusku, ani u nás, v jádru nezměnilo. Jaký je postoj většiny lidí v naší společnosti k událostem minulého století, např. k atentátu na Heydricha, ke 3. odboji jako celku a ke skupině bratrů Mašínových? K tomu lze jen povzdechnout, není potřeba nic dodávat. (Kdopak si dnes vzpomene např. na Luboše Holečka.) V minulém čísle Obrázku jsme uvedli, že komunistického (ano, čtete toto slovo správně) kandidáta do Senátu volilo v Liberci ve 2. kole 26,5 % voličů. Bylo by to neuvěřitelné, kdyby to nebylo tak jisté.

Mlčení o zlu vede jen k prozatímnímu bujení podhoubí zla ve vinicích i postižených. Ale podhoubí v budoucnu opět najednou vzejde, a to několikanásobně. Nic tomu nenapomáhá víc, než to, že okolo nás vyrůstá generace lhostejných, kteří jsou všemožně přesvědčováni, že zlo se netrestá, dokonce že přináší „blahobyť“.

K ukolébání v klidu přispívá i mnoho dalších moderních pověr. Že „člověk je v podstatě dobrý“, že je třeba „věřit v člověka“, že „život se stále zlepšuje“. že „pokrok je nutný“, dokonce že je potřeba „věřit v pokrok“, že „díky školství a zdravotnictví budou naši potomci lepší než my“. Atd. Tyto pověry jsou nejen hluboce mylné, ale jsou součástí podhoubí zla. Patří totiž do totalitních ideologií. Kde tedy začít hledat cestu k nápravě?

Lidská podstata je pořád stejná, protože dělá člověka člověkem. Člověk je nedokonalou bytostí nekonečné hodnoty. Nedokonalí lidé tvoří nedokonalou společnost. V důsledku existence dědičného hříchu je každý člověk schopen konat dobro i zlo. Člověk je ale schopen dobro a zlo rozumem poznat. Kromě poznávajícího rozumu má i svobodnou vůli. Má tedy mravní povinnost dobro ve svém životě naplňovat. Lidskou nedokonalost křesťanství neodstraňuje, nemůže ji odstranit. (V tom se mýlí i mnozí křesťané; nemůžeme očekávat nový lepší, třeba i „křesťanský“ svět na této Zemi.) Křesťanství ale nabízí senzační řešení, skvělou cestu jak se vyrovnat s lidskou nedokonalostí: lítost, pokání a odpuštění. Smysl života je mimo tento svět. A co je nejdůležitější, život žádného člověka smrtí nekončí. To je poslední důvod konat dobro.

Je mnoho věcí i lidí dobrých a mnoho věcí i lidí zlých, Nejsou všichni (a všechno) dobří, nejsou ani všichni (a všechno) zlí. Opak je pověrou patřící zase do podhoubí zla. Je-li boj dobra a zla, je i dobro a je i zlo. V nás i mimo nás. Diagnóza dnešní doby je, že mnohý člověk nevidí svůj hřích, zlo v sobě. Když je nevidí, jak s ním může bojovat? Jak se očistit pokáním? Ale jak svůj hřích vidět? Jen srovnáním. Srovnáním dobra a zla. Ať je to dobro a zlo ve

mně, nebo ve světě. Pravdivě vidět svět je stejně důležité, jako pravdivě vidět sebe. Jednak kvůli světu, abychom se o dobro v něm vůbec mohli snažit. Nelze bojovat za dobro a proti zlu ve světě, když v něm dobro a zlo nerozeznáváme, a jednak a hlavně kvůli sobě, abychom se mohli sami s něčím srovnávat. Hlavní naše srovnání je s naším Pánem Ježíšem Kristem, dále se svatými a světicemi Božími. Přitom ale srovnáváme zase dobro a zlo. Závěr: to, že svůj hřích nevidíme, a to, že si říkáme, že se vlastně nic neděje, je stejná chyba.

Dobro je trvalou duchovní hodnotou. Absolutní Dobro je Bůh. Zlo je opakem dobra, jeho představitelem je ďábel. Boj mezi dobrem a zlem nezná příměří, je to boj na život a na smrt a to boj ze všech nejdůležitější.

Br. Felix, OFM, „Obrázek libereckých farností“ 24.12.2004

Za otcem Markem Pelouškem

„Tak jak to se mnou vypadá, pane doktore?“ Praví otec Marek kardiologovi po vyšetření.

„Pane Peloušku, není to dobré. Naleji vám čistého vína. Máte srdce jako hadr. Jediná záchrana je transplantace.“ „A kolik by mně tak zbývalo bez té transplantace?“ „Nanejvýš rok života.“ „Necháme to tedy na Pánu Bohu, pane doktore.“

Otec Marek nebyl žádný hrdina. Spíše tichý, nesmělý, úzkostlivý, jemný. Chtěl sloužit lidem, pomáhat jim. Cítil se povolán ke kněžství, ale teprve ve svých 34 letech byl přijat do semináře v Litoměřicích. Mezi tím vystudoval klasické gymnázium v Brně, odbyl si vojenskou službu, udělal si elektroprůmyslovku v Brně, pracoval jako technik a v roce 1966 byl teprve přijat na teologickou fakultu v Litoměřicích. Při studiu vstoupil tajně do františkánského řádu. V roce 1971 byl posvěcen na kněze a v rodném Žebětíně u Brna slavil slavně svou první mši svatou. Jeho první kněžské místo bylo v Bílině. Hned po roce byl přeložen do Nového Města pod Smrkem, jako farář. Navíc měl pečovat o kostely a farní budovy v Krásném Lese, Horní Řasnici, Srbské, Jindřichovicích a Ludvíkově. Mnohé bylo ve špatném stavu. Přátelé a známí z Brna a Žebětína mu pomohli, aby mohl bydlet jako průměrný občan. Vybudovali koupelnu, splachovací sociální zařízení, poopravili střechy. Tady se setkali s tvrdou skutečností českého pohraničí. Směsice národností: Češi,

Slováci, Maďari, Cikáni, volyňští Češi, zbytek Němců. Tajně k němu docházejí vojáci z blízké jednotky střežící muniční sklady. Slouží pro ně mši svatou za zavřenými dveřmi, v polích jim podává svaté přijímání.

Opětovně vyplňuje formulář žádostí o státní příspěvky na opravu střech a věží kostelů, navštěvuje nemocné, smiřuje rozvaděné manžely, „pláče s plačícími, raduje se s radujícími“, trpí s trpícími, pomáhá rodinám i hmotně. Nechává si čas pro ministranty a mládež. Na lyžařských túrách byl vždycky vepředu a za ním jeho věrný pes Šerpa. Jako bývalý skaut tíhne k přírodě. Vyhledává zapomenuté pomníčky v Jizerských horách, prolézá opuštěné stoly a počítá v nich visící netopýry.

Jednoho rána se ozve telefon: „Jestlipak víš, bratře, že ti vyhořel kostel?“ volá kolega MUDr. Kubíček z Frýdlantu. Od špatného elektrického vedení se vznítily postranní oltář a vše dřevěné, včetně střechy, lehlo popelem.

To už jeho citlivé srdce nevydrželo. Sám se nakonec dopraví se starým Wartburgem do frýdlantské nemocnice, kde zjistí těžký infarkt. Právě v den, kdy přijíždí 20 mládežníků z Moravy, aby mu opravili střechu na jindřichovickém kostele. Z nemocnice dává pokyny, jak začít. Nemůže se rozloučit se svými famíky. Ještě dva roky zůstává jejich farářem a teprve na příkaz svého představeného se stěhuje do františkánského řeholního domu v Liberci - Ruprechticích. A právě tady slyší ono: „Pane Peloušku, nanejvyšší rok.“

„Antoníne, dnes v noci jsem měl živý sen. Byl jsem na zamrzlém rybníce. Tenký led se pode mnou prohýbal jako kartónový papír; ale kupodivu jsem se vůbec nebál a uprostřed té ledové plochy jsem tancoval.“ Tak se projevila jeho víra. Naprosto spoléhal na vedení Boží. všechno vložil do jeho rukou. Nebude prohlášen za svatého. Je jen jedním z těch prostých pěšáků, kteří plnili svůj úkol a padli v boji za spásu lidí. Nikdo o něm nenapíše román ani biografii, ale jeho jméno a život je zapsán v knize života. Zemřel 21. května 1993 a je pochován na ruprechtickém hřbitově.

Ladislave Marku Peloušku, člověče pokorný a čistý, přimlouvej se za nás.

br. Antonín, „Obrázek libereckých farností“, 25. 6. 2004

Komu a čím vadí katolická církev

Po pravdě řečeno, katolíkům se v České republice nevede až tak špatně. Mohou, pokud chtějí, veřejně vyznávat svoji víru a absolvovat náboženské úkony. Nejsou posíláni do pracovních táborů jako například v Číně, hromadně masakrováni jako třeba v Súdánu a systematicky likvidováni podle vzoru některých totalitních států. Jenže jsou - a žel nikoliv jen u nás - systematicky vystavováni málo duchaplným vousatým vtípkům. Legrácky o „flandácích“ vznikly již za předmnichovské republiky, zesílily za vlády komunistů a vesele přežívají dál. Což je k smíchu i k pláči zároveň a v podstatě to jen svědčí o úrovni určitých vtípalů. Mnohem nebezpečnější jsou však méně či více kultivované urážky, napadání a lživá obvinění, kterých jsou jiné instituce včetně nekatolických církví zpravidla ušetřeny. Rozvíjejí se tzv. vědecké teorie podle nichž „kněžouři si vymysleli Boha, aby jeho pomocí mohli zotročovat lidi.“ Takové excesy samozřejmě vznikají v řadách jedinců s duševním obzorem poněkud zúženým. Ale i lidé vzdělaní, ovšem prostředky daleko rafinovanějšími, šíří nikoliv svobodu názorů - ateista má stejné právo na svobodu slova jako občan věřící - ale spíše pavědecké teze směřující k izolaci náboženství, především katolického, které je ve světě stejně jako u nás nejrozšířenější. Začíná to nesmysly o údajné spolupráci Vatikánu s Hitlerem. Časem se možná dozvíme, že současný papež Jan Pavel II., známý nejen mírovými aktivitami, ale také tvrdými požadavky po sociální spravedlnosti, je ve skutečnosti utajeným spolupracovníkem komunistů. První náznaky se již objevují - papežovy protiválečné postoje a výzvy k sociálnímu cítění jsou některým politickým kruhům ve světě i u nás dost nepříjemné. Jedna redaktorka, která nemá důvod lhát, mi nedávno potvrdila, že musela odejít z rozhlasové redakce proto, že podle svých kolegů příliš často zařazovala zprávy o mírových aktivitách Svatého stolce...

Ale přejdeme k věcem konkrétnějším, zato možná ještě ohavnějším. Kněz je samozřejmě jenom člověk, ale jsou na něho kladeny nejvyšší možná morální kritéria. Pokud se zachová nečestně a dokonce protizákonně, poškodí kredit Církve a právem je potrestán mocí světskou i církevní. Jenže, ač jde o naprosto ojedinělé případy, odhalení kněze - pedofila je mimořádně tučným soustem pro tisk nejen bulvární. Pokud se pak třeba ukáže, že jde o obyčejnou pomluvu či nedoložené podezření, tisk se už k věci zpravidla nevrátí a záležitost na pravou míru nevede. Když se mluví o jezuitěch, bývá stále ještě nejčastěji

skloňováno jméno patera Koniáše, který - byť v dobré víře a v poplatnosti tehdejšímu právu a obyčejům doby - vyhledával a nacházel podezřelé knihy. Samozřejmě, ani Koniáš nebyl tak jednoznačně negativní, jak jej líčí třeba Alois Jirásek. Možná ale málokdo ví, že vedle Koniáše v jezuitských řadách působil i mj. Bohuslav Balbín, jeden z nejhorlivějších a nejvzdělanějších obránců jazyka českého, a že tento řád dodnes šíří nejen víru, ale i vzdělanost v mnoha zemích světa.

Také se téměř nepíše o tom, že katolická církev je největším poskytovatelem pomoci nemocným chorobou AIDS a že její program manželské věrnosti je i podle příslušné komise OSN účinnější ochranou před touto pohromou než kondomy. Nekomentuje se fakt, že i v naší zemi kněží spolu s dalšími věřícími vlastníma rukama opravují poničené kostely a církevní památky, nebo že řeholní sestry patří k nejobětavějším ošetřovatelkám těžce nemocných a bezmocných, zejména lidí umírajících v sociálních ústavech. Aby bylo jasné, nejde mi o obhajobu církve jako takové, o jejím výjimečném poslání snad není třeba diskutovat. Konečně i mnozí ateisté se přiklání k názoru, že obrovský rozvoj prostituce, zneužívání dětí, drogových závislostí a vůbec kvetoucí zločinnost je také důsledkem absence náboženské výchovy - jsou známy případy, že děti si za kapesné často vyšší než je plat učitele kupují drogy - v lepším případě extázi, v horším „perník“ nebo „herák“.

Historickou pravdou je, že každá totalita začala útokem na Církev - ať už jde o nacisty nebo sovětské či české poúnorové bolševiky. Je smutné, že určité náznaky se projevují i dnes, byť formou skrytou, civilizovanější, ale i zákeřnější. Ostatně sama skutečnost, že český stát nemá uzavřenou smlouvu se státem Vatikán s absurdním zdůvodněním, že by taková smlouva preferovala katolickou církev, také o něčem svědčí.

Takže si na závěr položme otázku - komu a čím vadí katolická církev v České republice? Třeba tím, že se distancuje od privatizačních podvodů, že odmítá kult násilí, že podporuje vzdělanost? Nebo proto, že svými apely na morálku vysoko zvedá laťku etiky, což je mravně pokleslé části liberální společnosti tmem v oku?

Ale těch odpovědí na danou otázku je jistě více. Stačí přemýšlet, poznávat a srovnávat. Náboženství - jakékoliv, katolické zejména - bude vždy vadit ideologům a vykonavatelům zla všeho druhu. Může ovšem vadit i politikům, zvláště, když se začínají objevovat nejen dohady, ale i stále zřetelnější důkazy

o propojení zločinu a politiky, dokonce i shody zločinu s policií a justicí. K čemuž my, katolíci, zaujímáme stanovisko tvrdé a odsuzující a jakkoliv věříme ve spravedlnost nejvyšší, čekali bychom různé kroky i od současného práva světového.

Jenže to ve srovnání s Božími mlýny mele nejen pomalu, ale i daleko méně spolehlivě.

Jíří Karas, poslanec

Je odluka církví od státu možná?

Kdyby na otázku v titulku hledali poctivou odpověď pořadatelé sborníku „Vztah církví a státu“, který nedávno vyšel v Centru pro ekonomiku a politiku (CEP), nemohli by se vyhnout řešení náhrad za majetek, který byl církvím odcizen po únoru 1948. Už výběr autorů otištěných textů však naznačil, že uspokojivých odpovědí na stále otevřené otázky se lze dočkat stěží. Předmluvou ke sborníku to předznamenal Václav Klaus, jinak člen správní rady CEPu, když zmínil „nespokojenost“, kterou podle něj vzbuzuje fakt, „že dosud nebyla důsledně provedena odluka církví od státu, protože na provoz církví přispívají v daních i nevěřící“. Ani slovem ovšem nezmínil, že odluka je nemyslitelná bez vypořádání majetku odcizeného církvím.

Až na vyvážený příspěvek královéhradeckého biskupa Mons. Dominika Duky o modelu kooperace a „přátelské odluky“ (podložené majetko-právním narovnáním), nenalezneme v otištěných statích téměř žádnou zmínku o nutnosti řešení základního ekonomického předpokladu odluky - vypořádání majetkových záležitostí.

„Náhrada za sekularizovaný či konfiskovaný majetek dle zákona č. 18/1949 Sb. volá po konečné tečce“, připomíná jako jediný Mons. Duka. Další autoři příspěvků, kupř. ministr kultury Pavel Dostál, jeho šéfka odboru pro církev Jana Řepová, politička ODS Miroslava Němcová nebo ekonom CEPu Marek Loužek naopak nevybočují z konceptu odmítání majetkových náhrad, příp. srovnávání církví se zájmovými spolky. Loužek např. tvrdí, že na nabídku církví je třeba pohlížet jako na „náboženský trh“. Náboženské poutě a procesí podle něj mohou „někoho iritovat podobně jako rockový koncert“ a duchovní klima vyvěrající z náboženství „může podněcovat zákonodárce

k přijetí přísnější potratové legislativy, která vytváří náklady pro ženy, které chtějí ukončit těhotenství“ (!) .

Vyznění celého sborníku prozrazuje, že s odlukou to většina autorů nemyslí vážně. Slova o potřebě odluky jsou jen jitréním nevraživosti v ateistické části veřejnosti. K realizaci modelu kooperace a „přátelské odluky“ totiž není v současnosti politická vůle a provedení odluky bez nároku na vypořádání majetku by se příliš podobalo skutku bezpráví. Autorům většiny příspěvků tedy jde spíše o udržení statu quo - čili o zachování závislosti církve na státu a jeho penězovodu. Neboť, proč by se měl sekulární stát vzdávat možnosti ovlivňovat církev pouhým otočením finančního kohoutku?

Jiří Karas, poslanec

Nepoučitelní

I o vážných věcech je potřeba psát tak, aby text zaujal a byl čtivý a také aby čtenáře přiměl k zamyšlení nad čteným. Proto mi dovozte, abych si na začátku „vypůjčil“ slogan z často v televizi slychané reklamy. Myslíte si, páni boháči a zbohatlíci, že ze svých velkých peněz musíte mít též velké důchody? „A nemusíte!“ Ptáte se proč? Protože ty peníze musí někdo nějakým způsobem realizovat! A protože se neustále v médiích a dnes i v řadě zemí v zákonech prosazují potraty nenarozených a euthanázie čili zabíjení (i když to sami často nechťejí!) nemocných a neduživých, stále se snižuje počet těch, kteří by na vaše důchody dělali, případně za vaše peníze tvořili to, co sami k životu potřebujete!

Řeknete si, ten kecá! Ale obraťme se k historii. Pokud jste se učili dobře dějepis, tak víte, že se hodně času věnovalo dějinám starého Řecka. A už zde máme předobraz toho, jak to s našimi národy a celou Evropskou unií dopadne, pokud budeme vybírat, kdo může a kdo nemůže žít! Když to dělal Hitler, tak jsme to odsuzovali, ale to je nyní jiná kapitola. Já vám chci připomenout starou Spartu. Fotbaloví fanoušci řvou Sparta je Parta, ale ta antická ta jako mocný stát zanikla právě pro zabíjení novorozeňat chlapců, označených za neduživé! A místo nich přišli cizinci neměli zájem o udržování spartské slávy, ale o své dobro a prospěch. A tak mocensky Sparta zanikla!

To čeká nás i Evropu, pokud místo podpory mladých manželství a výchovy k zakládání rodin a starosti o předchozí generace a využívání jejich zkušeností

se budeme sami vyvražďovat potraty, připravovat se o lásku a zkušenosti svých starších či nemocných blízkých jejich tzv. zabíjením z milosrdenství! A Česká republika, rovněž i celá Evropa, pak skončí stejně špatně jako skončila antická Sparta. A stejně tak skončí i ta fotbalová Sparta, pokud místo na vlastní dorost, taktéž jako mnozí sociologové či ekonomové u nás, bude spoléhat na cizí a z ciziny přišlé hráče, stát pak na cizí pracovní sílu! To, co se nepodařilo různým nájezdníkům a okupantům, to se podaří vlastní pohodlnosti a blbosti. Lenost, strach a obava z práce s dětmi a starosti s bezmocnými, nechť něco obětovat, hnát se jen za kariérou, snaha o pohodlný a požitkářský život, to je ta správná „cesta do pekla“ a k likvidaci České republiky. Za dvě, maximálně tři generace si už nikdo na nějaké „Česko“ ani nevzpomene! To samé i s EU. Kdo by při vyvolávání muezína na vrcholku Petřína taky na nějakou Evropu myslel!?

Tak vy, kteří sedíte v parlamentu, senátě a dalších českých i evropských zastupitelstvech, zamyslete se nad tím, kam nás vedete! Nekoukejte jen na své kapsy, ale když už jste se do toho vedení různě prolhali, snažte se alespoň ty své sliby plnit. Nebud'te zase tak vstřícně předpodčelání před EU, jako byli vaši předchůdci před SSSR! Poučte se trochu! Dokažte nesouhlasit s nepřijatelnými návrhy i když jste V menšině!

Nechci diskriminovat, ale asi by měl být zákon, že každý, jak volený zastupitel tak pracovník státní správy i samosprávy, by měl mít alespoň vzdělání na úrovni zkoušky dospělosti a za své jednání a chyby by měl být dle toho taky zodpovědný. Běžný občan slyší stále, že neznalost zákona neomlouvá, ale znalost asi ano, když víme, jak ho správně obejít! To už je ale zase další kapitola o něčem jiném.

A ještě jedna věc, kterou jsem zatím neřekl. Tu samou podporu jako mladá manželství a rodiny s dětmi by měly mít i maminky, které s dětmi zůstaly samy, které jejich partneři z jakéhokoliv důvodu opustili. A možná i trochu větší, pokud se budou svým dětem věnovat, neboť samotné to mají vždy těžší. A že nelze výchovu dětí svěřit homosexuálním párům, je zcela jasné. Nejen že nemohou společnosti dát nové příslušníky, ale případným svěřencům pak vstoupí nesprávné a pro společnost špatné návyky a životní orientace.

Nepoučitelnost to nemusí být jen nevzdělanost, ale je to vždy sobeckost, mé já na prvním místě. Nebud'me ignoranty ve smyslu „po nás potopa“! Mysleme na to, že tu zůstanou po nás lidé, které máme rádi, pro které bychom

chtěl i to dobro, tedy i dobrý stát, fungující společnost! Dnes je dobrým zvykem a znakem, že jsme „in“, když odmítáme Boha s důrazem především na techniku a technický rozvoj. Zde bychom my křesťané měli více upozorňovat, že vzdělání a vědění je ten dar Boží, kterým se Bohu máme podobat: ne tváří ale schopnostmi Ho následovat a napodobovat v díle! To co Bůh tvořil, to byl také dlouhý čas, pro Něho zanedbatelný, pro nás miliardy let. Právě vzdělání a technika nám umožňují sledovat průběh toho, jak Bůh tvořil. A chápat Jeho dílo. Není Boží vinou, jestli se nám to nedaří. Spíše je na vině naše pýcha a domýšlivost, nedostatek lásky k bližnímu a k Bohu, nedostatek pokory a uvědomění si vlastní nepatrnosti. Jen vzájemná láska, snaha pochopit a pomoc druhému, odmítnutí vražd nenarozených a bezmocných, snaha hledat východiska a vnímat náповědu Svatého Ducha a uvědomování si vlastních křesťanských základů celé Evropy, jen to nám může pomoci překonat zdánlivě neřešitelné problémy dneška!

Nezůstáváme nepoučitelní!

RNDr. Petr Benda

Nová hvězda na americko - českém nebi

Otec Emil Kapaun pochází z českých kořenů. Narodil se v malém městečku Pilsen (Plzeň) ve státě Kansas. Zde se usadilo v druhé polovině 19.století přes 30 velmi dobrých katolických rodin. Jejich předák Jakub Rudolf je shromažďoval každou neděli ke společné pobožnosti a jednou za měsíc jel s koňmi 96 kilometrů, aby přivezl kněze, který by pro ně sloužil mši svatou. V jedné z těchto farmářských rodin se narodil Emil. Jako chlapec chtěl mít bratra, a tak se zeptal maminky, odkud přicházejí děťátka, a ta mu odpověděla, že je přináší čáp. Emil vyhledal v polích velkého ptáka a poprosil jej, aby mu přinesl bratříčka a za dva měsíce se jim narodil Evžen.

Obecná škola, do které Emil denně docházel, byla vzdálená skoro 5 kilometrů. Za celých 6 roků nevynechal ani jeden den. Ve škole, i když byla státní, vyučovaly řeholní sestry. Takový chvályhodný systém existoval v minulosti v mnoha státech, obzvláště na venkově. Emilova maminka se snažila vychovat svého syna co nejlépe. Naučila ho číst a psát dříve než začal chodit do školy.

Řeholní sestry si nadaného školáka velmi oblíbily a občas se ho zeptaly, zda by chtěl být knězem a on vždy odpovídal záporně. Jednou dokonce prohlásil: „Dříve začne slunce vycházet na západě, než bych já pomyslel na to stát se knězem. A tak se milé sestry modlily ještě naléhavěji za jeho kněžské povolání.

Emil byl dobrým sportovcem, úspěšně hrával divadlo, ale přitom byl také členem Sodaloty Panny Marie. Na střední škole začal uvažovat, zda nemá kněžské povolání a během kolejních studií se jeho touha stále zvětšovala. Jeho rodiče měli značné těžkosti, aby zaplatili jeho studia v době velké hospodářské krize třicátých let minulého století, ale kněz z jejich farnosti a jeho teta finančně přispívali, neboť doufali, že skončí v semináři. A jejich naděje se splnila, když Emil překonal chybnou představu, že knězem se mohou stát jenom svatí a on o sobě prohlásil: „A já nejsem svatý.“ Po vysvěcení na kněze ho poslal jeho biskup do jeho rodné farnosti, protože mluvil česky. Když vypukla druhá světová válka, žádal Otec Emil svého biskupa, aby se mohl stát vojenským kaplanem, ale biskup mu nevyhověl. Nenechal se však odradit a znovu na biskupa naléhal, až konečně právě na konci války dovolení dostal. Byl poslán do Burmy, kde pro svou obětavou práci dostal jméno „neúnavný kaplan“. Ve svém vojenském džípu najezdil po cestách v džungli každý měsíc tisíce mil a to nejen, aby se staral o své vojáky, ale také aby pomáhal tamějším misionářům a za přispění svých svěřenců tam postavili nový kostel.

Po návratu do Spojených Států byl Otec Emil poslán studovat na Katolickou Universitu do Washingtonu, kde se seznámil s Otcem Filipem Hannanem, rovněž vojenským kaplanem, nynějším emeritním biskupem v New Orleans, který se postaral, aby byl zahájen proces o blahořeční Otce Emila. Arcibiskup Hannan dosvědčuje, že všichni spolužáci na universitě brzy poznali, že Otec Emil má zvláštní povolání pro službu vojenského kaplana, a proto nebyli překvapeni, když opět požádal svého arcibiskupa, aby se mohl vrátit do armády a on jeho žádosti vyhověl.

Tentokrát byl Otec Emil poslán na začátku roku 1950 jako vojenský kaplan okupační armády do Japonska a právě téhož roku vypukla válka v Koreji, kam byl Otec Emil odvelen se svým oddílem. Byli to většinou mladí, na válku nepřipravení vojáci a mnozí snadno upadali do deprese. Otec Emil se je snažil povzbudit, navazoval s nimi přátelské styky, že se říkalo, že ve svém regimentu o třech tisících vojácích zná každého vlastním jménem. Inspiroval

své okolí neobyčejnou odvahou. Zdálo se, že vyhledává nejnebezpečnější pozice, a přitom nebyl nikdy raněn. Jeho pobočník byl zraněn pětkrát a nakonec musel opustit bojiště. Otec Emil uprostřed válečné vřavy klidně pokuřoval kukuřičnou dýmku. Jednoho dne mu ji kulka vyrazila z úst, on se pro ni sehnul, aby ji „s klidem Angličana“ dokouřil. Jindy zase granát vybuchl tak blízko, že mu srazil vojenskou helmu, ale jemu se nic nestalo. Otec Emil se domáhal sloužit mši svatou přímo na bojišti. Když mu důstojníci namítali, že je to velmi nebezpečné, tak odpovídal: „Tak proto je to potřebné.“

Po několika měsících vstoupila do války Čína a vyslala do Koreje třístatisícovou armádu. Tehdy se stala situace zoufalou, neboť na každého amerického vojáka připadlo 15 Číňanů. Na svátek Všech svatých (1. listopadu) 1950 se dostávali do nepřátelského obklíčení. Důstojník radil Otcí Emilovi, aby se snažil zachránit a odešel do zázemí. Ale on se rozhodl zůstat na bojišti, aby zachraňoval raněné. Odnášel je na trochu bezpečnější místo za bojištěm. Nepřítel by šestkrát odražen, a když Američanům došly náboje, nezbylo než se vzdát. Komunističtí vojáci začali střílet raněné, kteří nemohli chodit. Právě, když chtěli zastřelit vojáka se zlomených kotníkem, přispěchal Otec Emil, zadržel Číňana a nesl raněného vojáka přes 60 kilometrů do zajateckého tábora.

V zajateckém táboře byl nedostatek jídla. Otec Emil prosíval sv. Dismase (kajícího lotra ukřižovaného po Kristově pravici), aby mu pomohl ukrást jídlo od čínských vojáků. A potom šel v noci do proviantního skladu krást kukuřici pro hladovějící zajatce. Byl jedním z prvních, kteří se přihlásili, že budou z tábora odnášet mrtvé, což nikdo nechtěl dělat. Mezi zajatci řádila úplavice (nakažlivá střevní choroba) a stovky zajatců na ni umíraly. Otec Emil, přemáhaje nesnesitelný zápach, je pečlivě ošetřoval. Sloužit mši svatou nemohl, protože mu byla jeho mešní souprava zabavena, ale se všemi bez rozdílu vyznání se co nejčastěji modlil. Jen jednou se rozplakal, a to o Velikonocích, když si uvědomil, že nemůže podat Nejsvětější svátost oltářní katolíkům na tento největší svátek roku.

Při ošetřování nemocných se Otec Emil sám nakazil a mimo úplavice také onemocněl na zápal plic. Komunističtí vězňatelé byli šťastní, že se konečně zbaví tohoto zvláštního důstojníka, který dovedl udržovat v zajatcích naději, že nakonec všechno dobře dopadne. Když ho odnášeli do „nemocnice smrti“, rozděloval Otec Emil spoluzajatcům úkoly: Jeden, aby vedl zpěv, druhý, aby

předříkával růženec, další, aby četl Písmo svaté a další, aby se za něho modlili. Jednomu dokonce řekl: „Až přijdeš domů, dej si do pořádku své manželství. Jestli to neuděláš, tak já přijdu z nebe a dám ti pořádný kopanec!“ (Zde arcibiskup Hannan upozorňuje, že se Otec Emil naučil mluvit „řečí vojáků“.) Vojáci tehdy začali plakat, protože si uvědomili, že už nikdy Otce Emila neuvidí. Poslední zpráva, kterou se ještě vojáci o svém kaplanu dověděli byla, že odpustil svým komunistickým trýznitelům, a také, že žádal o odpuštění všechny, kterým jakýmkoli způsobem uškodil.

Otce Emila zavřeli do cely smrti, kde byl ponechán opuštěn bez jídla a vody, až 23. května 1951 odevzdal svou heroickou duši do náruče Nebeského Otce. Arcibiskup Hannan nazval Otce Emila Maxmiliánem Kolbem Korejské války.

My Češi se připojme v modlitbách k těm, kteří se modlí, aby tento „svatý“ vojenský kaplan českého původu ozdobil po boku svatého Jana Nepomuka Neumanna americko -české nebe. Ve svých duchovních i hmotných těžkostech se obraťme k němu o pomoc. Je nám blízký svým českým původem, svým bojem proti komunismu a příkladem hrdinské lásky pro bližního.

Na závěr snad jen dodejme, že původní jméno Otce Emila bylo pravděpodobně Kapoun, které asi v angličtině vyslovovali jako Kapaun.

***Dle dostupných pramenů připravil Karel Chrobák
„Hlasy národa“ 6/2004***

Literární příloha

Tenkrát v Betlémě

Karel Dachovský

*Visící zlaté hrozny,
lesklý mramor,
ne jako tehdy špinavé jesličky v Betlémě.
Velechrám v Jeruzalémě,
šperk.*

*Je jasné, že uprostřed
stojí dvanáctiletý Ježíš,
Bohostánek, na nějž číhají
zarputilé lišky
s vráskami hněvu –
služebníci, kdo ví koho.
Vesmírný rozum Ježíše
ve dvanácti letech.*

*Co bylo však tehdy v Betlémě?
Zda mohlo vědět Dítě
miliardy rovnic nutných
ke stvoření světa a člověka?
Jisté je, narodil se básník.
Člověk žízní i po kráse,
Tu dodávaly dvě čadící svíce v jeskyni.
Mihotavé stíny
Na tváři největší světice.
Maria.*

Zdenka Líbalová

*Stávám se láskou
abych mohla žít
a v prachu cest
rozdat sama sebe
podobna Tobě
Pane Ježíši*

** * **

*V mých básních
schoulil ses
abys mohl
zářit
vést lidi
k pokoji
a tváře zdobit
šťěstím*

Děšť

Janka Procházková

*Kapky na okně
odečítají
minuty zklamání –
to potůčky slz
stékají
zvolna
a zavlažují
vyprahlost samoty,
aby dávat bylo z čeho,
protože
z bolesti se rodí
láska
a jen ze spodních vod stlačeného smutku
vytryskne pramen,
ve kterém se může
třpytit
duha.*

Koleda 2003

Marie Dolistová

*Tvá hvězda vede k Betlému,
Dítětem malým Bůh se stal,
dobrou zvěst světu celému,
o naději dal.*

*Zář nebe prosvětlnila zem,
vesmíru Pán se sklonil níž,
temná noc změnila se v den,
přijdi, přijdi, Pane, k nám blíž.*

*Stáj se stala prvním chrámem,
jesle živým svatostánkem,
pro lidstvo jsi vzácným darem,
zatímco spí temným spánkem.*

*Tvá cesta vede ke kříži,
velkému tajemství spásky,
dal jsi nám klíče ke mříži,
dělící od věčné krásy.*

Biografie

Vladimír Stibor se narodil v Benešově u Prahy v roce 1959. Mládí prožil na Sedlčansku. Vyučil se jako knihkupec v Luhačovicích, posléze absolvoval dálkové gymnázium v Praze. Jezdil s tramvají, pracoval jako řidič nákladního vozu, řadu let jezdil se sanitkou a také se záchrankou. Působil rovněž jako externí redaktor, editor. Nyní je zaměstnán jako sociální pracovník. Je ženatý, má dcery Dianu a Luciánu a malého lotranda Štěpána. Žije v polozapomenutém kraji pod Cunkovem. Od ledna 2002 bez cizího zavinění i přičinění členem Obce spisovatelů. Dosud nevyloučen.

Bibliografie

1999 - básnická sbírka Zpráva o zranitelnosti lidí

2000 - básnická sbírka Trhání hořců

2002 - básnická sbírka Zpráva o křehkosti slov

2003 - básnická sbírka O dlani jménem Nemesis

Nápis na zdi

Básníci rozdávají

jen dětem a bláznům –

a hrají s nimi hru

o mateřídoušku,

o srdce rozbřesku,

jež je plné mihotání,

propastí a útesů...

Zkuste jim to rozmluvit!

Na obranu almanachů...

V každém čase vycházely básnické sborníky. Snad to přinášela doba determinována mnohými politickými předěly, možná almanachy vznikaly díky podvědomé potřebě sdružovat se, být spolu na jedné lodi, vidět se, konfrontovat své názory i myšlenky.

Téměř již před dvěma lety jsem si pohrával s vizí, že by bylo krásné, kdyby se v jedné knize sešli čeští i moravští básníci bez ohledu na to, zda právě začínají koketovat s Poezií či již hodnotí své dílo. I když se říká, že je nám dovoleno pracovat, držet se do úmoru, ale jen málokdy dosáhneme pomyslné cíle. Ale občas lze jít kus cesty společně.

Konečné rozhodnutí padlo v okamžiku, kdy mi jeden renomovaný časopis odpověděl, že almanachy nikdo nečte a co si to dovoluji přinášet za podobné nápady, předem nejméně odsouzené k patřičnému neúspěchu.

Musím poděkovat Obci spisovatelů, že dvakrát uveřejnila anonci o předpokládané básnické antologii. A výzva v bulletinu Dokořán dokázala přilákat přes třicet poetů nejrůznějšího věku od Františkových Lázní až po hanáckou metropoli Olomouc. Jen mě mrzí, že jsem na osobní dopis zaslaný renomovaným literátům, kteří sbírají literární ceny, nestál ani za odpověď. Napadá mě tisíce možných vysvětlení, ale to si každý už musí přebrat sám. Jedno však vím jistě: Kdo chtěl být v almanachu se svými verši, ten tam je.

Ted' trochu čísel. Antologie převážně třiceti čtyř básníků členů Obce spisovatelů včetně přizvaných hostů vyšla na šťastný den, třináctého prosince 2004 nákladem sedmi set výtisků a s ilustracemi mé ženy Aleny Stiborové. Jedinou - a snad ne nepříjemnou - podmínkou bylo zakoupení pěti výtisků, aby se alespoň částečně snížily náklady spojené s tiskárnou. Musím rovněž pochválit Obec Petrovice u Sedlčan a Vysoký Chlumec, kteří tuto knižní akci finančně podpořily. Bohužel málokterý nakladatel, třebaže je osloven, cítí nutkání jít do riskantního podniku. Ale to je již riziko podnikání. Našli se ale i nadšenci, jež projevili veliký zájem o další knihy, jež si po vyjití hned přibjednali.

Sborník Před hradbami noci měl původně poetičtější titlek, Před branami noci. A však cesta, jež je náhle lemována hradbami, je určitě lepší, neboť nám dopřává navíc ještě zážitek ze samotného hledání dveří či vrat, kudy se

prochází na druhou stranu. V zahradách poezie je de facto takových mostů nebo úzkých lávek přes neklidnou tmu i rozbouřenou dobu nespočet.

Nechci závěrem vyjmenovávat všechny autory. Nechtěl bych na žádného zapomenout. V almanachu jsou jména básníků, kteří vydali nespočet knih, kteří vešli do školních čítanek, i těch, jež jsou dosud námi menšímu počtu čtenářů. Sborník o 128 stranách přináší pestrý pohled na život v minulém století i mapuje začátek třetího tisíciletí. Již v okamžiku, kdy publikace opustí brány tiskárny - a ještě pár týdnů potom samozřejmě omamně voní polygrafickou černí - stává se, ať chceme či se tomu bráníme, dokumentem. Nikde není psáno, kolik dalších podobných knížek bude, zda jednou v nich nebudeme listovat a říkat si, s kolika básníky jsme se směli potkat a prožívat v jejich básních i to, co sami neumíme vždy přesně nazvat či pojmenovat.

Jako editor bych chtěl všem zúčastněným básníkům přátelsky poděkovat a těšit se na to, že se knihu podaří dostat do knižní prodejní sítě. Nebo si o ni lze napsat na níže uvedenou adresu.

Na začátku práce jsem zažíval obavy, jestli se podaří rukopis dotáhnout až do finální podoby. Během celé doby se však strach a neklid, zda všechno dobře dopadne, měnil v jistotu, že verše básníků, kteří se potkali v této nevelké knize před hradbami noci, mohou žít svým životem. Pevně věřím, že ještě dlouho.

Editor Vladimír Stibor

V. Stibor, 264 01 Nechvalice u Sedlčan 39, 15. ledna 2005

Došlo po uzávěrcce

Polsko

Jeden z nejznámějších polských novinářů – Jerzy Urban – byl odsouzen za urážku papeže k pokutě (na naše peníze 180.000 Kč). V článku se vysmíval papežovu věku a jeho zdravotní křehkosti. Polské právo zakazuje veřejně urazit hlavu cizího státu. Při rozsudku se ozývalo v soudní síni: „Příliš málo“. Prokurátorka žádala kromě pokuty desetiměsíční podmíněný trest. Urban byl komunistickým mluvčím v osmdesátých letech. Ve svém časopisu „Nie“ komentuje politiku. Zašel příliš daleko, když nazval papeže jako „Brežněva Vatikánu“ a „žijící mrtvolu“, která šíří strach. V Polsku, kde se uznává, že papež byl spoluvůdce pádu komunismu, je kritika papeže tabu. Urban se proti rozsudku odvolal. Obžaloval ho prokurátor jménem polského státu. Západní organizace „Reportéři bez hranic“ se vyjádřila, že rozsudek je „nebezpečný precedens v členském státě Evropské unie.“

Plnomocné odpustky Roku Eucharistie

K podpoře veřejné i soukromé úcty k Největější Svátosti oltářní vyhlásil Svätý otec Jan Pavel II. Mimořádné odpustky platné pro Rok Eucharistie.

1. Plnomocné odpustky mohou získat všichni věřící za obvyklých podmínek pokaždé, když se pozorně a zbožně účastní posvátných obřadů nebo pobožnosti k uctění Nejsvětější Svátosti, ať už slavnostně vystavené nebo uložené ve svatostánku.

2. Plnomocné odpustky mohou získat za obvyklých podmínek příslušníci kléru a institutů zasvěceného života a ostatní věřící, kteří mají povinnost modlit se liturgii hodin, i ti, kteří se hodinky modlí z pouhé zbožnosti pokaždé, když na závěr dne se modlí, ať už společně nebo individuálně, nešpory a kompletář před svátostným Spasitelem ve svatostánku.

3. Ti kdo jsou upoutáni na lůžko, získávají za obvyklých podmínek plnomocné odpustky, jestliže vykonají v upřímné touze duchovní návštěvu Nejsvětější Svátosti a pomodlí se Otče náš spolu s invokací Chvála a Díky buďte nyní a bez ustání Nejsvětější Svátosti oltářní od toho času až na věky. Ty podmínky, které nemohou splnit ihned, splní, jakmile jim to bude možné. Nemohou-li ani to, získají odpustky, když se duchovně spojí s těmi, kteří příslušné pobožnosti vykonávají.

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

2/2005

*„Můžeme Ho kdykoliv najít na oltáři.
Bud'te tam s Ním.
Je to dokonce lepší než nejlepší knihy!
Bud'me společníky našeho Pána
v nejsvětější svátosti.“
(ctihodná Edel Quinnová)*

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Situace se ve světě vyostřuje. Na to je třeba reagovat. Bezbožecké síly v Bruselu chtějí vládnout Evropě. Za tím vším stojí zednáři. Lidové noviny otiskly rozbor Evropské ústavy. Na doplňujícím obrázku byl zobrazen Mojžíš, jak drží nad sebou ne desky Desatera, ale desky s Evropskou ústavou. Takové rouhačské gesto je však výmluvné. Šroub se kolem Církve utahuje.

Majetkové nesrovnalosti stát versus Církev nám však nijak neprospívají. Církev je líčena jako hamižná. Musíme být ale realisty. Bez peněz se zastavuje mnohá charitativní činnost a mnoho apoštolátu je znemožněno.

Snaha Ekuumenické rady církví věc řešit byla nešťastná. Nepochybně někteří katoličtí biskupové s tím souhlasili. Církev se měla vzdát nároku na ukradený majetek a za to by měly církve a náboženské společnosti pobírat každý rok miliardu korun. To by trvalo padesát let. Ale co po těchto padesáti letech? Je to nemravné, aby Ekuumenická rada církví hodila přes palubu církve po padesáti letech. Je to jako náказа myšlení přejatá prospěchářskými materialisty. Mnozí se roku 2055 dožijí, co by řekli ožebračené Církví? Nebo se předpokládá, že Evropa roku 2055 bude muslimská?

Časopis „Řád“ navazuje na „Řád“ prvorepublikový. Ale přesto ho nekopíruje a snaží se zachytit tep Církve. I druhý prvorepublikový literární náboženský časopis „Akord“ má pokračovatele. Ani tady nejde o pouhé kopírování. Je tady víc literatury než v „Řádu“ a jistě přináší mnoho hodnotného a podnětného. Redaktorkou je paní Iva Kotrlá – výborná básnířka a literární historička. Je třeba zdůraznit i její utrpení způsobené předlistopadovou mocí. Ale církevním dějinám nerozumí. Blahoslaveného císaře Karla haní a tvrdí, že díky němu Rakousko-Uhersko propáslo v roce 1916 separátní mír. Pravdou je, že císař Karel se o mír snažil. Ale jeho moc nebyla absolutní, vládu měli zednáři v generálním štábu. Paní Kotrlá píše: „Ti obyčejní kněží, postřílení pro císařské válečné úsilí kde všude po Evropě, jsou zapomenutí a císař Karel je vyzdvížen k úctě oltářní. Tak zamotaný úřední akt papeže přes Církev dává i najevo: „Křesťane, hlavně se staň slavným a vstup do historie, pak se ktobě budou poctivé duše modlit, dojde k jejich zázračnému vyslyšení a tobě dostane se plné úcty náboženské u oltářů Země.“

To je dost kyselé poučování a podle kostrbaté formulace lze soudit, že článek byl psán horkou jehlou, je nepromyšlený a paní Kotrlá se před jeho napsáním jistě nepomodlila, třeba jeden Otčenáš. Nedivím se, že kněží

„Akord“ odhlašují (patrně po přečtení čtrnácti pokračování práce Ladislava Jehličky „Křik koruny svatováclavské“). I Jehlička je dost kyselý a jistě nesoucítí s ponižovanou Církví. Cituji: „K tomu, aby věřili v Boha, stále potřebují nějaké berličky v podobě Lourd, La Salett, Fatim, turinských pláten, otců Più atd., všelijakých jugoslávských nebo slovenských „zjevení“, alespoň cípem chtějí hmatatelně zachytit nadpřirozeno a neuvědomují si, že ve chvíli, kdy by byl Bůh tímto způsobem „dokázán“, přestal by nás vůbec zajímat, tak jak nikoho nezajímá „problém“ elektřiny, když ví, že se rozsvítí, jakmile zmáčkne knoflík.“

„Akord“ není „Akord“ dřívější a lze pochybovat, že ho čte hodně lidí (náklad je 800 kusů).

Přístup světských médií k Církvi je kontroverzní. Někdy přinesou něco podnětného (např. v souvislosti s úmrtím papeže). Na Bílou sobotu zařadila televize pořad BBC Manchester o soudním jednání před Kristovým ukřižováním. Vyplynulo z toho, že si Ježíš přivodil svou smrt sám. Hovořili vědci z anglických univerzit. Zdá se, že to byli zednáři.

Na závěr něco pozitivního: Byl to pražský Pochod pro život 2. 4. Počty účastníků se nezmenšují. Je to naděje pro budoucnost.

Žehná

P. Ing. Karel Dachovský

Ázerbajdžán

Úřady odmítají vydat rodný list dětem s křesťanským jménem. Bez rodného listu nesmí nikdo navštěvovat školu, být lékařsky ošetřen a získat pas. Prý si to přeje 98% obyvatel. Křesťanští misionáři prý jsou zapleteni do podvratných aktivit a podporují separatistické city.

Ministryně spravedlnosti odpovídá: „Proč se vměšujete do vnitřních záležitostí Ázerbajdžánu?“ Člen jedné křesťanské komunity řekl: „Je to směšné, můžete své dítě pojmenovat Komunista nebo Traktor, ale proč ne křesťanské jméno?“

CWR

Rusko

Katoličtí kněží někdy nedostanou víza k pobytu. Od roku 2001 to bylo sedm případů. Důvodem je „lidský faktor“. Postoje různých úředníků jsou různé. Bez zahraničních kněží by Církev těžko obstála, protože jen málo kněží je Rusů.

CWR

Chile

Kardinál Jorge Bergoglio vyzval věřící, aby nebyli rozrušeni, ale vytrvali v modlitbě jako v odpovědi na rouhačské výstavy v hlavním městě. Leon Ferrari tvoří rouhačská výtvarná „díla“ (např. světci se škvaří v opěkači topinek, Panna Maria je zobrazena v pánvi, Poslední večeře je místem, kde Kristus a apoštolové jí křesy). Ferrari založil Klub pro bezbožníky, heretiky, apostaty, rouhače, ateisty, agnostiky a nevěřící.

Věřící jsou zneklidněni, že se výstavy konají i v kulturním centru, placeném z daní. Kardinál oznámil, že věřící se budou modlit a prosit o odpuštění 7. prosince (vigilie Slavnosti Neposkvrněného početí). Kardinál řekl, že: „Ježíš nás varoval, že se stanou tyto věci a s ním nám řekl, abychom neměli strach, že jsme Jeho malé stádo a že bychom měli vytrvat v boji za víru a lásku a měli bychom vložit naději v Něj a modlit se s pravou důvěrou dětí Otce, který nás miluje.“

CWR

Francie

Letos je sté výročí oddělení Církve a státu. Sociologický průzkum potvrdil, že Církev ztrácí vliv, je chudá a v kostelních lavicích jsou převážně vesnické ženy. Francie se hlásí ke katolicismu z 64,3 %, ale jen 7,7 % chodí alespoň jednou za měsíc na mši. V této skupině je 28 % ve věku přes 75 let. V roce 1950 bylo ročně vysvěceno tisíc kněží, dnes je to stovka. Francie má sedmnáct tisíc diecézních kněží (v roce 1980 to bylo 34 000), jen 30 % dětí chodí na katechismus a počet křtů dětí klesl z 450 000 (rok 1992) na 385 000.

Indie

V listopadu 2004 se zde konala konference poboček v Asii největší protiinterupční organizace HLI. Konala se ve státě Kerala na jihu Indie (Indie má 32 států). Ačkoliv v Indii je jen 2 % křesťanů, v Kerale je to 20 % z 32 milionů obyvatel. Konference se zúčastnilo 150 aktivistů. Byl přítomen i arcibiskup Powathil, který poděkoval HLI za práci. Ačkoliv Indové nemají rádi USA, představitelé HLI byli vřele uvítáni. Po skončení konference navštívil prezident HLI tři semináře, kde bohoslovci projevili zájem o aktivity HLI. Ve státě Kerala jsou hojně zastoupeni katolíci syro-malabarského obřadu (3,5 milionu věřících). Je to druhá nejpočetnější skupina z pěti východních katolických ritů (po řeckokatolickém). Tato skupina byla založena roku 52 apoštolem Tomášem. Jejich ritus vznikl v Sýrii (která měla hojné obchodní kontakty s Malabarem – dnešní Kerala). Jejich mše trvá hodinu a půl, hodně se zpívá a okužuje. Při mši se modlí Otčenáš dvakrát. V Kerale byla vždy hojnost duchovních povolání. To ale, zdá se, končí. Už nejsou velké rodiny. Kerala má 1,8 dětí na ženu. Indický průměr je 2,85 dítěte. 90 % katolíků v Kerale chodí každou neděli do kostela. Proč poklesl počet dětí? Příčinou je vládní politika. V roce 1952 vznikl program na omezení porodnosti. Od roku 1950 má Kerala stále komunistickou vládu (svobodně zvolenou). Je zde vidět často sovětské vlajky se srpem a kladivem. Keralané jsou hrdí, že zde není negramotnost. Naproti tomu školy šíří sexuální výchovu s tím, že je povinností nemít víc než dvě děti. Dokonce katolické školy propadly tomuto jevu. Církev je zde však spravována dobře (kardinál Vithayathil CSsR). HLI mělo přednášku rovněž v exercičním středisku v Muringooru (založeném otci vincetiány v roce 1990). Je to největší středisko tohoto typu na světě. Každý

týden tu konají exercicie tisíce katolíků. Zatímco práce HLI je v Indii dobře rozběhlá, v Indonésii je na samém počátku.

Special report

Indonésie

Je to čtvrtá nejlidnatější země (235 milionů obyvatel, z čehož je 88 % muslimů). V Indonésii nejsou interrupce povolené (kromě případů ohrožení života matky). Přesto tu dochází k nelegálním interrupcím. Interrupčníci ze světové Planned Parenthood působí i zde a dělají vše pro to, aby byly interrupce legální. Vláda je signatářem Deklarace o populaci (podepsané většinou asijských zemí). Výsledkem je, že většina žen používá antikoncepci. Začínající organizace pro život se potýkají s tím, že muslimové chápou jako podporu sexuální nezodpovědnosti (protože aktivisté pro život pomáhají těhotným svobodným matkám). Jakoby interrupce byla trestem za smilnění. Je to absurdní postoj. Nejvíce nelegálních interrupcí je na vdaných ženách. Planned Parenthood operuje frází „bezpečné mateřství“. Tím myslí, že bezpečné mateřství je jen tam, kde se matka svobodně rozhoduje, zda si dítě ponechá, nebo ne. Ačkoliv indonéský ostrov Bali byl dějištěm teroristického útoku proti turistům, bude zde další konference HLI. Chce to vyjádřit lidu Indonésie, že interrupce zabíjí víc lidí než teroristické útoky.

Special Report

Asie

Velkou pomocí pro postižené tsunami jsou katoličtí misionáři. V oblasti je tisíc salesiánů a salesiánek. Zatímco pomocníci z cizích agentur už většinou odešli, misionáři zůstali na místě a pomáhají. Salesiáni mají na starosti 12% sirotků (v důsledku tsunami). Staví se nové domy, lidé se učí práci v zemědělství, protože nové osady se staví dále od moře. Sestra Stella založila Svépomocné skupiny (podporující chudé ženy a pomáhající při vzniku družstev). Je už zde tisíc takových skupin pro ženy (19 638 členek), devadesát pět mužských skupin (1 561 členů) a sto pět dětských skupin (2 066 členů).

AD 2000

Španělsko

Biskupové nedali radu voličům při referendu o Evropské ústavě. Vše je podle nich oprávněné. Předseda vlády Zapatero tento postoj ostře kritizoval, což vyvolalo výměnu názorů.

Julius Purcell, Barcelona

Rakousko

Dvě katolické „kněžky“ (exkomunikované) vysvětlily deset dalších „knězek“. Prý je velká poptávka po jejich „službách“. Zaopatřují nemocné, oddávají (10% párů bylo homosexuálních) a křtí. Našel se katolický kněz, který křty zaznamenává do matrik.

Čína

Čínou dosazený guvernér Hong Kongu Tung Che-hwa odstoupil, což se zdá být pozitivním jevem. Nově dosazený Tsang Yam-Keun je zbožný katolík vychovaný jezuitu. Bude u moci do června, kdy budou volby. Chtěl by podržet funkci i po volbách. Biskup Joseph Zen-Ke-Kiun řekl, že to, že Tsang je katolík, neznamená, že bude dobrým guvernérem. Biskup je kritický k systému vládnutí. Zmínil se i o škrtech v sociálních službách pro přistěhovalce a snížení jejich minimálních mezd. Aktivistka pro občanská práva Jackie Hung Ling-yu řekla, že Tsangovo jmenování nebude znamenat, že by mohl uplatnit svou víru. Problém není v osobě Tsanga, ale ve způsobu, jakým je dosazen. O budoucím guvernéru by měl rozhodnout lid Hong Kongu, řekla.

Jim Mulroney, Hong Kong

Kanada

Kanadský anglikánský primas – arcibiskup Hutchinson oznámil, že existuje mezi anglikány ve světě schizma. Jde o rozdílný přístup k homosexuálním „manželství“ a k homosexuálnímu kléru. Kanadští anglikáni spolu anglikány v USA (Ecusa) odmítli přiletět na mezinárodní anglikánskou poradu v Severním

Irsku. Arcibiskup z Canterbury Williams chválí Ecusu. Jedenáct národních konzervativních anglikánských církví se odtrhlo a spojilo se s Církví Rwandy.

Sabitri Ghosh, Ottawa

Argentina

Vláda se snaží přesvědčit Vatikán, že propuštění vojenského biskupa není porušením náboženských svobod. Mluvčí Vatikánu řekl, že to je útok na náboženskou svobodu. Mnoho argentinských biskupů kritizuje vládu za její netolerantní přístup. Vojenský biskup Bascotto upadl do nemilosti, když kritizoval ministra zdravotnictví za jeho přístup k interrupcím. Biskup Bascotto je považován za jednoho z nejvíc konzervativních biskupů v zemi.

Polsko

Kněz Wladyslaw Findysz (1907 – 64) bude blahoslaven. Kněz pomáhal během války Židům, aby unikli zatčení. Po válce zase pomáhal Ukrajincům, aby nebyli deportováni do Sovětského svazu. V roce 1963 byl uvězněn za „nucení fámíků k provádění náboženských praktik“. Po roce věznění zemřel, když mu nebylo umožněno léčení krční rakoviny. Za pontifikátu Jana Pavla II. bylo blahoslaveno 34 mučedníků v důsledku komunistické zvěle.

* * *

Řád Legionáři Krista postaví nový komplex škol poblíž Gdańska, který pojme 2 000 žáků. Nebudou zde učit rozvedení učitelé. Učitelé musí být dobří katolíci. Stavbu financuje magnát přes telekomunikace Carlos Slim (čtvrtý nejbohatší muž světa). Slim studoval na univerzitě Legionářů v Mexiku. Legionáři jsou kritizováni za tajnůstkářství a ultrakonzervatismus.

V uvedené škole se bude platit školné, které se použije na stavbu exercičního domu a semináře ve Wadowicích (rodiště papeže).

Itálie

Opus Dei mělo příznivce u papeže Jana Pavla II. Ale také řada měst vzdala úctu zakladateli svatému Josemaría Escrivá. Po něm dostalo pojmenování: náměstí ve starobylém městě Chieti. Také náměstí s trhy v Lamezia Terme nese jeho jméno. Jeho ulice jsou v Aquila a Neapoli. V bazilice sv. Petra v Římě se plánuje instalace sochy tohoto světce v nadživotní velikosti.

* * *

Minulý papež vyzýval francouzské biskupy, aby formovali novou generaci Francouzů, aby se vyvážil hodnotami evangelia francouzský a evropský sekularismus. Papež řekl, že to je klíčový bod pro budoucnost Evropy a Francie by neměla zapomenout na své křesťanské kořeny. To bylo vyjádřeno v jeho šestistránkovém dopise francouzskému episkopátu při stém výročí odloučení Církve a státu.

* * *

Kardinál Ratzinger při několika příležitostech mluvil o situaci v Evropě. Křesťané by se měli více angažovat ve veřejných záležitostech, i když utrpěli teď několik porážek. Zejména politici odmítli zmínku o křesťanství v ústavě Evropské unie a byl odmítnut italský politik do funkce v Evropské komisi. Křesťanství čelí mocnému protivenství, ale tím spíš by se křesťané měli snažit. Budoucnost společnosti často závisí na tvořivých menšinách. Evropa by měla znovu získat své křesťanské dědictví a sloužit jako vzor humanismu. Křesťané by neměli ztratit odvahu ve svém často nepřátelském prostředí multikulturní Evropy. Neznáme budoucnost Evropy. Bitva o Evropskou ústavu je prvním stupněm dlouhodobého procesu, ve kterém hledá svou duši. Společnost, ve které chybí Bůh, se zničí sama. V Evropě dnes je agresivní sekulární ideologie, která děsí. Sekularismus už není politikou mentality, která otevírá dveře pro všechny. Dnes je to politika, která nedává prostor křesťanskému postoji. Bůh byl odstaven. Kardinál poukázal na příklad švédského pastora, který byl uvězněn za svou veřejnou kritiku homosexuality. Kardinál také kritizoval nedávné španělské rozhodnutí uznat svazky homosexuálů. Tento postoj je ničivý pro rodinu a společnost. Sekularismus nerozumí Církvi. „Jsme v bodě potíží, radikální sekularismus by mohl zničit humanitu.“ Na druhé straně jsou

příklady těch, kteří hledají novou evropskou identitu. Církev potřebuje laiky, kteří by byli dost formováni ve víře a podporovali by moudré zákonodárce, kteří by sloužili společnému dobru.

CWR

* * *

Kardinál Dionigi Tettamanzi řekl, že koncentrace finanční moci a kontrola médií ohrožují demokracii. Řekl, že moc elit dusí a ruínuje demokratické procesy. Běžní občané jsou bombardováni přívalem informací, ale není přístup k jiným zprávám. V ekonomice vliv jednotlivců je přemožen neregulovaným hospodářským trhem a moc je koncentrována v rukou nemnohých. Slova kardinála byla namířena proti koalici soustředěné kolem prezidenta Berlusconiho, jehož mediální říše kontroluje většinu italských televizních stanic. Podle kardinála by měli katoličtí laici nalézat cesty, které by otevřely demokratický proces.

* * *

Kardinál Tarsicio Bertone z Janova kritizoval státní univerzitu v Janově, že udělila čestný doktorát teologovi Hansi Küngovi. Tento teolog učí mnoha bludům. Od roku 1979 Kongregace pro nauku víry konstatovala, že nemůže být pokládán za katolického teologa. Je vidět, že nezměnil s myšlení. Během debaty s kardinálem Lehmannem se vyslovil proti papežské svrchovanosti a říká, že by Církev měla sdílet Eucharistii s jinými křesťanskými útvary.

CWR

* * *

Hlavní rabín Říma Riccardo Di Segni a kardinál W. Kasper hovořili při zahájení semináře o katolicko – židovských studiích na Gregoriánské universitě. Podle rabína dialog nemůže být lícen příliš optimisticky, protože ideál je daleko od reality. Diskuse by neměla být agresivní a arogantní, ale měla by vypadat jako diplomatické vyjednávání charakteristické vzájemnými ústupky. Di Segni si stěžoval, že Církev v dialogu používá svůj vlastní jazyk, svou vlastní mentalitu, svou vlastní kulturu, svou vlastní vizi světa, své vlastní potřeby. To prý způsobuje „asymetrii“ v diskusi. Také se zmínil o krocích

Církve nevlídných k Židům: kanonizace Edith Steinové, řízení o beatifikaci Eugenia Zolliho, dřívějšího vrchního rabína Říma, který konvertoval pod vlivem Pia XII., nadšení vatikánských úředníků pro film Mela Gibsona „Utrpení Krista“. Podle Di Segniho by se Církev neměla snažit konvertovat Židy. Jeden vatikánský představený řekl, že Di Segniho slova byla jako ledová sprcha a nebyla zdvořilá a diplomatická. Kontrastovalo to s pozitivními výsledky při jednání Vatikánu s vrchním rabínem Izraele. Kardinál Kasper řekl, že vzájemné vztahy velmi pokročily, což má nesmírný význam pro celý svět. Řekl, že dialog by měl pokračovat v těchto bodech: „Společné dějiny obou náboženství, holocaust a pochopení křesťanské teologie pro židovskou víru. Mimoto jsou tu příležitosti pro praktickou sociální spolupráci (rodinná politika, terorismus, hlad ve světě).

CWR

* * *

Ještě za svého života Jan Pavel II. tvrdě varoval, aby církevní soudy neměly „falešný soucit“ s páry hledajícími zneplatnění manželství. Ve svém projevu k Římské Rotě (nejvyšší tribunál Církve) také zavrhl falšování důkazů a je proti urychlování procesů. Děkan Roty – arcibiskup Antoni Stankiewicz řekl, že jeho úřad nejen rozhoduje o anulaci sňatků, ale chce posílit „identitu a přirozenou a svátostnou důstojnost manželství“. Neoddané heterosexuální nebo homosexuální páry nemohou si činit nárok na důstojnost pravého manželství, na němž je založena rodina. Znovu potvrdil, že katolíci po rozvodu žijící v novém civilní manželství nemohou přijímat Eucharistii. Podle papeže biskupové musí zajistit soulad rozsudků se správnou naukou. V roce 2003 šlo k Rotě nejvíc odvolání z Itálie (331), USA (172) a Polska (121).

* * *

Novým prezidentem Papežské akademie pro život se stal biskup Elio Sgrecci. Kancléřem se stal kněz Carrasco De Paula. Carrasco (67 let) učil bioetiku na lékařské fakultě Římské katolické university. Byl profesorem rektorem university Santa Croce (Opus Dei). Studoval lékařství v Barceloně. Papežská akademie pro život se zabývá studiem problémů biomedicíny a práva v souladu s katolickou morálkou. Má 70 členů.

* * *

Dne 16.-18.3. 2005 se konala ve Vatikánu konference „Volání k spravedlnosti. Dědictví Gaudium et spes 40 let poté.“ Bylo zde 200 účastníků. Brazilec Ricupero (bývalý ministr) řekl, že USA podléhají „pokušení všemohoucnosti“ a brání výzvě II. Vaticana připravit „věk, kdy nebudou války“. Řekl, že invaze do Iráku podkopala roli OSN jako „univerzální autority“. Odsoudil Bushovu administrativu jako arogantní.

* * *

Kardinál Josef Ratzinger vedl křížovou cestu na Velký Pátek v římském Koloseu. Vykreslil přitom stav Církve jako plný plísně, pýchy s víc plevele než obilí. Kritizoval hlavně nevěrné kněze. Při devátém zastavení se ptal: „Neměli bychom myslet na to, jak trpí Kristus ve své vlastní Církvi? Jak často musí vstupovat do prázdných a zlých srdcí? Jak často celebrujeme jenom sami, bez vědomí, že je tam! Jak často je Jeho Slovo pokrouceno a zneužito!“ Kardinál (78 let) je strážcem víry. Jeho úřad již odňal mnoha teologům souhlas k výuce na katolických univerzitách. Říká: „Jak málo je víry za tolika teologiemi, kolik prázdných slov!“

Při Křížové cestě také řekl: „Pane, Tvá Církev se někdy jeví jako potápějící se člun nabírající vodu na tolika stranách.“ Lamentoval nad křesťany upadajícím od Krista do bezbožného sekularismu.

Velká Británie

V roce 1983 sestra Elvira Petrozzi (Itálie) založila komunity Cenacolo, které léčí závislé na drogách a alkoholu. (Dnes má 48 komunit s 1200 pacienty.) Sestra Elvira považuje komunity za „školu života“.

Nyní je otevřeno poprvé v Británii Cenacolo v Cumbrii. Má 12 pacientů (rozšíří se na 16). Komunitu skvěle přijal biskup Patrick O'Donoghue.

* * *

Novou ministryní školství je Ruth Kellyová, která má úzké svazky s Opus Dei. V rozhovoru s BBC řekla, že je to její soukromou duchovní záležitostí.

Mluvčí Opus Dei - Jack Valero řekl, že členové mohou hledat v Opus Dei vedení své práce, ale je jim doporučeno, aby jednali svobodně.

* * *

Kardinál Murphy O'Connor řekl katolickým ředitelům škol, že společnost už není křesťanská. Ale Církev musí být stálou pro mladé. Zatímco ubývá věřících, roste zájem o katolické školy, kde se učí pevným morálním zásadám. Musí se dát mladým důvod, proč plavat proti proudu.

USA

V lednu 2005 se konal v ulicích Washingtonu pochod pro život připomínající si 32 let legalizace interrupcí. V čele průvodu šli tři kardinálové, dvanáct biskupů, dvě stě kněží a osmnáct tisíc lidí. V souvislosti s pochodem byla sloužena mše svatá v Národní svatyni Neposkvěněného Početí. Bylo přítomno 8 000 lidí. Kázal kardinál Keeler a vyzval lidi, aby se zaslvětili k odporu vůči tragickému selhání justice v případě Roe versus Wade (legalizace interrupcí). Toto rozhodnutí může být zvráceno Nejvyšším soudem nebo dodatkem ústavy. Nejvyšší soud má devět členů. Ti budou do roku 2009 obměněni prezidentem Bushem, který má zájem na odstranění interrupcí.

Austrálie

Arcibiskup Bathurst z Brisbane kritizoval praktiky konzervativních věřících, když si do poznámkových bloků dělají poznámky při mši svaté. Arcibiskup řekl, že to znevažuje přítomnost Krve a Těla Páně. Připustil, že v kostele Svaté Marie je liturgie málo pravověrná, ale stále je to bohoslužba.

The Courier – Mail

* * *

Kardinál Pell označil přelidnění jako mýtus. Je to příběh pro nervózní dospělé. Naopak varuje před úbytkem obyvatel, což může zastavit jen obnova naděje. Porodnost je poloviční než v roce 1972. V roce 2050 bude 9 miliard

obyvatel. Potom bude klesat. Příčinou bude systém volného trhu, urbanizace, vyšší vzdělání, pozdější uzavírání manželství, snadnější rozvod, antikoncepce a šíření AIDS.

Řím

Anglikánský arcibiskup z Canterbury – R. Williams byl přítomen pohřbu papeže. Na pozvání kardinála C. Murphyho O'Connora bydlel v Anglické koleji, která formovala kněze posílané do Anglie v době pronásledování Jindřichem VIII. a jeho nástupci. Arcibiskup Williams veřejně olitoval hříchy anglikánů při krvavém pronásledování katolíků. Také konstatoval, že za Jana Pavla II. pokročilo sblížení mezi katolíky a anglikány. Když nastoupil Jan Pavel II., málo anglikánů by bylo připustilo, že je vůdce všech křesťanů. Dnes je uznáváno, že byl hlavní postavou pro křesťany.

Otec kardinál Mons. PhDr. Miloslav Vlk

Praha, 3.4. 2995

Vážený Otče kardinále,

chci Vám podat informaci o Pochodu pro život 2. 4. 2005. Zúčastnilo se asi 1 000 lidí a nálada byla dobrá, šlo se spořádaně a nejednalo se o žádnou konfrontaci.

V časopise „Hnutí pro život ČR“ jsem se dočetl, že: „Kardinál Miloslav Vlk nás jako ordinář pražské diecéze požádal, abychom neorganizovali před vlastním pochodem mši svatou, jak tomu bylo v minulých letech, a doporučil, aby účastníci Pochodu pro život využili pravidelných bohoslužeb v centru města, např. v 11:30 v kostele sv. Bartoloměje.“

Na této mši svaté jsem byl, koncebroval jsem s místním dominikánem. Zdá se mi tristní, že byli jen dva kněží, navíc dominikán kázal sice hezky, ale vůbec se nezmínil o účtě k životu, což působilo dost nepružně. Kostel byl úplně obsazen lidmi.

Už v loňském roce jsem se Vás tázal, proč jste zakázal mši svatou v Týnském chrámě před Pochodem pro život. Odpověděl mi Váš tehdejší

sekretář P. Mgr. V. Málek. Cituji: „Je ale pravdou, že pan kardinál nepovažuje za vhodné, aby se protestní akce Hnutí pro život, které jsou spíše politického charakteru, spojovaly oficiálně s veřejnou bohoslužbou a aby průvody začínaly od místa konání takových bohoslužeb, protože tato skutečnost jen potvrzuje, co jsem řekl výše.“ Tento postoj se mi zdá nešťastný. Chci Vás informovat, že ve Washingtonu se v lednu 2005 rovněž uskutečnil každoroční Pochod pro život. V čele tři kardinálové, dvanáct biskupů a 200 kněží. Následoval zástup 18 000 lidí.

Letošní pražský Pochod pro život podpořili svou zdravicí: pan nuncius, biskupové Cikrle a Hrdlička.

Chci Vás rovněž upozornit na komentář P. Alberta – Petera Rethmana v Katolickém týdeníku 4. 4. 2005 na první straně. Šlo o případ Terri Schiavové. Podle P. Rethmana se v jejím případě nejednalo o aktivní eutanázii, o aktivní zabití člověka. Píše: „V zásadě se dá konstatovat, že ukončení léčby je ospravedlnitelné jen tehdy, pokud lékařská opatření vedou pouze k prodloužení utrpení a ne ke zlepšení stavu. Když se tedy s veškerou možnou jistotou dá vycházet z toho, že mozek byl tak silně poškozen, že koma je nezvratné. (Po 15 letech intenzivní lékařské péče byl v případě Terri Schiavové tento předpoklad splněn.)“

Dále P. Rethman tvrdí: „Je třeba se naléhavě angažovat pro široké zavedení tzv. dispozic pacienta, v nichž může člověk určit, co se s ním má dít v případě těžké nemoci, když se nebude moci sám vyjádřit.“

K tomu chci uvést: Terri Schiavová vnímala okolí – reagovala na lidi, smála se nebo plakala. Zlepšení jejího stavu bylo možné, ale lékaři odmítali zvýšenou péči o ni. Jednali pod vlivem manžela Terri, který toužil po dědictví a možnosti se znovu oženit. Z rozhodnutí soudu byla Terri odpojena trubice s přívodem vody a výživy a umírala tak 13 dní z hladu a žízně (což připomíná esesácký projev – umírání sv. Maxmiliána Kolbeho v Osvětimi). Cituji postoj kardinála Williama Keelera, arcibiskupa Baltimore a předsedy Biskupské komise aktivit pro život, který se snažil zachránit život Terri, vědom si projevu papeže v loňském roce: „Dokonce naši bratři, kteří se nacházejí v klinické podmínce ‚vegetativního stavu‘ podržují svou lidskou důstojnost ve vší své plnosti. Nejsou ‚vegetativní‘, ale druzi – lidské bytosti, které potřebují naši lásku a péči.“ Kardinál Keeler dodal, že odstranění vyživovací trubice, aby se urychlila pacientova smrt... je formou eutanázie, což je vážně špatné.“

Mezitím kardinál Renato Martino, prezident Vatikánské papežské rady pro spravedlnost a mír, prohlásil o právnickém rozhodnutí: „Bude mít strašnou a krutou smrt vloženou na ni přes množství strašných dní, dokonce týdnů... osud, který společnost by nikdy netolerovala v případě někoho obviněného z nejhroznějších zločinů.“

Z toho, co jsem četl, jsem přesvědčen, že by pater Rethman neměl vyučovat morální teologii, protože jde o člověka nezralého a málo respektujícího učení Církve. Také Katolický týdeník někdy otiskuje podivné věci. Je třeba dodat, že v příloze Katolického týdeníku „Perspektivy“ (rovněž 4.4. 2005) byl ve sloupku Glosy zveřejněn článek „Glosy“ (pod značkou dp), který případ Terri podal správně katolicky.

V příloze Vám posílám mnou napsaný 22. spis (a mnou vydaný) – životopis Patera Marxe, o němž mají mnozí zkreslené představy. Je mi líto, že Katolický týdeník nezveřejnil informaci o této knize ve sloupku Nové knihy. Místo toho zveřejnil inzerát tajného biskupa Konzala, jehož myšlenky jsou podivné. Také tam zveřejňují inzeráty kontroverzního nakladatelství Vyšehrad. (O škodlivosti jimi vydané knihy Patera B. Boušeho o liturgii jste se sám zmínil v Acta curiae.)

Letošního Pochodu pro život se zúčastnil pravoslavný kněz ThDr. L. Halík, který burcuje svědomí lidí před interrupčníkou klinikou v Brně. Pravoslavný biskup přeložil tohoto kněze do Opavy, což je nevládný akt vůči aktivistům pro život. Prosím, abyste u tohoto biskupa intervenoval.

Věřím, že si tyto řádky vyložíte správně a jsem s pozdravem

„Pax et bonum“

P. Ing. Karel Dachovský

Nakladatelství Řád zašle tyto publikace:

Spisy P. Karla Dachovského:

1) „A lexia“ – čtrnáctiletá dívka obětovala své utrpení za Církev	Kč 30,-
2) „Ctihodná Edel Quinová“ – životopis misionářky Mariiny legie	Kč 50,-
3) „Sv. Josemaría Escrivá de Balaguer“	Kč 50,-
4) „P. Paul Marx OSB“ – životopis bojovníka proti interrupcím	Kč 50,-
5) „Cestou k Bohu“ – první informace o Bohu pro dosud nevěřící	Kč 10,-
6) „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“	Kč 10,-
7) „V srdci Londýna“ – novela z prostředí emigrantů v roce 1987	Kč 15,-
8) „Česká odysea“ – duchovní poezie	Kč 15,-
9) „Miniatury“ – duchovní poezie	Kč 15,-
10) „Podle řádu Melchizedechova“ – duchovní poezie	Kč 15,-
11) „Pod klenbou katedrály“ – básně	Kč 10,-
12) Stella Lilley: „Život s utrpením“ (sv. Padre Pio)	Kč 9,-
13) Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“	Kč 8,-
14) P. Fr. Mikulášek, SJ: Nový zákon – výklad	Kč 50,-
15) MUDr. John Grady: „Interrupce – ano nebo ne?“	Kč 10,-
16) Zpovědní zrcadlo	Kč 1,-

Pomoc těhotným ženám a informace:

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

Telefon: 603 976 231

Bankovní spojení: 159205438/0300

Variabilní symbol: 5030

Skončil „slovanský“ pontifikát

Polský básník Juliusz Slowacki snil v jedné své básni o „slovanském“ papeži, který je „bratrem lidí“. Nevíme, jestli ho napadlo, že tento jeho sen se uskuteční o sto padesát let později. Jan Pavel II. ztělesňoval v pravém slova smyslu všechno pozitivní, co se připisuje Slovanům: lidumilnost, vstřícnost, umění být „nad věcí“ a nelpění jednostranně na předpisech, smysl pro humor. Takový byl Jan Pavel II. Tyto dobré vlastnosti však neznamenají, že jejich nositel je naivní dobrák, který se snadno nechá napálit.

Zvolení Jana Pavla II. před 27 lety bylo skvělým politickým tahem proti bolševické tyranii. Dosavadní tzv. „východní politika“ Vatikánu, reprezentovaná zejména kardinálem Casarolim, vycházela z mylného předpokladu, že ústupky vůči komunistům je možno docílit alespoň částečného zmírnění pronásledování Církve. Vatikánská diplomacie tak projevila absolutní neznalost komunistických metod. Jen ten, kdo v tomto prostředí žije a vidí do systému totalitní komunistické moci, je schopen porozumět, že s komunisty se dá vyjednávat - jak zdůraznil Sv. Otec Jan Pavel II. - pouze „jasně“, tj. nevěřit jejich ujišťování, jak prý to oni myslí s Církví „dobře“ a jen prý ti věční stěžovatelé a kverulanti mluví o pronásledování. Těmto báchorkám je třeba postavit ověřená fakta, nutno nachytat komunistické vyjednávače při lžích, a tak je postavit do role kluka polapeného na hruškách. Tuto metodu ve vztahu ke komunismu úspěšně aplikoval Jan Pavel II. a právě ona to byla, jež se velkou měrou přičinila o to, že tato obávaná říše zla se rozsypala jako domeček z karet. Lež má skutečně krátké nohy. Na nějaký čas může sice triumfovat, dokonce i na několik generací, ale nikdy ne trvale. Jen pravda má zajištěnou věčnost.

Ke zvolení takové taktiky bylo ovšem třeba, aby její nositel v daném prostředí skutečně žil a znal všechny detaily. Takového nebylo možno „opít rohlíkem“, proto komunistická mas média spustila po nástupu Karola Wojtyly na stolec svatého Petra okamžitě minometnou palbu. Když k tomu připočteme, že za dva roky po této volbě vstupuje do Bílého domu v USA „komunistobijce“ Ronald Reagan, musela padnout na mocipány v Kremlu hrůza. Pochopili, že komunismus nemá šanci, proto zahájili „přestrojku“, aby komunismus transformovali do jiné polohy.

Jenže to už je jiná kapitola. Zásluhy Jana Pavla II. na rozpadu komunistické totality se nedají popřít, což uznávají i jeho nejzarytější odpůrci, pokud zrovna

nepatří k vyznavačům marxleninismu. Zesnulý papež si získal též značné zásluhy na poli snah o mír a dorozumění mezi národy a náboženstvími, což je taktéž ceněno i na nejvyšších úrovních. Jan Pavel II. si dokázal podmanit srdce všech: mladých i starých, prostých i vzdělců, černochů z Afriky právě tak jako počítačových expertů z USA. Kouzlo jeho osobnosti bylo strhující, o čemž jsme se sami měli možnost přesvědčit, když celkem třikrát navštívil naši vlast.

Přesto měl své zavilé nepřátele a odpůrce. Kromě bolševiků ho nenáviděli všichni světoví byznysmeni, zaangażovaní do obchodu s antikoncepčními preparáty či pilulkami „ráno po“ a mající svůj podíl na provozování potratových klinik, neboť Svatý Otec byl v této věci nekompromisní. Známý dr. Uzel v jednom svém článku před lety napsal, že Jan Pavel II. by měl být postaven jako zločinec před soud za to, že odmítá pro rozvojové země kondomy, a tím prý přispívá k rozšiřování nemoci AIDS. Nejnovější zkušenost Ugandy ale ukazuje, že papež měl přece pravdu. Tato africká země totiž odmítla propagovat prezervativy (které ve skutečnosti riziko nákazy pouze snižují, ale nelikvidují) a místo toho zaměřila svoji osvětu na požadavek manželské věrnosti a nepřipustnosti sexu mimo manželský svazek. Počty nakažených začaly rychle klesat, dnes je tento stát na tom nejlépe z celé Afriky, zatímco Jihoafrická republika, jež postavila svou agitaci na kondomech, dopadla nejhůř, protože „bezrizikové“ užívání prezervativů psychologicky podporuje sexuální promiskuitu.

Jan Pavel II. měl bohužel své nepřátele i mezi mnohými katolíky, zaštiťujícími se svým „progresismem“ a „liberalismem“. Ti proti němu publikovali přímo urážlivé články kvůli pevnému postoji ve věci názorů na homosexualitu, kněžské svěcení žen, rozvody a celibát. Teolog Hans Küng jej nazval „duchovním diktátorem“. Mnozí žurnalisté pokládali také jeho vroucí mariánskou spiritualitu za „zaostalou středověkou mentalitu“. Příkladem Jana Pavla II. je inspirující v tom, že si dokázal navzdory obrovskému a nelidskému tlaku, jemuž byl vystaven vně i uvnitř Církve, zachovat pevný postoj v morálních otázkách, odpovídající odvěké katolické nauce. Za to si opravdu zaslouží, aby byl vzpomínán církevními historiky jako veliký papež, který dokázal neustoupit duchu tohoto světa a udržet Církev v roli autentického strážce a obhájce Božích příkázání a neměnných morálních hodnot.

Proto je třeba Janu Pavlovi spolu s modlitbou za spásu jeho duše alespoň posmrtně poděkovat. Jistěže i on byl jenom člověk a žádný ze smrtelníků není bez chyb. Někteří tradiční katolíci kritizovali ještě za jeho života synkretistické modlitební shromáždění zástupců všech světových náboženství v Assisi nebo políbení koránu (na rozdíl od neomodernistů jej ale nikdy nenapadali, pouze věčně argumentovali), toto však budou jednou objektivně hodnotit historikové, kteří – jak doufáme – poodhalí záclonu a ukážou, co všechno bylo v papežových možnostech a co nikoliv. Buď jak buď, dáme-li na miskou vah negativa a pozitiva jeho pontifikátu, tak musíme uznat, že díky Janu Pavlovi si katolicismus zachoval svoji integritu, při níž si věrní katolíci v současné Církvi zmítané neomodernistickými bludy jsou schopni najít svůj opěrný bod, zakotvený pevně v Tradici a nenechat se mást rozplizlým synkretisticko-humanistickým pseudokřesťanstvím a jinými duchovními břechkami.

A ještě jednu zásluhu má papež Jan Pavel, o níž se téměř nikde nehovoří: Jde o jeho osobní život ve shodě s evangeliem, což mu není schopen upřít ani ten největší odpůrce. Janu Pavlovi II. náleží dík i za toto, neboť uchovat si mravní bezúhonnost je obecně v tomto světě těžší než před nějakými 200 lety, což platí i pro duchovní osoby všech stupňů. Každý katolík se setkal ve škole s argumentem proticírkevní propagandy o „špatných papežích“. V historii z celkového počtu 265 nástupců sv. Petra bychom našli sotva deset procent pontifiků, jejichž život byl veřejným pohoršením. Obdobími špatných papežů bylo tzv. „saeculum obscurum“ (konec 9. – polovina 11. stol.), kdy hamižná římská šlechta často dosazovala na Petrův stolec své loutky (hraběnka Marozia dokonce svého milence jako Sergia III.), dále 14. stol., kdy papežové sídlili v Avignonu a někteří z nich si počínali spíše jako velcí bankéři než jako náměstkové Kristovi a konečně epocha rozmařilých renesančních papežů přelomu 15. a 16. stol., nejhorší byl Alexander VI. Po tridentském koncilu, jenž skončil roku 1563, se už se špatnými papeži, jejichž život by byl pohoršením pro svět, vůbec nesetkáváme. Kolik světských panovníků a prezidentů kdekoliv na světě se může pochlubit takovým skóre dobrých a špatných? Jan Pavel II. pokračoval v linii mravně bezúhonných papežů v obtížnějších podmínkách než leckterí z jeho předchůdců, což je třeba taktéž vysoce ocenit. Příliš jsme si zvykli na to, že papežové dobrého, asketického života, naplněného modlitbou a obětavou službou lásky, jsou v posledních staletích samozřejmostí a neuvědomujeme si, jak úžasná je to Boží milost, bez

níž by tomu tak být nemuselo. Proto je třeba prosit o dobrou volbu následujícího papeže, aby všechno to dobré, co zde zanechal Jan Pavel II., nejen uchoval, ale maximálně rozmnožil v síle Boží lásky, která jediná je schopna zvítězit nad jedovatým hadem modernismu, jenž Církev v uplynulém století málem zahubil.

PhDr. Radomír Malý

Prohlubující se krize manželství v Německu

Na počátku 70. let žilo v Německu 100 tisíc nesezdaných párů, dnes již jsou to 2 miliony a mají cca 800 tisíc dětí. Rok 2004 byl rekordní co do počtu rozvodů, jejich počet činil 210 tisíc, zároveň též klesl počet uzavřených manželství na minusový rekord 360 tisíc.

Fels 4/2005

Muhamadova cesta k Ježíši Kristu

Muhamad je arabský student, Egyptan, žijící v Německu. Jednoho dne zazvonil u dveří egyptského jezuitu Otce Khalila Samira, který vede duchovní péči o katolické Araby v této zemi. Sdělil překvapenému knězi, že je mohamedán, ale rád by si přečetl něco o Kristu, nejlépe evangelium. Dostal je. Pár dní později přišel za Otcem Samirem znovu s radostnou zprávou, že je nadšen, neboť poznal v Ježíši Kristu muže míru pro všechny, který odmítá každé násilí a teror. Projevil zájem o pravidelný kontakt s paterem Samirem. Často ho navštěvoval a rozmlouval s ním o osobnosti Ježíše Krista. Skončilo to konverzí - Muhamad se dal pokřtít v Katolické církvi. Nesmí ale o tom zatím mluvit ve své rodině, ta by se jej okamžitě zřekla, v mnoha případech muslimové trestají konverzity ke křesťanství smrtí. Muhamadovo rozhodnutí je pevné a počítá s tím, že se ze svého muslimského prostředí vystěhuje.

Příklad studenta Muhamada je důkazem, že i mezi mohamedány žijí lidé, jimž se bytostně přičí násilí a pumové atentáty. Takoví jsou náchylní slyšet radostnou zvěst Ježíše Krista. Využijeme této šance?

Podle pramenů PhDr. Radomír Malý

Byla židovka a katolička

Dodnes není historiky náležitě zmapováno, kolik v Osvětimi zahynulo pokřtěných židů-katolíků. Ve světě je pouze známá svatá Edith Steinová, nicméně v Holandsku roku 1942 gestapo pátralo především po pokřtěných židech, což měla být pomsta za pastýřský list holandského episkopátu proti deportacím. Badatelé mluví o několika stovkách židovských konvertitů ke katolicismu v Holandsku, jsou také zprávy o transpotech rakouských židů-katolíků. Jednou z holandských pokřtěných židovek byla řádová sestra, karmelitánka Ruth Kantorowitzová, pocházející z Německa. Pracovala jako knihovnice v Hamburku, tam se seznámila se spisy svaté Edith Steinové, které ji nadchly pro křesťanství. Navázala s ní kontakt, dala se pokřtít a projevila touhu vstoupit do kláštera karmelitek. Protože v Německu se právě dostal k moci Hitler, odkázaly ji představené na Holandsko, kde se Ruth stala řeholnicí v klášteře Venlo. Holandsko však roku 1940 obsadila Německá říše. Roku 1942 byla Ruth gestapem z kláštera vyvečena a odtransportována do plynové komory v Osvětimi, kde našla svoji smrt. Příslušný gestapák na námitku jejich spolusester, že je přece pokřtěná, odpověděl ironicky: „I když na vola vylijete sebevíce svččené vody, nikdy se z něho nestane kráva.“ Příběh Ruth Kantorowitzové je dokladem, že osvětimské plynové komory jsou martyriem nejen židů, ale také katolíků, konkrétně konvertitů ze židovství. Toto téma je dosud historiky téměř netknuto.

Podle pramenů PhDr. Radomír Malý

Papež Pius XII. psal o Panně Marii jako Spoluvykupitelce

V teologických diskusích o Panně Marii Spoluvykupitelce se opomíjí vyjádření papeže Pia XII. v encyklice „*Minuficentissimus Deus*“, kde tento pontifik píše o Nejsvětější Panně, že je „*socia*“, tj. spolupracovnice při vykupitelském díle Kristově. V encyklice o Nejsvětějším Srdci Ježíšově „*Haurietis aquas*“ se tento papež vyjadřuje ještě jasněji, když říká, že Panna Maria byla s vykupitelskou obětí Kristovou „*coniuncta*“, tj. spojena. Tyto formulace jsou pádným důvodem, proč katolík může věřit a vyznávat, že Matka Boží je skutečně Spoluvykupitelkou.

Kirchliche Umschau 5/2004

In memoriam Michaela Daviese

Na sklonku minulého roku zemřel ve Velké Británii dlouholetý prezident mezinárodního katolického hnutí laiků *Una Voce* Michael Davies. Byl to katolický konvertita, povoláním učitel z Walesu. Vydal několik knih na téma církevních dějin, přitahovala ho zejména postava anglického katolického biskupa a kardinála sv. Johna Fishera, jenž spolu se sv. Thomasem Morem raději obětoval svůj život na popravišti, než by podepsal králem Jindřichem VIII. nařízenou formulaci o tom, že hlavou anglické církve je panovník a nikoli papež. Davies také zpracoval dějiny povstání katolického obyvatelstva ve Vendée za Velké francouzské revoluce, které si nechtělo nechat vnutit státem nadekretovaný ateistický kult rozumu. Velkou pozornost věnoval ve svých dílech rozvratu Církve po II. vatikánském koncilu a upozorňoval na zárodky toho už v dvojznačných formulacích některých koncilových dokumentů, konkrétně „*Dignitatis humanae*“ a požadoval jejich výklad v duchu katolické Tradice. Davies vystupoval ostře proti bludným naukám hlásaným na mnoha teologických fakultách západního světa a proti nepořádkům v liturgii. Byl zastáncem tradiční liturgie sv. Pia V. v intencích hnutí *Una voce*. Stejně nekompromisně vystupoval ale i proti tradicionalistickým radikálům, tzv. sedisvakantistům, kteří považovali pokoncilové papeže za neprávoplatné, a tím se octli mimo Katolickou církev. Davies vždycky bojovně hájil legitimitu papežů od bl. Jana XXIII. až po Jana Pavla II. a projevoval jim synovskou oddanost. Velké přátelství ho pojilo i s některými biskupy a kardinály, konkrétně s kardinálem Joachimem Meisnerem z Kolína nad Rýnem, jehož si nesmírně vážil. V Michaeli Daviesovi odchází autentický bojovník pro Katolickou církev ve znamení kříže, křížák v tom nejlepším a nejušlechtlejším slova smyslu. R. I. P.

KU 10/2004

Pronásledovatelé Církve, kteří na sklonku života konvertovali

O komunistickém a nacistickém pronásledování katolíků se ví. Málo už ale o tom, že mnozí ze strůjců tohoto pekla zemřeli kajícím a smířením s Církví. Rudolf Hess, ministr III. říše a pravá ruka Hitlera, který roku 1940 za neznámých okolností odletěl do Anglie, kde skončil v zajetí a po válce si odpykával doživotní trest v berlínském vězení Spandau, se krátce před smrtí

obrátil, vyzpovídal se a potom se pravidelně zúčastňoval mše, sloužené vězeňským knězem. Zemřel ve vysokém věku přes 90 let.

Hans Frank, generální guvernér Polska obsazeného německými nacisty, jeden z největších hitlerovských zločinců, odsouzený v Norimberku k smrti, odpověděl v reakci na svůj ortel slovy: „Plně jsem si to zasloužil. Prosím Boha o milosrdenství.“ Před popravou se vyzpovídal a přijal Tělo Páně.

Prezident komunistického Československa, Ludvík Svoboda, původně komunistický generál, který věrně plnil i ty nekrutější příkazy Rudé armády a později po vstupu vojsk Varšavské smlouvy sehrál neblahou roli při potlačování tzv. Pražského jara a za normalizace, zemřel zaopatřen přímo pražským arcibiskupem kardinálem Františkem Tomáškem. Podobně i jeho nástupce v prezidentském úřadě Gustáv Husák, který byl původně generálním tajemníkem komunistické strany a s jehož jménem jsou spojeny ty nejtvrdší represe normalizace 70. let, poprosil na úmrtním loži nitranského arcibiskupa kardinála Jána Chryzostoma Korce o zpověď a Tělo Páně. Dodejme, že právě Husák často osobně řídil procesy proti duchovním, mimo jiné pronásledoval i kardinála Korce.

Podobně známý předseda polské komunistické vlády a tvrdý stalinista Alexander Zawadski, který roku 1949 vyzval veřejně k boji s Církví, když později umíral v jednom varšavském sanatoriu, překvapivě poprosil o zpověď. Vyzpovídal ho a Tělo Páně mu přinesl jeden řeholník, který, aby mohl vstoupit do pokoje k vysokému komunistovi, se musel převléci za ošetřovatele.

Gość niedzielny 14/2005

Naše poznámka: *To jsou jen ty nejznámější případy, kdy totalitní bossové, známí svým pronásledováním Církve, umírali nakonec jako kající smíření s Bohem. Jak to, že není znám ani jediný opačný případ, kdy katolík nebo dokonce kněz těsně před smrtí odmítá zpověď a rouhá se Bohu? Nesvědčí to o tom, že odpůrci Kristova evangelia, ať už jakéhokoliv ražení, si svojí pravdou nikdy nejsou tak docela jistí?*

Kolumbovi rytíři

V USA, ale i v jiných zemích amerického kontinentu vyvíjí požehnanou aktivitu laická organizace „Kolumbovi rytíři“, založená roku 1882 katolickým

knězem irského původu Michaellem McGivneyem. Zaměřuje se především na charitativní činnost světového rozsahu, podporu náboženského vyučování a boj proti potratům.

GN 14/2005

Barbarství eutanázie: Terri Schiavová

Usmrcení hladem 41leté ženy Terri Schiavové, připoutané na lůžko a umělou výživu, na žádost jejího bývalého manžela proti vůli rodičů je přímo zločinným aktem. I když stav této ženy trval již 15 let, shodně všichni tvrdí včetně lékařů, že Terri polyká sliny, usíná a budí se, široce otevírá oči a reaguje na světlo. Rodiče a příbuzní říkají, že žena se usmívá a dokonce se pokouší mluvit. Proto musela cítit a prožívat muka hladu, která jí byla způsobena odpojením umělé výživy.

GN 14/2005

Habemus papam: Komentář psaný „zčerstva“

Právě když pořádám tyto své příspěvky pro Otce Dachovského, dozvídám se o volbě kardinála Josefa Ratzingera papežem. Byl to můj favorit, i když jsem nevěřil a nepředpokládal, že bude právě on zvolen, ačkoliv jsem se za dobrou volbu modlil. Díky Ti, Pane, díky Maria, věřím, že Ty sis ho vybrala tak jako jeho předchůdce.

Je sice předčasné už teď říkat, co se dá či nedá od nového papeže Benedikta XVI. očekávat, nicméně nebyl bych historikem a žurnalistou, kdybych se o to nepokusil, ať mi čtenáři prominou. Především je jisté, že linie všeho dobrého a požehnaného, co přinesl pontifikát Jana Pavla II., je pod Benediktem XVI. zajištěna, ať už se jedná o morální otázky jako potraty, antikoncepce, eutanázie, klonování, rozvody nebo homosexuální partnerství. Rovněž tak je zřejmé, že Benedikt XVI. bude dbát na čistotu víry stejně důsledně jako na ni dbal v úřadu prefekta Kongregace pro nauku víry.

Jenže když dva dělají totéž, není to totéž. I když je zřejmé, že Benedikt XVI. bude mít snahu plně kráčet ve šlépějích svého předchůdce, přece jen již nyní lze uhodnout, v čem se asi projeví rozdíly. Především Benedikt XVI. pravděpodobně nebude tolik cestovat jako Jan Pavel II., jednak

je už starší (Wojtyla byl zvolen v 58 letech, Ratzinger v 78), jednak má spiritualitu spíše introvertní. Ratzinger vždycky byl učencem a mystikem, který nemiloval velké zástupy, spíše dával přednost ústraní modlitby a vědecké práce. Proto se domnívám, že od něj se asi nedočkáme příliš mnoha velkolepých spektakulárních akcí, na jaké jsme byli zvyklí u Jana Pavla II. Co však můžeme čekat, bude asi „smršť“ encyklik a jiných dokumentů, jimiž sice nepřekoná Jana Pavla II. (jeho pontifikát, viděno čistě biologicky, těžko potrvá tak dlouho), nicméně situace Církve, která není lehká, si bude vyžadovat jasná slova a nekompromisní stanoviska, především teologická. A v tom byl vždycky Ratzinger mistr. Wojtyla měl formaci spíše sociologickou a etickou, Ratzinger dogmaticko-teologickou. Toto se nutně projeví i v jeho pontifikátu. Zdá se, že svého dosáhli ti kardinálové, kteří krátce po smrti Jana Pavla II. říkali, že je třeba děkovat zesnulému papeži za to, že zaplnil stadiony, ale nyní je třeba zaplnit kostely. Tento úkol čeká na Benedikta XVI., a on si je toho nepochybně vědom. Na základě jeho počinů ve funkci prefekta Kongregace pro nauku víry lze předpokládat, že má ohledně strategie jasno. Zcela jistě ví, že přizpůsobování Církve mentalitě tohoto světa vyvolalo naopak odliv věřících a vyprazdňování kostelů, proto je třeba vykročit jinou cestou. Tady potom neexistuje žádná další než věrné setrvávání na zjevené pravdě a neměnnosti nauky ve věrouce a morálce. Církev se musí opět stát tím, čím byla vždycky: majákem v bouři časů. A tak jako maják, aby mohl plnit svou funkci, musí za všech okolností pevně stát na svém místě, platí totéž i pro Církev. Samozřejmě tím není řečeno, že nemá akceptovat z vývoje lidstva po stránce vědecké to, co je objektivně dobré a prospěšné, např. počítačovou techniku, mobilní telefony apod., ale nikdy nelze kapitulovat před požadavkem uznání manželských rozvodů, antikoncepce, potratů nebo eutanázie, i kdyby „vývoj“ toto tisíckrát ospravedlňoval. Staré kartuziánské heslo zní: „Stat crux, dum volvitur orbis“, to znamená: stojí kříž, i když svět se pohybuje.

Nový papež Benedikt XVI. je Němec. Na stolci sv. Petra bylo celkem pět papežů tohoto národa, z nichž čtyři v 11. století (Klement II., sv. Lev IX., Viktor II. a Štěpán IX.) vynikli jako mužové svatého života plni zápalu pro reformu zlořádů v tehdeším kléru, hlavně vystupovali proti simonii (kupování si církevních úřadů) a smilstvu. Modleme se, aby Benedikt XVI. pokračoval v této požehnané tradici německých papežů, tentokrát v boji proti rozměňování katolické nauky ve věrouce a mravouce. Papež-Němec

pravověrné konzervativní orientace se stane zároveň výzvou německé církvi, která se utápí „až po uši“ v bahně neomodernismu a revolty proti Učitelenskému úřadu.

Volba německého kardinála papežem bude nadto dalším krůčkem k definitivnímu odbourání předsudků, které ještě ve světě panují vůči Němcům jako „národu esesáckých vrahů“. Benedikt XVI. prožil nacismus a druhou světovou válku v dětském a adolescentním věku. Liberální média používají proti němu fakt, že byl organizován v Hitlerjugend. Úmyslně ovšem opomíjejí, že v této organizaci musely být v nacistickém Německu registrovány všechny školou povinné děti a odmítnout účast znamenalo riskovat koncentrák. Je podlé, když média neuvádějí, že Ratzingerovi rodiče byli přesvědčenými antinacisty a zbožnými katolíky. On sám v rozhovoru s novinářem Seewaldem uvádí, že jeho otec, povoláním policista, byl pro svůj nesouhlas a Hitlerovým režimem překládán, až mu koncem 30. let dali „nůž na krk“, aby vystoupil z Církve a vstoupil do NSDAP. Starý Ratzinger to vyřešil tak, že odešel do invalidního důchodu, aby nemusel sloužit Hitlerovi. Proč se nezdůrazňuje v životopise nového papeže tato protinacistická orientace jeho rodiny, vyplývající z její hluboké katolické víry? Proč se téměř nikde nemluví a nepíše o tom, že nynější nově zvolený papež byl sice odveden do wehrmachtu, ale dezertoval, neboť nechtěl střilet do lidí?

Z toho je vidět, že Benedikt XVI. nebude u liberálních médií příliš oblíben. Nevynechají jediné příležitosti, aby prezentovaly jeho co nejčernější obraz, jaký podle nich „přísluší“ papeži, u něhož je zřejmé, že nepovolí ve známých výše uvedených palčivých bodech. Tím spíše bychom se měli za nového Svatého Otce modlit, aby se tím nedal zastrašit a aby prapor katolické víry držel pevně v rukou. Kéž Bůh dá!

PhDr. Radomír Malý

Katolický kněz o své smrti za španělské občanské války

Eugenio Laguarda Palau je španělským katolickým knězem. Je mu 94 let a pořád aktivně působí v pastoraci. Zvláštní je, že tento duchovní už vlastně jednou zemřel, přesněji řečeno byl zabit.

Stalo se tak za španělské občanské války roku 1938. Je známo, že komunisté a socialisté tenkrát rozpoutali masovou genocidu proti katolíkům,

především proti kněžím a řeholním osobám. Jejich bestiální surovosti nejsou dosud náležitě zpracovány a publikovány, mluví se a píše jenom o zvěrstvech vojáků generála Franka. Samozřejmě je nehájíme, nutno však vidět, že s masovými vraždami, doprovázenými odporným sadismem, začali bolševičtí a zednářští republikáni, zatímco frankističtí nacionalisté se pouze bránili.

Padre Palau tenkrát v civilním oděvu prchal ze své farnosti Zucaina v provincii Castellón před republikánskou milicí, která na setkání vraždila katolické kněze. Na silnici jej potkali dva milicionáři. „Kam jdete, kdo jste?“, zněla jejich otázka. Zkroutili duchovnímu ruce a začali jej prohledávat. Našli breviář. „No, tak se začni modlit!“ – křiknul jeden z nich a uhodil patera do tváře takovou silou, že přestal vidět na jedno oko. Druhý úder mu zlomil nos. Padre Palau se modlil k Matce Boží. Komunisté ho nutili po každé ráně vstát. Když se mučený kněz nehýbal, jeden z katanů vytáhl pistoli a střílel ho do obličeje. Kulka prošla pod levým okem, dále přes patro, jazyk a hrdlo do plic, odkud ji až po 16 letech odstranili chirurgové. Padre vypráví: „Neztratil jsem vědomí. Slyšel jsem, jak jeden říká tomu druhému, aby střílel ještě jednou. Ten, co střílel, mi ale položil ruku na prsa a konstatoval: ‚On už nežije‘. Hodili mne do příkopu u silnice. Potom odešli a měli velkou legraci z toho, jak jsem se modlil k Panně Marii.“

Věděl, že se musí dostat zpět na silnici a zastavit nějaké auto. Byla ale půlnoc a nic nešlo. Náhle se proti němu objevil linkový autobus. Na jeho znamení zastavil. Řekl, že je knězem a milicionáři ho chtěli zabít. Řidič i pasažéři si rozmýšleli, co mají dělat. Báli se, že mohou být potrestáni za pomoc knězi. Nakonec se ale rozhodli vzít jej dovnitř a odvést do nemocnice. Po pár kilometrech ale autobus zastavili se zbraní v ruce oni dva milicionáři, kteří patera Palaua mučili. Když uviděli svoji oběť, řekli: „Ten kněz ještě žije? Musíme ho dobít!“ Řidič byl ale voják a prohlásil, že má rozkaz dopravit raněného do nemocnice. Rychle se rozjel a nechal oba zločince stát na silnici.

V nemocnici patera vyléčili. Když skončila roku 1939 občanská válka, vrátil se do své farnosti v Zucaině. Po pár letech ho navštívili na faře dva starší lidé. Představili se jako otec jednoho a matka druhého obou milicionářů. Padli před ním na kolena a prosili o přimluvu za jejich syny, neboť vojenský soud v Granadě je za jejich zločiny, jichž se dopouštěli na nevinných lidech, odsoudil k smrti. Padre Palau rodičům vyhověl, napsal list soudu a oba zločinci dostali milost.

Tento kněz svým mučitelům a vrahům dávno odpustil. „Vím, kde oba bydleli,“ říká. „Jeden z nich žije dosud, jmenuje se Antonio, příjmení však nesdělím. Přiznám se, že bych byl velice potěšen, kdyby za mnou přijeli s prosbou o odpuštění. Přijal bych je s otevřenou náručí. Neudělali to však, proto ani já jsem nepovažoval za vhodné jezdit za nimi.“ Tento příběh snad nepotřebuje komentáře.

Podle GN 13/2005 PhDr. Radomír Malý

Dýka do zad

Nedávný vatikánský dokument žádá po kněžích, aby dodržovali liturgickou kázeň a nenechali se manipulovat odbojnými pseudokatolickými sdruženími, které vyzývají k liturgické improvizaci. Jak ale upozorňuje německá kněžská komunita „Síť“, velmi často právě biskupské ordinariáty vrazí takovým duchovním „dýku do zad“ a postaví se na stranu neposlušných kněží a laiků, zatímco poslušné a pravověrné trestají přeložením.

Fels 2/2005

Pastor byl osvobozen

Známý pastor letniční církve ve Švédsku Akel Green, odsouzený do vězení za své kázání, v němž citoval výroky Písma sv. proti homosexuálům, byl u soudu vyšší instance, k němuž se odvolal, zproštěn obžaloby.

GN 8/2005

Oběti války

V současné Africe zuří více než 300 válek. Účastní se jich 300 tisíc dětí. Podle údajů katolických misíí přes 10 milionů dětí bylo buď svědky válek nebo hrůzostrašné brutality. V důsledku válek je 6 milionů dětí buď raněných nebo zmrzačených. Podle Červeného kříže bojují ve válkách i sedmileté děti. Základní školu končí jen každé čtvrté africké dítě, na jih od Sahary dosahuje analfabetismus 40 % obyvatelstva.

GN 8/2005

„Ne“ homosexuálnímu partnerství

Bývalý italský prezident Francesco Cossiga, křesťanský demokrat, se vyjádřil v rozhovoru pro tisk kategoricky proti legalizaci homosexuálního partnerství a souhlasí s postojem italského episkopátu, který vyzval katolíky k bojkotu referenda o této otázce.

GN 6/2005

Zachovejme neděli!

Švýcarský episkopát podpořil odborové svazy, které požadují respektování neděle jakožto dne volného od práce. „Zachování svátečního charakteru neděle je nutné s ohledem na potřebný odpočinek, prohloubení rodinných a přátelských vazeb a také na kontakt s přírodou“, říkájí biskupové.

GN 6/2005

Vězňové svědomí

Vietnamské úřady přislíbily propustit z vězení čtyři „vězně svědomí“. Jedním z nich je katolický kněz Nguyen Van Ly, odsouzený na 15 let vězení a pět let domácí internace za „činnost škodlivou vládě“. Pravou příčinou uvěznění a odsouzení bylo, že 59letý pater Nguyen kritizoval v kázání náboženskou nesvobodu. Jeho kázání se dostala do zprávy jedné americké organizace sledující respektování náboženské svobody ve světě. Vietnam patří k jednomu z nejhorších států, pokud jde o náboženskou svobodu.

GN 6/2005

Z kostela hřbitov

Radnice holandského města Maastrichtu chce přestavět jeden místní nepoužívaný katolický kostel na hřbitov. Místní biskupství jej před nedávnem předalo městu, které původně chtělo stavbu zbourat. Nakonec bylo rozhodnuto změnit jej na poschodový hřbitov o 500 hrobech s plochami pro urny.

Glaube und Kirche 3/2005

Afrika umírá na AIDS

Až 90 milionů Afričanů může být do roku 2025 infikováno virem HIV, což by bylo více než 10 procent obyvatelstva kontinentu. Každý den se touto smrtelnou nemocí nakazí 6500 lidí.

GK 3/2005

Pilulka „ráno po“ v Portugalsku

Každá třetí žena mezi 15 a 19 lety v Portugalsku minimálně jednou užila pilulku „ráno po“. Potratové zákonodárství je sice v této zemi po Irsku a Polsku nejpřísnější v Evropě (jen v případě znásilnění a ohrožení zdraví matky), nicméně abortivní pilulka „ráno po“ je zcela legální a volně dostupná.

GK 3/2005

Blahořečení zakladatele misionářů Nejsvětějšího Srdce

Katolický kněz Léon Dehon, který roku 1878 založil misijní kongregaci Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, bude blahořečen. Mělo se tak stát 24.dubna, protože však papež Jan Pavel II. zemřel, bude obřad odsunut. Připomeňme, že misionářem kongregace byl také sv. Damian Deveuster, jenž se obětoval pro malomocné na ostrově Molokai v Tichém oceáně. Zemřel po nákaze touto nemocí.

GK 3/2005

Žaloba kvůli obchodu s lidmi

Známý rakouský obránce života nenarozených a bojovník proti pornografii, praktikující katolík Martin Humer, podal trestní oznámení na rakouské ministerstvo vnitra. Viní jeho úředníky z toho, že vydávají vstupní víza mladým dívkám z Ruska a Ukrajiny, které končí v nevěstincích. Dokládá to konkrétním příkladem bordelu v tyrolském městečku Telfs. Ačkoliv úředníkům na ministerstvu vnitra muselo být známo, o jaký „podnik“ se jedná, sám místní starosta na podnět Humerův poslal o tom příslušné hlášení, přesto

na žádost majitele hampejzu vystavili mladým děvčatům, podvodně vylákaným ze své vlasti, nabídkou „dobře placeného zaměstnání“ v pohostinství a službách a někdy i násilně uneseným, vstupní vízum a povolení k pobytu. Tyto dívky neznají německy ani žádný jiný cizí jazyk, jsou proto naprosto bezmocné, majitel nevěstince je drží fakticky v domácím vězení a bitím je nutí být k dispozici „zákazníkům“. Humer žádá také biskupa v Innsbrucku, aby protestoval nebo se případně připojil k žalobě.

GK 2/2005

Italka obětovala život pro své dítě

Sv. Gianna Beretta Mollová, která odmítla potrat, jenž jí mohl zachránit život (rakovinový nádor), má svou následovnici. Deník „La Repubblica“ zveřejnil případ 41leté ženy jménem Rita Fedrizziová, která v těhotenství taktéž měla rakovinu a proti radě lékařů odmítla nejen potrat, ale i terapii, jež mohla zabít dítě. Porodila zdravého chlapce, ale za tři měsíce po porodu zemřela. Prezident Papežské akademie pro život označil její rozhodnutí jako heroické.

GK 2/2005

Protestantský aktivista brání kardinála Meisnera

Statečný obhájce nenarozeného života v Německu Klaus Günther Annen, který je protestant, se vyslovil na obranu kardinála Meisnera, napadaného za to, že přirovnal potraty k nacistickým zločinům. „Skutečným skandálem je zabíjení nenarozených dětí, ne kázání kardinála, který proti tomu vystupuje,“ řekl Annen.

GK 2/2005

Urážlivá „umělecká díla“

Navzdory protestům katolické i evangelické církve jsou v Německu častým jevem nejružnější rádoby „umělecká“ díla na křesťanská témata, která ve skutečnosti city věřících hrubě urážejí. Nejnovější skandál vypukl v Řezně,

jehož radnice zadala jedné agentuře zakázku propagačního obrazu, zvoucího k návštěvě města. Ta tam umístila malůvku jistého Martina Kippenbergera, kde na kříži visí žába. Město i církve agenturu žalují.

GK 2/2005

Morálka našich politiků

Skandál kolem bytu premiéra Grosse, jeho lhaní a podnikání jeho manželky s dámou vlastníci nevěstinec, podobné náznaky nesrovnalostí u jiných pánů z vysokých politických kruhů, tahanice kolem koalice, špinavé prádlo prané politiky vládních i opozičních stran, pokrytectví koaličního předáka, který už dávno musel vědět o podivných premiérových čacrech, ale vystoupil s tím teprve tehdy, až se mu to politicky „hodilo“ - zkrátka a dobře: morálka naší politické reprezentace je ve psí. Její chyba? Nikoli, nýbrž naše. My jsme si takové reprezentanty zvolili, my jsme jim dali svůj hlas ve volbách, my občané. Oni jsou vizitkou nás všech. Divíme se potom, že to tak dopadá? Přesvědčil jsem se až příliš často, že Čechevé při volbách úplně „kašlou“ na morálku kandidátů, berou zřetel pouze na to, co jim naslibují. Mnohokrát je nemorální jednání politika spíše pobídkou k zakroužkování na kandidátce, než aby voliče naopak odradilo. Čím je vulgárnější, čím vychytraleji umí lhát (ne tak naivně a primitivně jako Gross), čím větší je smilník, čím tvrději a bezohledněji si počíná vůči slabším odpůrcům, čím více dokáže podvést a napálit druhé, tím větší má šance na úspěch. Jak je možné, že morální lidé, pro něž jsou etické hodnoty na prvním místě, mají tak málo šancí? V parlamentě by se takoví dali na prstech spočítat, na prvním místě samozřejmě statečný obránce nenarozeného života dr. Jiří Karas.

Poslanci, senátoři a ministři jsou především naším obrazem. Morálka politiků vřdycky byla, je a bude taková, jaká je morálka národa. Jsou-li politikové lháři, podvodníci, pokrytci, zlodějové a smilníci, tak je tomu tak proto, poněvadž přesně tímtež jsou čeští lidé, alespoň ve značném počtu. Jinak by nemravní zastupitelé a ministři neměli šanci projít. Bahno našeho politického života, které vyplavalo na povrch a pravděpodobně ještě dále vyplave, by nás proto mělo vyburcovat ke změně smýšlení. Katolík by se měl zamyslet, jestli dává svým životem dobrý příklad druhým, jestli se opravdu liší od svého okolí. Nikdo jiný není schopen morálku tohoto národa napravit než

ti, co věří v Krista a řídí se Jeho evangeliem. Oni musí postavit antipól všeobecnému mravnímu rozkladu, jinak se stanou zvětralou solí, vhodnou pouze k tomu, aby byla vyhozena ven, jak říká Spasitel. To je reflexe z naší současné politické krize. Využijeme duchovní šance, jež se nám tu nabízí nebo ji promarníme jako už několikrát v minulosti?

PhDr. Radomír Malý

Marie Restituta Kafková

S málokterou zemí mají Čechy a Morava společné dějiny v takové míře jako s Rakouskem. Zájmy obou těchto subjektů se hned spojovaly a hned zase rozcházely. V jednom se ale nikdy nerozdvojily: ve vynikajících osobnostech společných oběma národům, které prosluly svým mravním heroismem nejvyššího stupně. Takovou postavou byla Brňáčka a současně Vídeňáčka Helena Kafková, řádovým jménem Marie Restituta, popravená německými nacisty pro údajnou „velezradu a napomáhání nepříteli“.

Jejími rodišti bylo roku 1894 Brno, konkrétně předměstí Husovice. Pocházela z českých rodičů, v křestní matrice měla uvedenou českou národnost. V moravské metropoli ale dlouho nepobyla. Již jako dvouletá následovala své rodiče do Vídně, kde otec Antonín Kafka pracoval střídavě jako řemeslník, dělník a drobný obchodník. Kafkovi měli celkem 7 dětí, Helena byla šestým. Vyrůstala jako pravá Vídeňáčka, chodila do německých škol a přátelila se výhradně s německy mluvícími dětmi. Česky uměla, protože rodiče doma mluvili svojí rodnou řečí. Vídeň a prostředí staré habsburské monarchie jí ale přirostly k srdci, po dosažení dospělosti se přihlásila k německé národnosti. Smýšlela plně „*rö misch-katholisch Habsburgtreu*“ k malé radosti svých rodičů, českých vlastenců, kteří se po rozpadu Rakouska-Uherska roku 1918 odstěhovali znovu do Brna, kde se stali československými státními občany.

Helena je nenásledovala. Ani nemohla, protože už byla vázána jinými povinnostmi. Své křestní jméno totiž vyměnila za řádové „Marie Restituta“. Již jako dítě chtěla být řeholnicí, toužila pomáhat chudým a mímit každou tělesnou a duševní bídu, s níž se setkávala. Po absolvování měšťanské školy a jednoleté návštěvě rodinné školy pracovala jako služebná, kuchařka a trafikantka. Když svým rodičům oznámila přání stát se řeholní sestrou,

zarmoutili se. Byli sice dobrými katolíky, ale nedokázali přenést přes srdce, že jejich dcera bude doživotně „zavřena v klášteře“. Ona však neustoupila. Její rodná sestra Valerie o ní vydává toto svědectví: „Byla tvrdohlavá, při odporu neuhýbala, nýbrž trvala na svém, negativních reakcí se nebála, o to, co považovala za správné, bojovala. Bylo jí lhostejné, jednalo-li se o blízké příbuzné nebo o cizí lidi.“ Vos mnácti letech nemohla jako neploletá vstoupit do kláštera bez svolení rodičů. Ti se postavili proti. Přihlásila se tedy do domu sester františkánek v Lainzu u Vídně jako „neoficiální“ čekatelka. Na otázku: „Proč do našeho řádu?“, odpověděla bez zaváhání: „Z lásky ke službě nemocným.“ Teprve po dosažení úřední plnoletosti roku 1914 mohla vstoupit do řehole, o rok později měla obláčku, při níž dostala jméno po mučednici z dob raného křesťanství: Marie Restituta, což znamená „navracená“.

Sestry františkánky pracovaly v nemocnicích. Jejich služeb bylo obzvlášť zapotřebí v krutých časech první světové války. Marie Restituta už tenkrát ukázala svoji hřivnu pro takovou práci. Po válce roku 1919 však nemocnice v Mödlingu požádala o přidělení sestry pro operační sál. Žádná nechtěla jít, protože primář chirurgického oddělení byl známý jako nervózní a hrubý muž. Sestra Restituta se k překvapení všech přihlásila dobrovolně. Kupodivu si dokázala svojí šikovností naklonit i nerudného šéfa. Stala se z ní vynikající instrumentářka a také narkotizérka, což představovalo projev obzvláštní důvěry. Prováděla všechny narkózy, které jako sestra provádět směla a nikdy v tomto neklamala. Nanejvýš uspokojivé plnění pracovních povinností se stalo pro ni absolutním morálním příkazem, vyplývajícím z její víry v Boha. Úspěchy v práci ji naučily zdravému sebevědomí. Restituta se nebála pracovních konfliktů, když viděla, že má pravdu. Dokázala někdy i tvrdě „válčit“ s nadřízenými, tím ale získávala jenom na vážnosti. Pro její nekompromisní povahu jí říkali „Resoluta“. Její naturel se vyznačoval autoritativností a impulzivitou. Nesnášela lenost personálu, o pacienty muselo být vzorově postaráno. Kněz z blízkého misijního domu vzpomíná: „Byla rezolutní v nejllepším slova smyslu, neznala otálení a kolísání, všichni věděli, že sestra Restituta svému slovu stojí. Byla naprosto spolehlivá.“ Bývalá studentka medicíny, která tehdy v tamější nemocnici dělala praxi, vzpomíná po padesáti letech: „Byla to velmi klidná, pevná osobnost. Naprosto nelze mluvit o hrubosti, neomalenosti. V osobním styku byla spíše mírná, zdvořilá, pokud se povolání týče, velmi energická, ale také klidná, sebejistá. Při operacích,

neoperoval-li sám primář, nýbrž některý z mladších lékařů, js me měli dojem, že operaci vede ona. Měla nástroj připravený dřív, než operatér něco řekl. Mohli js me se od ní hodně naučit. Pracovala s plným nasazením, přičemž z ní vyzařoval neobyčejný klid a jistota.“ Zvlášť laskavá dokázala být sestra Restituta k pacientům. Na tomto úseku našla nejlepší cestu ke svatosti. Jako starostlivá matka je připravovala na operaci i na narkózu. Po zákroku proseděla u lůžka nemocného často celé noci. Projevovala s ním soucit a opravdově mateřskou péči do doby, kdy byl mimo nebezpečí života. Syn jedné její pacientky o tom vydal následující svědectví: „Zůstala nejvš laskavým člověkem. Měla osobní, srdečný kontakt se všemi, mohli js me jí všechno říct, se vším k ní přijít. Měla smysl pro humor a vyzařovalo z ní cosi nesmírně příjemného. Měl-li někdo starosti, hned se ptala: ‚Co tě tlačí? Co ti je?‘ Věděla ovšem ihned, co koho tlačí a co kdo potřebuje. Byla mateřská k těm, kteří byli skutečně nemocní, citlivky a hypochondry nesnášela.“

V roce 1930 přišel na chirurgické oddělení nemocnice v Mödlingu nový primář, dr. Stöhr, velkorysý a úžasně taktní člověk. Proslul jako vynikající chirurg. Sestře Restitutě plně důvěřoval, ta se stala jeho pravou rukou na operačním sále. I jeho rodina včetně čtyř dětí si ji oblíbila. Na tom nedokázala nic změnit ani okolnost, že dr. Stöhr nebyl příliš věřící a neměl Katolickou církev v lásce. Proto po obsazení Rakouska německými nacisty nechtěl dát své nejmladší dítě pokřtít, neboť se strachoval, že by kvůli tomu přišel o místo. Sestra Restituta tak učinila tajně.

Sestra Restituta uměla být aktivní také mimo nemocniční prostředí. V Mödlingu se nebála evangelizovat, podařilo se jí dokonce obrátit některé lidi na katolickou víru, konkrétně majitele místního kina, který byl svobodný zednář, rovněž tak i jednoho stavitele a pekaře. Uměla být aktivní i při řádových slavnostech, hrála na harmonium, účinkovala i při divadelních představeních, konaných sestrami františkánkami pro veřejnost. Při vši veselosti a úžasné vitalitě jí nechyběla hluboká, niterná zbožnost. Její spolusestry vzpomínají, že velice často ji přistihly při noční adoraci před svatostánkem. Měla také skoro až dětskou důvěru k Panně Marii, vroucně se modlívala zejména k Bolestné Matce Boží.

Restituta nebyla typem asketické světky, což dokazuje, že Církev dává možnost dosáhnout svatosti i jinou formou. Potrpěla si na dobré jídlo a pití, na což ukazuje i její korpulentnost. Jedna její spolusestra vypráví: „Kterýsi den,

když jsme my, RTG sestry, byly pozdě odpoledne ještě v práci, přišla sestra Restituta s mísou švestkových knedlíků a řekla. „Udělejte si teď přestávku, uvařila jsem dobré knedlíky, sníme je a posilníme se!“ Byly výborné.“ Sestra Restituta ale působila i „veřejné pohoršení“. Šokovala okolí tím, že měla svou oblíbenou hospůdku, kam chodila téměř denně na guláš a pivo, což bylo pro řádovou sestru v očích veřejnosti něco nepředstavitelného. Ona ale dokázala být vždycky svérázná.

Její nevšední originalita se projevila brzy po vstupu hitlerovských vojsk do Rakouska 12. března 1938. Nacisté projevovali zběsilý vztek vůči všemu, co bylo katolické, neboť katolická víra připomínala staré, na Německu nezávislé Rakousko, silně spjaté s Církví. Roku 1940 přišlo úřední nařízení odstranit z nemocnic kříže. Sestra Restituta s jednou spolusestrou se postavily na odpor a odmítly rozkaz splnit. Vedení nemocnice je nemohlo vyhodit, protože za ně nemělo náhradu. Jeden z lékařů, dr. Stumfohl, fanatický nacist a příslušník SS, však čekal na brzkou příležitost, aby se mohl za odmítnutí rozkazu pomstít. Ta se brzy naskytla. Restituta obdržela dva protinacistické letáky. První se jmenoval „Vojenské písně“ a byl protestem proti válce. Druhý upozorňoval na to, že nacistické úřady zakázaly manifestační shromáždění katolické mládeže v katedrále ve Freiburgu. Sestra Restituta se s obsahem těchto písemností ztotožnila a nechala je sekretářkou oddělení, která byla taktéž protinacistického smýšlení, rozepsat na stroji. Diktovala jí text. Slyšela to ale uklízečka a oznámila všechno dr. Stumfohlovi. Ten Restitutu ihned udal gestapu. Na Popeleční středu 18. února roku 1942 byla zatčena a odvedena přímo z operačního sálu do vězení.

Obžaloba zněla hrozivě: Příprava velezrady a napomáhání nepříteli. Rozsudek Volksgerichtu (Lidového soudu) v Berlíně zněl na smrt. Nic nepomohlo osm žádostí o milost, mezi jinými i od vídeňského arcibiskupa kardinála Theodora Innitzera a od vatikánského nuncia Orseniga v Berlíně. Za sestru Restitutu se přimlouval i skalní nacist dr. Hamann, jenž pracoval jako lékař v nemocnici v Mödlingu v letech 1932-4. Rakouským kancléřem byl tenkrát praktikující katolík dr. Engelbert Dollfuss (nacisty roku 1934 zavražděný), jehož autoritativní režim zakázal nacistickou stranu a pronásledoval tajné Hitlerovy stoupence. Dr. Hamann k nim patřil. Měl být postaven před soud, zachránila ho však právě Restituta, která však zároveň onomu lékaři jasně řekla, že nacismus je zločinnou a pohanskou ideologií a

příště již ho nebude krýt, pokud míní v tajných hitlerovských aktivitách pokračovat. Hamann ve svém přímluvném dopise uvádí: „V té době jsem vedl tajné sanitární kursy pro SA a SS. Obžalovaná o všem věděla... Za mé nepřítomnosti tam měla být provedena prohlídka. Sestra Restituta tam však zavčas vnikla a kompromitující materiály zničila. Právě této okolnosti děkuji za to, že jsem byl zatčen jen několik dní a propuštěn kvůli nedostatku důkazů.“ O udělení milosti překvapivě žádal i šéf Hitlerjugend Baldur von Schirach.

Všechno mamé. O popravě sestry Restituty rozhodl nakonec Martin Bormann: „Trestný čin Heleny Kafkové byl nejvýš nebezpečný, neboť měla v úmyslu předat letáky i Vojenskou píseň většímu počtu osob. Z tohoto důvodu nesouhlasím s tím, aby trest smrti byl změněn v desetileté vězení. Z odstraňujících důvodů je nutné odsouzenou popraviti.“ K tomu došlo 30. března 1943. Před smrtí jí bylo ještě povoleno se vyzpovídat a přijmout Tělo Páně. V dopise před popravou, adresovaném svojí řádové představené, odpustila udavači dr. Stumfohlovi. Její poslední slova na tomto světě zněla: „Jdu na slavnost“.

Papež Jan Pavel II. Marii Restitutu před několika lety prohlásil blahoslavenou. Světci bývají často velice rozdílní. Tato robustní řádová sestra nemá v sobě nic z exaltovaných hubených vizionářek á la sv. Markéta Maria Alacoque. Ona zemitá, nekompromisní, přísná a současně laskavá řádová sestra mnohem spíše připomíná vesnickou matku několika dětí, přivázanou pevně ke svému statku a k péči o ty nejvšednější a zároveň nejpotřebnější záležitosti rodiny. Pravděpodobně žádná žena nezapře v sobě matku, ať už žije v manželství nebo v celibátě. Restituta se stala matkou mnoha svým pacientům. A nejen jim, nýbrž i všem těm, které se snažila přivést ke Kristu. Jako vzorná a starostlivá matka pečovala u druhých nejen o časné, pozemské zdraví, ale též o věčné. V tomto smyslu je nutno chápat i její slova odpuštění dr. Stumfohlovi. Také on byl svého druhu jejím dítětem, cítila sui generis „mateřskou“ odpovědnost za jeho duchovní zdraví, tj. věčný život. Její slova odpuštění měla k tomu dopomoci.

Na sestře Restitutě je patrné, že „mateřství“ z ženy nikdo neodpáře. Lze si jen přát, aby se ženy věnovaly právě snaze maximálně rozvinout své mateřství – a to zvláště tehdy, když žijí mimo manželský svazek a nemají vlastní děti. Mateřství mnohonásobně přesahuje čistě fyzickou stránku ženského organismu, a když žena na to nedbá a chce být ve všem „jako muž“, neví, jak

obrovsky ochuzuje jak sebe, tak i celé své okolí. Kéž příklad sestry Restituty, veliké matky mnoha svých pacientů i kolegyně a kolegů, je v tomto inspirující.

PhDr. Radomír Malý

Upírat Židům hlásání evangelia je nejhorší forma antisemitismu

Přiznám se, že mne tento článek otištěný ve druhém čísle časopisu Světlo z ledna 2005 neobyčejně zaujal a chci zde na něj reagovat.

Nejdříve bych chtěl ale celý článek citovat, aby byl zachován jeho původní obsah :

„Bible vyzývá křesťany, aby seznamovali Židy s Mesiášem. Prohlásil to vedoucí mesiánské obce v Izraeli Arthur Goldberg při výročním zasedání Evangelizační služby pro Izrael (EDI). Podle jeho slov církev obdržela od Boha za úkol těšit židovský národ zvěstí, že Bůh odpouští hříchy tomu, kdo věří v Ježíše Krista.

Křesťané, kteří Židům upírají hlásání Evangelia, provozují „nejhorší formu antisemitismu, jakou si vůbec můžeme představit“, prohlásil tento teolog, narozený v USA, který vede křesťansko-židovskou obec v Tel Avivu.

Kritizoval všechny přátele Izraele, kteří rezignovali na hlásání evangelia. Oni sice prokazují materiální pomoc, ale z duchovního hlediska dávají Židům jen útěchu „na cestu do pekel“. Jen tím, že někdo financuje návrat ruských Židů do Izraele, pomáhá jim jen zcela povrchně, nepoukazuje-li na skutečného zachránce, Ježíše Krista.

Ani hanba z nucených křtů, ani pogromy a holokaust nemohou zakrýt skutečnost, že mimo Krista žádná jiná cesta nevede ke věčné spáse.

V Izraeli je asi 100 mesiánských obcí s 6 000 členy. Většina z nich je misijně zaměřena. Sklad Biblí v Tel Avivu rozděljuje hebrejské překlady Nového Zákona zahraničním pracovníkům z Filipín, a ti je dále předávají svým zaměstnavatelům.

Při jedné konferenci bylo během několika minut rozdáno na 300 kusů Nového Zákona. Filipínští pracovníci nemají pojem o náboženské situaci v Izraeli a domnívají se, že většina lidí zde jsou křesťané, protože se jedná o zemi, kde žil Kristus.“

Potud tedy text článku.

Dnes, v době všeobecného globalizačního úsilí, které je označováno a pojímáno jako dané a nezvratné se ocitáme tváří v tvář situacím, které musí nutně zneklidňovat všechny poctivé lidi a zvláště potom věřící. Ve snaze o sjednocení rozděleného světa dochází ke snahám o sjednocení u kulatých stolů, nikoliv ale v hlubokém duchovním odevzdání a s prosbou o smíření toho, který v čase založil jednu, všeobecnou, apoštolskou církev

Ve snaze sjednocovat rozdělené a napravovat hrozné chyby a rány zasazené jak svaté Církvi mnohými rozděleními, tak samozřejmě i její hlavě, to jest Kristu samotnému, dochází dnes k pokusům připomínajícím postupy mocných a silných státníků, kteří sjednocovali diktátem a silou.

Je bez jakýchkoliv pochyb, že takto uměle vytvářené slepence se musely nutně rozpadnout, když k tomu přišla doba příhodná.

Podobně je to také tam, kde ve snaze sjednotit rozdělené se nejde hluboce ke kořenům, protože to vždycky bolí a nehledají se příčiny rozdělení. Je samozřejmě nutno připomenout, že každý hřích má své následky a všechna rozdělení, která se stala z pýchy a nepřijetí, což je zcela mimoevangelijní rovina pojetí mají za následek zatvrzelost a odmítání pravdivého přiznání dané skutečnosti.

To, co je zcela určitě zřetelně nejbolestnější, je to, jakým způsobem se dnes přistupuje k Panně Marii. Přesto, že dnes věda dokáže stanovit na základě výzkumů DNA například stejné a zcela výlučné složení Krve Ježíšovy a Mariiny, což jasně dokazuje jednotu obou bytostí: Fyzické Boží a Mariiny, přesto jsou právě tyto výsledky předmětem vyloženého tabu a radikálního odmítání.

Patří sem i všechny formy takzvaných „mimořádných zjevení“, do nichž vstupuje člověk formou filozoficko-teologických spekulací s argumentací, že všechna zjevení jsou uzavřena v Kristu a že nelze nic dodávat. Tyto typické polovičaté formulace a definice, které mají za cíl alibisticky uzavřít ústa samotnému Bohu jsou pak používány jako bič na každého, kdo dnes jakýmkoli vnitřním způsobem vstupuje do komunikace s živým Bohem zvláště prostřednictvím Panny Marie.

Operuje se kde čím, že je nutno fenomén dobře prozkoumat, že si Církev nemůže dovolit dělat chyby a omyly, což je jistě pravda, ale na druhé straně se nedělá nic pro to, aby největší duchové současné teologie se těmito otázkami seriózně zabývali a usilovali o odhalení pravdy .

Vždyť máme přímo v Pís mu svatém jasně dáno, že máme zkoumat duchy, jak čteme u sv. Jana ve 4 kapitole, verších 1-3. Tato snaha o zploštění radostné zvěsti Evangelia a neustálé pokusy jak toto Evangelium přiblížit současnému sekularizovanému světu, který jak se stále více ukazuje prahne právě nejvíce po transcendenci, po něčem přesazném, po velkých Božích věcech a nenachází-li je v prostředí tam, kde by je každý očekával, přechází do jiných rovin magie, okultismu, spiritismu a zvláště pak do nejhorších propastí satanismu.

Právě tím, že se neustále hledají a vymýšlejí programy, které jsou jistě na pohled lákavé a příjemné, kde se nikdo nezatežuje úvahami o hlubokých niterných vztazích člověka a Boha, kde se bagatelizují projevy těch, kteří byli Bohem obdařeni nezměrnými milostmi nebo jsou dokonce vyřazováni a zcela flagrantně opomíjeni s vysvětlením, že jejich činnost přináší více zmatků než užítku, a to jen proto, že tito lidé nejsou formováni teologicky a na jejich počinání je uvrženo často embargo, ještě než se jejich činnost může rozvinout.

Je samozřejmé, že zásadní nutností v Církvi je poslušnost, protože je to právě Církve, která byla obdařena obrovskými dary a z její pokladnice můžeme stále čerpat, a proto je každý povolán, aby se tímto řídil.

Přičí-li se pak někomu něco na základě jeho svědomí, najdeme v Bibli přesný postup jak jednat. Cítí-li dotyčný, že se autorita zachovala alibisticky anebo jinak, než velí svědomí dotyčného, není nikdo povinen udělat něco proti svému svědomí. Zde je krásným příkladem jednání svatého otce Pia, kterému bylo zakázáno sloužit dokonce i mše svaté a komunikovat s věřícími. Poslechl, stáhl se a odešel. Také takto má jednat každý, v žádném případě pak neprosazovat svou pravdu. Existuje jistě možnost ohradit se a žádat vysvětlení tam, kde se dotyčný cítí, že je v právu. Ale řekne-li autorita ne, musí poslechnout. Je nutno zde v tomto jednání nalézt obrovskou vnitřní sílu a navíc hledat neustále mnohé prostory, do nichž ještě zákaz nevstoupil.

Název dnešní úvahy vyplývající z evangelijního poslání je důkazem, že nelze se jen tak zříci tohoto biblického evangelijního požadavku. Otázkou ale bude způsob provedení – tady již může alibismus, neochota vstupovat na ožehavou půdu možných střetů hrát zásadní roli, a tou je touha po zachování statu quo.

My si musíme uvědomit jednu zásadní skutečnost. Křesťanství a Evangelium s Ježíšem Kristem bylo, je a vždy bude předmětem neslýchané

zloby a nenávisti v očích všech, kteří se nechtějí obracet, měnit, kteří chtějí učinit z nauky Kristovy jednu z možných odrůd folklóru a tradice.

Jakmile se dotkneme nervů a dřeně učení, jakmile vyvstanou drásavé obrazy, ztvárněné například famózním Melem Gibsonem v Umučení Krista, ihned nastane rozruch a až nelidské formy zuřivosti. V těch chvílích se probouzí ďábel, vrah od počátku, a maximálně tvrdě usiluje, aby tohle všechno ihned ustalo a bylo zadupáno v zapomnění.

Podívejme se například na praktický příklad člověka, který nejen pochopil prikázání nezabiješ, ale v praxi je radikálně brání. Ano, je to pravoslavný kněz Libor Halík, který každodenně přichází v Brně před nemocnici, kde se provádějí potraty, aby zde jasně svědčil : nezabiješ!

A jaké jsou reakce, zvláště ze strany těch, kteří jsou povoláni v duchu učení Krista a Církve toto učení hájit?

Jsou výroky typu: Je to kontraproduktivní, násilné, vytváří to rozdělení apod., nedůstojné nejen člověka, natož pak představitele kléru.

Když nad tím vším člověk uvažuje, nemůže se ubránit dojmu, zda není církev Kristova dnes podřízena vládnoucím představitelům a mocným tohoto světa. Zda, byť mlčky, neusilují samotní představitelé o zcela iluzorní jednotu mezi státními mocemi a církví, zda právě snahy o umělé vytvoření nějaké jedné, duchovně „impotentní“ církve nejsou podmínkou pro totální ovládnutí světa a všech lidí včetně jejich duchovního potenciálu?

Jde o příliš vážné věci, než aby si chtěl člověk nadále jen hovět a rezignovat na všechny duchovní boje a zápasy. Jeho povinností je budovat svůj duchovní život. Stát na stráž a obezřetně tvář v tvář pokusům společnosti o postupnou ztrátu vlastní identity. Mnoho lidí ji už ztratilo a vytvořilo si svět, který je všeobecně pojímaný jako normální nebo správný .

Vidíme a vnímáme obrovský propad v kultuře, umění, v hudbě. Až na výjimky je zcela přehlížen duchovní život. Pokud se něco duchovního děje, jsou informace tzv. druhořadé, a navíc jsou tiskoviny tohoto obsahu pojímány jako kontraproduktivní a škodlivé.

Náboženství bylo odsunuto na privátní kolej a Bůh byl vyloučen ze společenských struktur. Politik, který v Evropském parlamentu jasně promluvil v duchu Evangelia, byl vyštván, ačkoliv poslanci mají ústa plna tolerance. Jak mistrně je žonglováno s těmito slovy a pojmy a stejně jako vždy stádo

bezvýrazných šedých myší, kterým nikdy nešlo o nic jiného než o skvělý job, budou nadále mlčet a tupě zvedat své ruce v kauzách zásadních a životních.

Beze mne nemůžete dělat nic... Kdo to pochopí? Pochopil to pan Artur Goldberg, výše citovaný, a jistě bude nanejvýše důležité, aby jeho slova nezapadla.

Nikdy nelze hovořit o demokracii a svobodě tam, kde by byl byt' jeden jediný člověk nevinně pronásledován a nemohl by vyjádřit svůj názor. O tom, že na celém světě snad ani žádná takto svobodná země není, není pochyb.

Je třeba neustále hledat všechny možné cesty k tomu, aby učení Kristovo bylo vnášeno do prostředí celého světa. Je nemyslitelné, aby se jiná náboženství v obavě, že se nechají absorbovat křesťanstvím, bránila násilím. Dovolena je jen síla argumentace, síla Evangelia, Ducha svatého.

Ano, my jasně bojujeme proti všem formám antisemitismu. Dejme všem židům šanci, aby o Kristu slyšeli, nekriminalizujme ty, kteří mají svůj názor. Každý má právo na konverzi, jako měla třeba Edith Steinová, jedna z největších postav židovského národa.

Židé jsou vyvoleným národem, a proto přišel Ježíš právě sem do Palestiny do míst, které si zvolil, a stal se potomkem kmene Davidova, pocházejícího z rodu Abraháмова. Toto je třeba jasně prohlásit. Nový zákon musí přirozeně navazovat na Starý...

A chtěl bych ještě v této souvislosti poukázat na podobný problém. Jako je nejhorší formou antisemitismu upírat židům hlásání Evangelia, tak je také v církvi jedním z největších zlořádů zatajovat a ignorovat roli Panny Marie. Cožpak také odloučení bratří, kteří nesou velkou tíhu bolestného rozdělení církve ranami schizmatů nemají právo slyšet pravou nauku Církve ve své komplexnosti, anebo se máme domnívat, že formy jejich praktizace víry jsou snad duchovnějši, hlubši a věrohodnějši?

Máme snad my, římskí katolíci, přijmout formu, která se vzdává Eucharistického mystéria a má být nahrazena vzpomínkou na večeři Páně? Již jsme někdy porovnávali mešní oběť mše svaté s tzv. „ekumenickými bohoslužbami“?

Těžko říci k danému něco, co by jasně ukázalo na pravdivost a poctivost tvrzení, že právě Eucharistie je zcela mimořádný dar pro Církev, protože zde se nám dává Pán celý.

Je tedy bez jakýchkoliv pochyb pravda, že i naši bratři, kteří se hlásí ke Kristu a jsou křesťané, chtějí slyšet plnost nauky.

Chtějí slyšet o svátostech, které nám zanechal sám Pán, chtějí slyšet zvláště o Eucharistii, chtějí z ní žít a sytit se u stolu Páně, chtějí v neposlední řadě slyšet o Panně Marii a modlit se k ní. Tito protestanté nesmí být ani v nejmenším šikanováni anebo pozorováním vysmíváni a také my nemáme právo snižovat nauku druhých. Právě a spravedlivé by dozajista bylo to, aby každý usiloval milovat druhého, být jeho otcem a bratrem a mohl přitom vyznávat svou víru v plnosti.

Modleme se, aby naše Církev, do níž jsme vstoupili branou křtu, byla vždy stále krásnější, aby si věřící vážili svého vyvolení a milostí, aby ti, kteří vedou ekumenická společenství, měli odvahu k plnosti a také krizikům nepřijetí, osobním odmítnutím apod., což vždy na začátku působí satan.

Přijměme Marii, ovečky...

Christus vincit, regnat et imperat...

11. ledna 2005, P.P.D.

Z dopisů čtenářů:

Vážený pane Rejle,

nebyl jsem měsíc na své adrese v ČR, a tak jsem si mohl přečíst Vaši rubriku „Rakousko“ teprve teď. (Předpokládám, že Abú Ghraib je jméno iráckého vězení a článek M.S. Rose je přetisk z amerického Reportu...) Nevím, komu M.S. Rose slouží, možná že je jenom jeden z těch domněle superchytrých (všelépevd). Ale mně se zdá, že dělá advokáta těm modernistickým bojůvkám, které doslova oblehly vídeňský dóm a které Kurt Krenn musel přeskakovat, aby mohl být v dómě vysvěcen (1987) a které později mávaly v St. Poelten černými balónky („v rukou katolíků“).

Kartágo muselo být zničeno. Musel být zničen kardinál Groer, protože si vybral za světicího biskupa Kurta Krenna a hrozilo „nebezpečí“, že Krenn (mezitím jmenovaný biskupem v St. Poelten) se stane jeho nástupcem ve Vídni. Krenn musí být zničen - platí od roku 1987 dodnes. O to se starají tzv. .katolická grémia, „svobodymilovní“ katolíci, kterým vadí Desatero a samozřejmě „oblíbený“ tisk jako například Profil, kterému pan Rose věří jako evangeliu, a který malý věřící katolík, doufejme, nechte. Nesmím zapomenout

na televizi, kterou má v zásuvce a občas svolává svůj „kangaroo court“ nad Kurtem Krennem.

Byl jsem dnes u doktora a Profil tam ležel. Tak jsem poprvé viděl jednu z těch inkriminujících fotografií. Jak snadné bylo takovou fotografii pořídit, jestliže si ji někdo objednal. Stačilo, aby ten polský „bohoslovec“ měl jednoho spolupracovníka (mluví se přece o nějakých dvou), který obejmě nic netušícího regense a předtím, než spoušť cvakne, sáhne mu směrem na poklopec. Jestliže snímek nebyl objednán, někdo ho musel Profilu dodal. To je práce pro inspektora Colomba. V tomtéž výtisku Profilu byla palcová oznámení, že regens a subregens žalují Časopis pro nactiutrání. Třeba se ještě něco dovíme. Stání s polským „bohoslovcem“ kvůli pornografii už proběhlo, bohužel zcela klidně. Přijal šestiměsíční podmíněný trest. Je ubytován u nějaké protikrennovské organizace. Obhájce ani tlumočníka (že by neuměl německy mluvit?) prý mu neobstarali. Podle všeho měli zájem, aby nemluvil. Kdo za ty pornografie z internetu zaplatil, jsme se nedozvěděli. Můj dojem je, že šlo o frame-up.

Je to paradox, Kurt Krenn otevřel svůj seminář právě pro ty muže, kteří jinde dostali „sbohem“ a kteří leží tolik M.S. Roseovi na srdci, a byl zřejmě hrdý na to, že má nějakých 40 bohoslovců, zatímco semináře jiných biskupů zejí prázdnotou. Pýcha obvykle předchází pád. Frame-up nebo no frame-up, do semináře se dostali muži, kteří tam neměli být. Prověřovat se musí i v konzervativních seminářích, i když trochu jinak než v těch liberálních. Mluvit ovšem o pokračujícím skandálu Kurta Krenna je absurdní a jako že mohu podepsat to, co říká M.S. Rose v interview na str. 17 etc, musím kategoricky odmítnout jeho líčení rakouských církevních poměrů, které možná viděl z vlaku, a to z progresistického rychlíku. Augiášův chlév je třeba vyčistit nejen od pedofilie a homosexuality (za tento výrok se možná brzy bude v EU zavírat a ještě horší bude, kdybych se toho dožil, až bude povinná), ale i od novinářské lži, které se M.S. Rose dopouští:

(1) Ad kardinál Groer... (str.19) později musel odejít do Vatikánu a vzdát se své funkce vídeňského arcibiskupa, když se jasně prokázalo, že po léta obtěžoval studenty v internátní škole.

Toto je lež, pane Rejle! Nic se neprokázalo. Kardinál možná do Říma jel vysvětlit věc papeži. (Např., že byl zpovědníkem chovanců, z nichž jeden, nyní údajně ve Švýcarsku, dodal Profilu svou story a, přízně si, byl by hloupý,

kdyby to udělal zadarmo.) Pokud vím, kardinál se ohradil proti ostouzení v Profilu v novinách jenom jednou v oblíbených „Kronenzeitung“ (ptám se sám sebe, jestli jsou v Rakousku oblíbené tím, že každý den portrétní novou nahotinku).

(2) Ad Krenn... Krennova vyzývavá podpora provinilého pedofilního kardinála pro ně byla poslední kapkou...

Jakým právem si dovoluje pan Rose obviňovat kardinála z něčeho, k čemu se nepřiznal, a co není vůbec prokázáno? Kde to jsme? Slyšel jsem velmi dobře, jak obhajoval biskup Krenn kardinála Groera v televizi slovy: „To si nedovedu představit. To je vyloučené.“ Tak jak obhajujeme někoho, koho dobře známe. To má být vyzývavá podpora?

(3) Ad Krenn... vyvolal novinové titulky v Rakousku v roce 1998, když neochvějně obhajoval kardinála Hanse Hermana Groera, také konzervativce, proti obvinění z pedofilie. Není to povinnost každého z nás, kromě kardinála Schönborna, který má „morální jistotu“, že není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu?

(4) Ad Krenn... tito katolíci mají nyní více munice, kterou mohou použít proti neoblíbenému Krennovi. Mají také mnohem více spojenců v kampani za vypuzení vzdorného biskupa.. Platí podle poučky, že v Rakousku je katolík, kdo platí církevní daň. Pan Rose by měl vysvětlit, čemu tento biskup vzdoruje. Spojenců měli dost předtím, ale nyní se k nim přidal pan Rose.

(5) Ad Krenn... Krenn se již netěší velké podpoře svých církevních kolegů. Homosexuální orgie a dětská pornografie v Krennově semináři jsou příliš i pro ně. Pokud vím, homosexuální orgie ještě nejsou prokázány, ani morální jistotou kardinála Schönborna. Krenn se podpoře svých církevních kolegů z nové církve nikdy netěšil. Kampaň proti němu začala ještě, než byl vysvěcen a bojůvky nové církve (která má nepochybně své stoupence také ve Vatikánu) se jí snažily fyzicky, i když tak říkajíc symbolicky zabránit.

Vážený pane Rejle, měl byste být lépe informován o poměrech v sousedním Rakousku než Vaše mateřská letadlová loď v USA a uvažovat nad tím co přetiskujete! Nové číslo obsahuje lež o církvi v Rakousku!

N.B. Církevní „převrat“ v Rakousku začal pro mne „novou teologií“ v diecézních tiskovinách ještě za kardinála Königa nářky nad ubohými rozvedenými, kteří se museli znovu civilně oženit (vdát), protože se Boží

příkázání v dnešním světě už jednoduše nedá žít, doslova: brzy budou všichni jednou rozvedeni a partnera podle církevních předpisů už nebude možné najít. (Bylo to jako na povel, kdyby někdo řekl: teď to můžete spustit). Bylo po ortodoxii. Paní Rambousková z církevně zaštitěné „Die Furche“ mi na můj údiv sdělila, že v chápání církve existují nyní různé názory. Stejným hlasem mluvila nahlas všechna církevní grémia, která za vydatné pomoci médií (i státních v roli zpravodaje“) uspořádala preventivní povstání na adresu Říma. Chtěli mít nástupce kardinála Königa a biskupy vůbec podle svých představ. (titulek v novinách: „... Katholiken proben Aufstand...“) Tehdy nám z čista jasna napsal zesnulý pan děkan Malý z Olšan, dobrý známý rodiny mé tehdy ještě žijící manželky, pravidelný posluchač rakouského rozhlasu a ptal se, co se děje, že „katolické“ organizace útočí na Svatého otce, tehdy ještě něco neslýchaného... Pátral jsem, jestli ještě nějaká organizace zůstala věrná a napadlo mě (z vlastních kontaktů v Austrálii) napsat na Mariinu Legii. Odpověděl mi dr. Groer, a tak se stalo, že jsem se s ním setkal v době, kdy byl ještě jenom duchovním rádcem Legio Mariae. Po prvních slovech jsem zjistil, že v otázce katolického vědomí a svědomí jsme na stejné vlně. Když jsem si posteskl, že v Aspen, kde bydlím, přednášel pater Wolfgang Schwarz, zaskočil mne otázkou: „Co říkal, že Bůh neexistuje?“ To snad ne, ale říkal, že důkazy pro víru v Boha neexistují, víra je odvážný skok (Wagnis). Dr.Groer mi potom poslal knížečku o důkazech Boží existence, která mi tu ještě leží a ve které se mluví na jednom místě o víře jako splátce na pojištění osobní věčnosti. Kdyby mi v té době někdo řekl, že dr. Groer před 15 nebo 20 lety „umýval“ chovance v chlapeckém internátu a červenal se přitom, asi bych nad tím zakroutil hlavou, ale obratem bych tuto invektivu odložil argumentem, i kdyby, podstatné je, jak věří a jedná nyní. Domnívám se, že stejně jako pro mne bylo pro biskupa Krenna nemyslitelné, že by dr. Groer přijímal úřad arcibiskupa, kdyby měl na sobě nějaký škraloup. To by musel být svému svědomí navzdory ještě blbec. Na tom spočívá má morální jistota. Problém umývání malých chovanců v případě, že se pozvracejí nebo s odpuštěním podělají, zůstává a je třeba si přizvat svědka.

Psal jsem dr.Groerovi ještě jednou, a to, když jeho nový světící biskup, který nahradil biskupa Krenna (the suave) Dr.Schönborn, začal jako koadjunkt nového katechismu uveřejňovat z něho „epištolu“ a jedna nesla název, věřte tomu nebo ne: „V církev nevěříme“. Tuto přeložil a otiskl pražský

KT a mám ji vystříženou. (Nebojme se, tento menší blud vyvrátil už sám dr.h.c. Vlk při jiné příležitosti. To jsem si rovněž vystříhl, jen to najít!) Argumentem Schönborna bylo, že věříme jenom ve Svatou Trojici, poněvadž v kředu stojí předložka „v“ (latinsky „in“) jenom před Otcem, Synem a Duchem svatým, tudíž všechno ostatní věříme bez „v“: věříme církev, věříme společenství (dříve obcování) atd. atd. Můj argument zněl, že gramatika spadá pod „autonomii pozemských skutečností“ (pronikavé prohlášení koncilu) a že jako dobrý katolík mohu stejně dobře „věřit v církev“, což musím i když je to dnes poměrně náročné, jako mohu např. „věřit v lepší přítí našeho lidu“, což nemusím. Dr.Groer postoupil můj dopis dr. Schönbornovi. Tomu buďto působilo nesnáze nebo bylo pod jeho důstojnost, což se mi zdá pravděpodobnější, na dopis odpovědět, a tak mi jeho sekretářka poslala místo odpovědi kopie několika stránek Henriho de Lubaca „Confession“, kterého současný Svatý otec v jedné ze svých slabých chvil (kterých je bohužel víc) jmenoval kardinálem. Víme tedy odkud ona filipika či konina pochází. Ovšem de Lubac to také někde opsal, a tedy abych skončil smírným tónem - ani on za všechno nemůže.

Ing. J. Pěška

Dvoječná pornografie

Při slově pornografie většinou z nás zahrají ústní koutky zkříveně směrem nahoru. Někdy ale také zvažujeme, když si vše, čemu se dnes na západě říká „zábava dospělých“ pustíme více hlavou.

Na začátku května, přesně řečeno 9.5. 2004, jsme ve světových The Sunday Times a pak v následujících týdnech všude, včetně inertních Financial Times, zaznamenali pornografii válečnou a žitou. Něco zcela nového a otřesného. Na fotografiích jsme viděli americké vojáky, jak sexuálně degradují v pornografických hrátkách zcela nahé irácké válečné zajatce. Vynikala jednadvacetiletá americká vojačka Lynndie England. Na snímku v extrovní uniformě hezký černoooký puček, ztělesněné nevinátka. Jenomže na jiných záběrech v erárním tričku, pískových maskáčích, s cynickým žvákem v koutku rtů, to bylo už něco zcela jiného. S prsty v pitoreskním gestu s imaginárním samopalem namířeným na obnažené mužství zajatců se nám představila už jen jako nová Belsenská bestie z nacistického koncentráku. Další fotografie

Timesů na straně 15 ukazují, jak mučitelé nutí nahé zajaté vojáky k homosexuálnímu sebeprznění. Je tohle vůbec možné!?!

Odpověď je: ano! Nejenže je to možné, ale zvrácená kultura sexu v USA a EU, s ostatními projevy hollywoodské civilizace smrti a zneuctvování života, k tomu přímo vychovává a vede.

Navštívme pětiposchodový obchodní dům s literaturou, megaknihkupectví Waterstonů na londýnské Piccadilly. Zde máte vše od slovníků latiny a řečtiny až po nejposlednější příručky, jak si postavit vlastní počítač, a samozřejmě je tu i křídlo erotické literatury. Nejde o vyložený škvár jako v krámech ve vyhlášeném Soho, ale o „respektabilní, slušná, konzumní“ erotika, pro bílé límečky. Skromným nahlédnutím zjistíme, že z osmi velkých regálů jsou pouze dva věnovány heterosexu, tři speciálně vztahům lesbickým a tři pro homosexuály. Podle firem nakladatelů lze odhadnout, že dobrých devadesát procent je dovoz z USA! Překvapivější je, že tato „vybraná“ pornografie se z převážné většiny baví sadomasochismem, degradací lidství, výchovou k sexuálnímu otroctví a všemi dalšími sexuálními úchytkami a aberacemi. Jak vystřižené z Repetitoria praktického lékaře!

Zajdeme-li odtud do nedalekého Soho, vidíme, že „lechtivá“ literatura v laciných vydáních, rovněž převážně made in USA, se (odhadnuto podle počtu regálů) zabývá přibližně jednou třetinou incestem všech kombinací, třetina sexuálními pokořováními, poutáními a flagelantstvím. Poslední třetina udivuje satanismem v rouše sexu.

V magazínové části převládá „císař Kalifornie a sexu“ pan Larry Flynt svými obrázkovými sex-škváry. Ano, ten Larry, o kterém režisér Miloš Forman nedávno neváhal natočit oslavný životopis. Inu sexuální senilita se z Ameriky rozsévá prostřednictvím „bratrů v triku“ všude.

Možná že čistě náhodou, ale v podivuhodné shodě časování k US skandálu s iráckými zajatci, se na londýnském televizním kanále „Pět“ objevil posledního května program „Hardcore - The Larry Flynt Story“, příběh Larry Flynta. Hned ve vstupních obrazech jsme se dozvěděli že americký pornografický „průmysl“ vydělává \$ 14 miliard (slovy čtrnáct miliard amerických dolarů) ročně, a že převážnou většinou stoka plyne do klína pana Flynta, který průmyslu dnes dominuje.

Dozvěděli jsme se, jak chudý chlapec Larry od „skromných“ počátků, kdy začal prodávat skoro nahé ženské maso v klubu, a později více nahé v síti

vlastních nočních podniků, pod praporem svobody projevu zpomografoval Ameriku. Uvedl také ve svých magazínech na trh jako novinku i obcování se zvířaty - bestialismus. Vše ve jménu americké svobody, jak v interview sám hlásal a hájil.

Myslel to se životem vážně. V sedmdesátých letech z rodného židovství konvertoval ke křesťanství, modlil se a konal prý i posty, leč s nepatrným hříškem nepřestával vydávat pornografické tituly, dokonce i „křesťanskou pornografii“, a řídit sex-kluby. Kšeftíček je halt kšeftíček.

Nebylo specificky řečeno, zda to byla jen tato jeho dvojkolejnost, která vedla k tomu, že jiný Američan do něj 6.3. 1978 napálil několik kulek, nicméně zdá se, že ano. Zásahy nebyly životu nebezpečné, ale poškodily vnitřnosti a páteř a upoutaly Flynta doživotně na kolečkovou židli.

Pana Larryho bohužel ani ve snu nenapadlo, že ohánění se svobodou slova a harcování za svobodu v sexu, a jeho boj jako „politického aktivisty“ proti pokrytectví, je scestné sofisma. Nedošlo mu dosud, že má všechny hodnoty života žalostně pokroucené. Larry Flyntovi uniklo, že nevychová-li se člověk, je nevychovaný. Nevychová-li se člověk k dobrému a slušnému, tvořivému soužití ve společnosti, je na scestí, které končí zločinem. Larry nepoznal, že sex není hra, ale naopak velmi vážný vztah mezi mužem a ženou a který může být naplněn jen milujeme-li opravdově.

V záběrech do nočního klubu pana Flynta jsme viděli, jak v sadomasochistické hratce dívka oděná v latexu vede svého sex otroka oblečeného do psího obojku a na vodítku.

Podobnost s fotografií vojačky Lynndie, kde šňůra vede k hrdlu nahého na zemi ležícího mučeného zajatce (na straně 13 The Sunday Times) není zcela náhodná! Je produktem destruovaného výkladu svobody, kterým americký pornografický průmysl krmí svět.

Vidíme, že někteří američtí vojáci chtěli zlomit duši iráckých zajatců, stejně jako kdysi nacisté národní odpor v Polsku, když hned po jeho porážce na začátku II. světové války tam dovezli vagony pornografie, aby odvedli pozornost od nastávajícího děsného údělu pod nacistickou holinkou a svedli sílu mladých do kanálů bahna.

Víme, že se svobodou byla do nedávno poraženého talibánského Afganistanu importována i pornografie, jed pro mládež. To není jen mazání si

kapsy kohosi! To je akt zla a rasistické zvůle hnusné zvrhlosti těch, kteří svobodu zneužívají.

Papež Jan Pavel II. varoval už dávno před pornografií jako před cestou do falešných fantazií. Dnes jsou to fantazie smrtonosné. Na chování různými Flynty odkojené generace vojáků Johnsonlandu, Carterlandu a Clintonlandu vidíme, že „svobodná“ pornografie vede k zhoubným důsledkům, a jako zbraň je dvojsečná.

Londýn, 4.června 2004, Ing. Dr. Bohumil Kobliha

O knize „Šest dní kdy národ věděl“

K padesátému výročí Pražské revoluce a barikád vydal Ing. Dr. Bohumil Kobliha v roce 1995 reportáž na šest pokračování v exilovém listě Denním Hlasateli v Chicagu USA.

K letošnímu šedesátému výročí tyto historické záznamy rozšířil na knihu. Svůj záběr, i když zarámovaný do širšího dění, zaměřil na události, tak jak je prožil v Praze - Vršovcích, čtvrti svého klukovského akčního radia. Bylo mu tehdy pár měsíců přes čtrnáct let, a tedy vše nahlížel ničím nezatíženým pohledem jinocha. Samozřejmě, pokud národnostní citění nepokládáme za zatížení, cosi historicky přežilého či dokonce nepatřičného, co vadí sdružování ve vyšších nadnárodních celcích. Dr. Kobliha si je pochopitelně vědom dnešních odnárodňujících se trendů, ale poukazuje na důležitost historické připomínky i vlastenectví právě ve vyšších celcích jako je EU.

Probírá naše národní zkušenosti a rámuje do nich závažnost a prožitek naší vzpoury proti nacismu na sklonku II. světové války. V kapitole 8-13 zaznamenává skutečné kalendářní dny v květnu 1945 podle svého chlapeckého deníku, doplňuje ho citacemi z archivu svého otce člena ilegálního ÚVODu (Ústřední vedení odboje domov), pracovníků České národní rady i publicistů doby, a podtrhuje vše autentickými fotografiemi a dokumenty. Textem takto prokládaným dosahuje až dramatické dynamičnosti, tak jak si téma zasluhuje.

Revoluce 1945 byla spontánní a složitá. Lidský život není chladná kalkulační. Někdy se musí jednat nejen proto, že „politika je čin“, ale proto že v žilách vře krev.

Lidské city a zkušenost národní se nedají oddiskutovat nadřazeneckým mudrováním. Potřeba skutečné osobní svobody, a národní svobody zejména,

bude vždy na prvním místě a nedá se odsunout. Zrovna tak jako nutnost svobodné národní kultury .

Je-li EU dnes nadějí pro naše lepší příští, zítra se pro laxnost a neopatrnost občanů či indolenci dosazených politiků může stát „žalářem národů“ , jak js me si už v Rakousku - Uhersku odzkoušeli.

Svoboda je zásadní podmínkou rozvoje lidského rodu. Bez ní nelze ani pomýšlet na nějaký ideál, ať ho představují republiky řecké, Velká francouzská revoluce či učení Ježíše Krista. Pražská revoluce byla výbuchem hladu po svobodě!

Kniha je určena pro zralou národní obec čtenářskou, ale autor se pokouší být přitažlivý i pro ty nejmladší, kteří se začínají rozhlížet po ideálech světa. Pro jejich zamyšlení nad prioritami hodnot.

„Šest dní...“ nás povede nejen ke kritice, proč se věci staly tak, jak se staly, ale bude rozšiřovat naše pohledy do budoucnosti. Profesionální dějepisec, a zejména západní historik, zde může najít dosud opomíjená místa naší a evropské tolik manipulované historie nasvícena odsodu.

Kniha vychází v nakladatelství Agentura Pankrác s.r.o. ke květnovému výročí pražských barikád.

ITIS, březen 2005

Připomínka slávy

Začátkem února 2005 bylo v Londýně jako připomínka šedesátého výročí vítězného konce II. světové války otevřeno „Churchill Museum“. Navazuje prostorově i významově na „Cabinet War Rooms“ - podzemní sídlo britské vlády a letecké kryty, situované přibližně mezi úřadovny ministerského předsedy a ministerstva zahraničí. Odtud Sir Winston řídil všechny operace.

Expozice je poměrně rozsáhlá, graficky příkladně zvládnutá a zahrnuje důležité fáze života rozeného стратега, kontroverzního politika a válečného ministerského předsedy.

Je ovšem jako všechna muzea tohoto druhu věnováno především úspěchům hrdiny. O jiných méně snadných úsecích jeho života se musíme dozvědět jinde, jako na příklad v knize německého publicisty Sebastianu Haffnera „Churchill“. Mladý Winston měl totiž, pro svoji nezkrotnou povahu, potíže ve školách všude. V Harrow, kde se vychovávají převážně synáčci anglické

aristokracie především k nadřazenosti a ušlechtilé aroganci, byl repetentem... Jako synu Lorda Randolpha, vlivné osobnosti, mu bylo ale dáno nakonec nějak projít. I na anglickou vojenskou akademii Sandhurst dělal zkoušky třikrát a také tam jen tak tak uspěl. Skončil u husarů, kde byly nároky na vzdělání nejnížší. Dosáhl hodnosti subalterního poručíka a od té doby jeho osobní a válečná a později politická hvězda stoupala, ale také klesala.

Pro nás Čechoslováky v muzeu může být nejzajímavějším exponátem dopis Jana Masaryka, čs. velvyslance ve Velké Británii, Churchillovi z 27. září 1938.

Tři dny před Mnichovem varuje a přikládá dokumenty, že jednání ministerského předsedy Chamberlaina s Hitlerem povede k „výprodeji“ Československa. Hned vedle je umístěna kopie dopisu z 30. září podepsaného Chamberlainem spolu s Hitlerem o postoupení našeho pohraničí jako německy mluvící části Československa německé Třetí říši. Překvapuje podpis Hitlera. Grafologovi prozradí osobnost depresivního maniaka(!), ač právě zvítězil. Podpis Chamberlaina naopak svědčí o až ško lně úzkostlivém byrokratovi.

Churchill byl ovšem proti Chamberlainovi a jeho politice smířování, proto je tato část tak významně nasvětlena. Jsou tam také Sir Winstonova slova uznání diplomatických schopností Dr. Eduarda Beneše a fotografie obou společně.

Bohužel, na velmi dobře exponovaných světelných panelech, které si návštěvník může libovolně nastavovat, není nic o našem Pražském povstání 5.-9. května 1945 a o slibovaném svržení zbraní pro barikádníky, ani o tom, jak byli Churchillem „opomenuti“ Poláci a zejména Polská vláda v exilu atd. Prostě historie se manipuluje k manipulaci generací příštích, a aby oslavovaný vynikl. Také skutečnost, že země střední a východní Evropy byly ponechány rozpínavému generalissimovi, není nikterak zdůrazněna. Inu Churchill byl válkou vyčerpán a Roosevelt byl už velmi vážně nemocný, oproti nim byl báť uška Stalin štramák.

Proto snad ve vitríně s vyznamenáními, kterými byla široká Churchillova hrud' dekorována, chybí jakákoliv vyznamenání československá, natož Řád bílého lva. Bylo to opomenutí vystavovatelů nebo Benešovy vlády?

ITIS - Londýn, 22. února 2005

Ke zlému nelze mlčet !

Chtěl jsem spíše napsat „Soudci nebo vrazi?“, ale posuďte sami. Na žádost manžela odpojili od přístrojů zabezpečujících její výživu paní Terri Schiavovou. Její rodiče a sestra proti tomu protestovali. President Bush inicioval schválení zákona, který nařizoval opětovné zapojení přístrojů, ale Nejvyšší soud USA to zamítl, takže dotyčná po 13 dnech bez potravy zemřela. Co na to říci? Šlo prý o tzv. bdělé kóma, trvající 15 let, kdy údajně fungoval jen mozkový kmen, udržující vegetativní tělesné funkce. Je to opravdu těžká věc a těžko se posuzuje, ale podle Hippokratovy přísahy má lékař chránit život od jeho početí až do jeho konce. Není tam řeč, že by tento konec sám nějak přiblížil. A navíc, my věřící víme, že u Boha není nic nemožného.

Pro ilustraci, především těm mladším, chci připomenout případ sovětského vojáka, který byl za války někde u Moskvy těžce zraněn a upadl do bezvědomí. Jeho organismus se z následků zranění uzdravil, ale on zůstal dále v bezvědomí, ze kterého se probral po cca 20 letech! Nechci tady mluvit o tom, co museli s ním dělat dál, protože šlo o postupné uvedení tohoto člověka do současnosti, ale jen říci, že i tohle se třeba mohlo stát s paní Terri.

Mne zde trápí nejméně dvě věci. Jednak proč manžel o to žádá, když přece při svatbě také slibuje, že zůstanou spolu, pokud je smrt nerozloučí. Nemyslí se, že byto měla být smrt, kterou jeden z manželů vyvolá. Beru to jako zradu na druhém manželovi, jako nedodržení manželského slibu se zvláště zavržení hodným způsobem provedení a proti vůli rodičů jeho ženy. O tvrzení manžela, že Terri by si to přála, mohu důvodně pochybovat. Nedobrovolná přání, vynucená okolnostmi, nejsou přání závazná, stejně jako vynucené sliby a závazky!

To k manželovi.

K soudcům. Ti rádoby demokratičtí soudci, kteří tak hájí práva vrahů, aby jim náhodou nebylo ukřivděno, nechají klidně zabít, vlastně zavraždit člověka jenom proto, že je bezvědomý, že se nemůže sám bránit. Hlavně, že byl ekonomicky na obtíž! To je podle mne hlavní důvod tohoto právního barbarství! A to, že nerespektovali zákon ani rozhodnutí presidenta státu, by mělo vyvolat velké zamyšlení v americké a nejen americké veřejnosti! Takhle může potom dopadnout každý!

Jakou chce mít jakýkoliv soud, nejen tento, důvěru, když takto rozhoduje, nehájí právo na život, ale právo na jeho odebrání! Z toho by měli američtí zákonodárci vyvodit důsledky!

Ta třetí věc v tomto případě se jaksí zamlžuje. Tou je způsob ukončení života Terri Schiavové vypnutím dodávky živin pro její organismus. A to podle soudců Nejvyššího soudu USA mělo být humánním ukončením jejího života! Usmrcení vyhladověním! Nejenže nikdo z nás neví, jak dotyčný může nebo nemůže tento nedostatek vnímat, ale klidně se s tímto barbarstvím souhlasí, a to, že ve své podstatě je to horší než utracení psa či poprava zločince injekcí, to nikomu nevadí!? I při té tzv. euthanásii je člověk uspán, že se už neprobudí. A tady byl její organismus docela obvykle mučen vyhladověním! Za toto barbarství by měl být obnoven trest smrti! Je to z mé strany nadsázka, ale já nevím, jak lépe či více zdůraznit hodnotu člověka! Proto jsou pro mne členové Nejvyššího soudu USA a manžel paní Terri bezcitní vrazi!

Na smysl pro právo a spravedlnost těchto soudců bych nevsadil ani zlámanou grešli, stejně tak jako soudců Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, o kterých jsem psal minule, že neuznali právní status lidského plodu! Kde je potom deklarovaná ochrana člověka a kdo tedy je a kdo není podle těchto pánů člověkem? A když takovéto pochybné názory mají být zakotveny a mít své místo v evropské ústavě, tak to, aby člověk měl přímo strach patřit do Evropské unie. Zatím jsem neměl možnost se blíže seznámit s návrhem Ústavy EU, ale mohu pak s takovou ústavou souhlasit?

RNDr. Petr Benda

Nemohu mlčet!

Když jsem si přečetl článek z pera pana Kohouta z Brna, zveřejněný Katolickým týdeníkem č. 7/2005, nedalo mi to, abych neodepsal redakci KT, co si myslím o pravdivosti tvrzení pana Kohouta v tomto článku, který je zaměřený proti učiteli na teologické fakultě PhDr. Radomíru Malému. Podotýkám, že dr. Malého neznám, nejsem v žádné politické straně, mám negativní lustrační osvědčení, a také mám smysl pro fair play vůči těm, kdo zaměřují, s úmyslem poškodit dr. Malého, svá slova za slova vyslovené na papír dr. Malým. Sám dr. Malý se v následujícím čísle KT vyjádřil slovy, že je

to všechno lež a vyvrací otevřenou falzifikací svých textů, aby z něho udělali antisemitu a fašistu. Jak je možné, že jste ji (stať dr. Jana Kohouta) otiskli? – je napsáno v KT. Nemohu mlčet!

„Nikdy a nikde jsem nevyzýval k fašistickému převratu po vzoru španělského generála Franka, jak mne Kohout obviňuje.“ - odepisuje v KT dr. Malý panu Kohoutovi. A právě tato věta mne zavedla k přemýšlení, jak by asi vypadala Evropa, kdyby ve Španělsku zvítězila v občanské válce Fronte popular, řečená též „demokratické Španělsko“, když na Montserratu, v klášteře bylo bestiálně umučeno na 40 řádových bratrů anarchisty a komunisty. Ve španělské občanské válce nezmýšlely ani tak zbraně, jako duch španělské katolické mládeže. Francisco Franco, tento židovský konvertita, katolík, nebyl ani fašista, ani nacista, i když měl vojenskou podporu Mussoliniho Itálie a Hitlerova Německa (Legion Condor), byl ale nacionalista a vlast, národ a katolická Církev mu byla nade všechno.

Když v Itálii anarchisté záhy narazili na působení Mussoliniho fašistů, tak se přestěhovali do Katalánie a odtamtud šířili svůj destruktivní vliv do ostatních krajů Španělska. Vzpomínám na vyprávění, když se u pana děkana Trojana ve Sloupnici u Litomyšle zastavila na návštěvě stará řádová sestra Angelika, jejíž řád měl klášter ve Valencii v Katalánii. Zastihla ji tam revoluce v červnu 1936. Se slzami v očích líčila své zážitky, když anarchisté a komunisté z Barcelony, vedeni anarchistickými vůdci Garciou Oliverem, Abadem de Santillánem a Bonaventurou Durrutim, vtrhli do konventu. Sestry vyhnali na nádvoří a cizinkám nařídili vystoupit stranou. Ze španělských řeholnic pak strhli všechny šat až do naha, svázali je do kozelce tak, že kolena prostrčili mezi svázané ruce a mezi ruce a kolena jim provlékli tyč a všem mučednicím vsunuli do pochvy šišku dynamitu, drátky napojili na reostat, a na povel Durrutiho zmáčkli spínač. Krev promíšená s kusy masa se rozléla do všech stran. Něco podobného se stejnou bestialitou předvedly sovětské komisařky s řádovými bratry v Madridu. Proto tolik blahoslavených Janem Pavlem II. z doby španělské občanské války 1936-1939. Na sto tisíc katolíků bylo zabito.

Vlastním knihu anglického válečného korespondenta George Hillse „No pasaran!“ z této doby. Knihu napsal anglický demokrat, kterému naši rádoby demokrati typu Jana Kohouta nesahají ani ke kotníkům. Když se válka chýlila ke konci, od Badajozu od portugalských hranic postupoval podél řeky Tajo k Madridu vynikající plukovník Juan Yague Blanco s oddíly El tercio, složený mi

z vojáků od 18 do 25 let v síle 7,5 tisíce mužů. Před rozhodující bitvou si mnoho z nich nechalo vytetovat na prsa svého patrona, aby je chránil v boji proti antikristovi.

Pak došlo ke krvavému boji a 45 tisícová armáda rudých republikánů a dobrodruhů z celého světa byla rozprášena. Náš levicový tisk psal, že před Madridem se bojuje o Prahu. Zápas rudých republikánů a interbrigadistů se projevil v Halasově sbírce „Dokořán“, S.K. Neumannově „Sonátě horizontálního života“ a v Seifertově sbírce „Zpíváno do rotačky“. V době, kdy tzv. pokrokoví činitelé v ČSR vystoupili na obranu rudého teroru, zveřejnil Jaroslav Durych v revui „Alcazar“: „Kolikpak lidí opravdu u nás drží s madridskou vládou! Snad jenom S.K. Neumann a několik skalních komunistů a zežloutlých holohlavců z doby „ruce pryč od Říma.“ Obhájcem generála Franka byly také revue „Tak“ a „Řád“, kde se objevovaly souhlasné články se stavovským korporativním státem na ochranu křesťanství. Také agrární časopis „Večer“ projevil sympatie k Frankovým falangistům. Agrární „Venkov“ a „Večer“ doporučovaly, aby ČSR uznala Frankovu vládu a navázala s ní diplomatické styky. Agrární strana byla nejsilnější stranou v první republice.

Když oddíly generála Varely od severu dobyly Madrid, vezly sebou proviant pro vyhladovělé obyvatelstvo a všude je vítali se slovy „El pan blanco - de el Franco!“ (krásný chléb od Franka). Kdo měl doma modrou košili, ihned si ji navlékl a byl z něj pravičák - falangista. Nic nového pod sluncem, otočili se na pětníku.

A jak to bylo ve skutečnosti s Modrou divizí? Když byly věznice přeplněny válečnými zločinci, vyhlásil Franco amnestii těm, kdo vstoupí do rodící se „Modré divize“ z vězněných, která bude nasazena na východní frontu. Tak Franco splnil Hitlerovi závazek za jeho pomoc. Divize pak byla přemístěna na východní frontu. Při první příležitosti tito rudí republikáni přeběhli k sovětům. Ani jeden z nich se nenavrátil po skončené 2. sv. válce domů. Všichni skončili tam, kam je táhlo odedávna srdce. Určitě zemřeli v táborech Gulagu. Zbytek divize (jeho velení, které bylo v rukou stoupců generála Franca) pak Hitler nechal stáhnout do Německa, kde divize zanikla. Franco byl lišák - vyhověl Hitlerovi a zbavil se humánním způsobem nepřátel křesťanů a křesťantů, kteří se hrnuli do Modré divize.

Španělský Stalin Largo Caballero uprchl a za ním hned generál Miaja, od Madridu se přestěhovali do Barcelony, která padla v březnu 1939, jako poslední zoufalý odpor odpůrců křesťanství. Část zlatého pokladu putovala do SSSR.

Je třeba naše názory sjednotit s pravdou, s historickou, a nepředělávat dějiny, jak to momentálně vyhovuje politice, s přežívajícími komunistickými názory v myšlení mnohých lidí. Franco byl falangista - ctitel národní vlajky, sjednotitel sil odporu proti marxismu a bolševismu. Proto po 2. sv. válce bylo Španělsko v izolaci poválečnými socialistickými vládami Evropy.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Zhoubnost marxistické ideologie

Proces degradace lidských hodnot, započatý v Rusku bolševickou revolucí a pokračující po 2. sv. válce až do dnešní doby, ustavičně se prohlubuje a děje se dnes proto, že národy Evropy se vzdalují od křesťanského systému hodnot. Evropa ztratila náboženskou víru. Ideály, které ovládly lidstvo jsou peníze a ekonomika. Místo Desatera zaujala „Deklarace lidských práv a svobod“. Tak se zrodil dnešní typ člověka, kterému svědomí bylo zatlačeno do kouta lidského myšlení. Svět ztratil výškový rozměr a stal se plochým, nabyt na ubohosti. Na jeho přestavbu v jakýsi hampejz všeho lidstva, který vzal svůj osud výhradně do svých rukou, se vynakládá stále více peněz. Tím také narůstá byrokratický aparát, stoupá drahota a inflace. Stavebním materiálem už nejsou ony staletími víry křesťanů ověřené hodnoty - čest, poctivost, mravnost, věrnost, tradice, rodina, vlast, národ, víra, ale jejich humanistické náhražky, plné nedořešených problémů: potraty, eutanazie, rozvrat rodiny. To všechno bylo plánováno již ideologií komunismu.

V září 1944 vyšlo z Rooseveltovy administrativy nařízení, kterým se ukládalo generálu Eisenhowerovi, aby se provedla repatriace ruských občanů žijících v USA bez ohledu na to, zda si to sami přeji, jen aby se vyhovělo požadavkům diktátora Stalina, momentálního spojence Západu za 2. sv. války. Roosevelt jako svobodný zednář vysokého stupně zavrhl nepsanou, dávno platnou americkou tradici poskytování politického azylu odpůrcům tyranských režimů, tedy i sovětského bolševismu. Ihned potom se tato akce v roce 1944 rozjela ve své obludné formě řádění. Byla zahalena do závoje mlčení i před

Jaltskou konferencí Spojenců, aby se svět nedozvěděl pravdu, jako byla zahalena přes půl století akce NKVD u městečka Katyň v roce 1943 při zavraždění 25 tisíc polských důstojníků, kteří upadli do osidel bolševismu při parcelaci Polska na začátku 2. sv. války.

V květnu 1945 byly jednotkám NKVD předány desítky tisíc Rusů, žijících v USA, kteří nikdy nebyli sovětskými občany a před bolševickým terorem uprchli na Západ. Tento první exodus křesťanů z Ruska se týkal přes dvou milionů Rusů. Jakmile byli hromadně odvezeni na kotvíci sovětské lodě v amerických přístavech, NKVD část z nich zastřelila, ostatní umírali cestou nebo v táborech Gulagu. V britském případě šlo o tisíce starších mužů, žen a dětí. Teprve v roce 1990 uvedla BBC tento otřesný dokument o zločinech Spojenců. Komando sovětské tajné služby SMĚŘŠ, jeho důstojníci v doprovodu britských vojáků po skončené válce hledali uprchlé kozáky po revoluci. Směli dokonce zastřelit kozáky, kteří se bránili násilné repatriaci. To všechno vyjednal sovětský generál NKVD Merkulov s Macmillanem přes generála Keightleye. Tak byla oklamána špička britských a amerických velitelů. Rovněž tak předání jugoslávských zajatců Titovu režimu bylo úděsné. Titovcům byly násilně předány asi tři tisíce Slovinců. Tato politika se prováděla v letech 1944 – 1947. Měla za následek, že Sovětům byly navráceny nejméně dva miliony odpůrců bolševismu, marxistickoleninské ideologie. Vydali je i ve Švédsku po válce, výměnou za dovoz uhlí z SSSR. Byli nahnáni do dobytých vagónů jako Židé, když byli deportováni do Osvětimi na likvidaci, aby se stali levnou otrockou silou Gulagu.

Také v ČSR po 2. sv. válce se slehla zem po nejméně 100 tisících československých občanů, deportovaných NKVD do SSSR za Benešovy socialistické vlády. Dodnes je ticho po pěšině, vládním politikům, komunistům, nechce se jít se spravedlností před 25. únor 1948. Jaká je to potom spravedlnost?

Když Stalin zemřel v březnu 1953, bylo v říši zla na 9 milionů vězňů Gulagu. Celá ta plejáda bolševických revolucionářů nebyla ničím jiným nežli smečkou vrahů a gangsterů. Také u nás po 25. únoru 1948 došlo k diktatuře. Člověk neznalý našich poměrů by si myslel, jakým lidumilem byl Klement Gottwald jako Lenin a Stalin, opěvovaný básníkem Vítězslavem Nezvalcem.

Když Gottwald přiletěl z pohřbu diktátora Stalina, náhle zemřel při vystupování z letadla. Pitvu provedli přivolaní sovětsští patologové. Z našich

patologů mohl přihlížet jen prof. MUDr. Heřman Šíkl z lékařské fakulty KU v Praze. Byla pitvou zjištěna příčina úmrtí: prasknutí syfilitické výdutě na aortě s náhlým vykrvácením. Jeho osobní lékař prof. MUDr. Vladimír Haškovec byl zatčen, odsouzen do vězení a jeho výzkumný ústav STB rozmetla. Haškovec opomněl udělat u Gottwalda zkoušku krve na syfilis, předpokládal, že Gottwald je čistý jako lilie. Gottwald o této své neléčené venerické chorobě dobře věděl a tajil ji. Shodou okolností v téže době ležel jako pacient na klinice v Hradci Králové také Gottwald a taky na syfilitickou výduť aorty na jejíž prasknutí vykrvácel a zemřel. Profesor patologie MUDr. Antonín Fingerland pak celý případ demonstroval medikům při výuce patologie a srovnával ho s případem Klementa Gottwalda. Zároveň se dotkl při přednášce smrti ideologa Lenina a jeho třetího stadia progresivní paralýzy mozkové tkáně syfilis. Byl z toho velký poprask a prof. Fingerland pak nesměl přednášet žákům medicíny až do pádu kultu Stalina. Vyprávěl mi celý tento případ v roce 1991.

Gottwald byl postrach padesátých let a jeho rodné Dědice se staly nejpopulárnější obcí na vyškovském okresu. V Rousínově podle životopisce pracoval jako truhlářský dělník. Otec mně vyprávěl, že Gottwald byl v práci lenoch. Věděl to od svých známých jako truhlářský dělník a také mi říkal, že mu práce nikdy nešla pod nos, nevoněla mu. Tento lenoch se brzy chytl politiky a pod heslem „Proletáři všech zemí spojte se!“ začal vyhrožovat v parlamentu jako komunistický poslanec, že jezdí do Moskvy učit se, jak zakroutit krkem jednoho dne buržoasii. V padesátých letech si pak soudruzi dali na Vyškovsku závazek, že tento okres bude prvním okresem v ČSR, kde se nebude učit náboženství a plánovali, že z kostelů budou kina, vývažovny, opravárenské dílny zemědělských strojů. Důsledek této politiky na Vyškovsku byly obrovské škody na charakterech lidí.

V dějinách lidstva existovala náboženství krvavého rituálu, ale žádné z nich se nevyrovnalo marxisticko-leninskému komunismu. Také operace „TITO“ byla úspěšná. Josif Broz Tito, pravým jménem Walter Weiss, pocházel z Polska a nebyl to Slovan. Byl do Jugoslávie implantován NKVD. Do roku 1935 byla jeho činnost zahalena pracoval ve službách NKVD pod různými krycími jmény. Jako Walter, Babič, Tománek, pendloval mezi Paříží, Prahou a Záhřebem (dr.J.Kalvoda: Z bojů o zítřek, I. díl). Pravý Broz Tito padl v roce 1939 v Barceloně a byl to Chorvat. Tito byl do morku kostí marxista-leninista a Stalin ho vyhodil z Kominformy v roce 1948 pro předčasně velkou

aktivitu rozpoutat předčasně 3. světovou válku, a to v nepokoji svíraném Řecku, kdy Stalin ještě neměl sestrojenou atomovou bombu. Pak nechal zlikvidovat Ždanova, protože Ždanovci byli překážkou vytvořit si ze Západu „dojnou krávu“. Tito rozpoutal teror v Jugoslávii již po skončené 2. sv. válce. Na jeho rukách lpí krev taky dvou tisíc zavražděných katolických kněží s arcibiskupem Štěpínacem, blahoslaveným Janem Pavlem II.

Tehdy dostal Tito od vlády USA jednu miliardu dolarů z kapes amerických daňových poplatníků, aby byl zachráněn Titův komunismus, zatímco lid a věřící byli perzekvováni. V únoru 1956 Chruščov na XX. sjezdu KSSS odhalil zločinnost Stalina. Už na podzim 1956 se vzbouřili Maďaři za skutečnou svobodu. Komunismus Imré Nagyho v Maďarsku ztroskotal. Komunisty odsouzený maďarský kardinál Mindszenti jako „špion ve službách Vatikánu“ se navrátil k oltární službě. Tehdy zasáhly z příkazu generálního tajemníka KSSS sovětské tanky a povstání bylo utopeno v potocích krve. Zbytky obránců svobody pak tanky zmasakrovaly před budapeštským parlamentem, jak mi to vyprávěl jeden očitý svědek, a zbytky těl splachovali hasičskými hadicemi s vodou do blízkého Dunaje. Na 40 tisíc Maďarů bylo pak deportováno do z Gulagu. Kardinálu Mindszentimu se podařilo nalézt azyl na americkém velvyslanectví, kde strávil 15 let nežli dosáhl rakouský kardinál König jeho propuštění do Rakouska. Je Pohřben v Mariazellu. Imré Nagy byl pak popraven.

V roce 1958 Chruščov obnovil protináboženský boj a dal opět zavřít polovinu chrámů, které byly během Vlastenecké války vráceny bohoslužebným účelům. V starobylém Novgorodu zbylo 40 chrámů se zlatými báněmi a jen v jediném se konaly za Chruščovovy éry bohoslužby. Jediný kostel pro půl milionu obyvatel!

Vzpomínám si, jaké bylo vítání diktátora Tita Chruščovem, když strhnul na sebe veškerou moc politickou a státnickou. Všechno bylo vydáváno jen za pouhé nedorozumění. Operace „Tito“ byla úspěšnou kamufláží a Západ při ní ztratil na prestiži, protože podporoval ateismus marxisticko-leninský, nejhrubšího zma. Byl to Tito, kdo prováděl islamizaci Kosova, kolébky křesťanství Srbska a jeho státnosti.

Vzpomínám si na triumfální vítání diktátora Tita v době tzv. Pražského jara 1968 přitroublý mi davy Pražanů, skandujících heslo „Ať žije Tito!“

Na celém území SSSR se zachovaly jen tři katolické kostely: sv. Ludvíka v Moskvě, Panny Marie Lurdské v Leningradě a sv. Petra v Oděse. Po revoluci 1917 byli katoličtí kněží pozatýkáni, deportováni a stříleni z obvinění „protisovětské činnosti“. Kostel sv. Ludvíka zůstal v Moskvě jedinou katolickou farností, hojně navštěvovanou Poláky, kteří o svůj kostel přišli. Většina římských katolíků v Moskvě byla za Chruščovovy vlády polského nebo litevského původu.

Po pádu Chruščova na podzim 1964 přišla éra Leonida Brežněva a s ním nová vlna zatýkání a domovních prohlídek intelektuálů a věřících. Kněží se báli mluvit s věřícími, náboženská výuka nebyla možná, k víře se mohlo dostat jen v ilegalitě, chyběly knihy, a tak se opisovaly. Přesto se na venkově méně vzdělané vrstvy obracely k baptistickým sektám, městská inteligence tíhla více k pravoslaví a katolicismu. Na venkově otevřených kostelů stále ubývalo, chátraly až spadly nebo se v nich zřídily stáje, stodoly, opravárenské dílny. Po vpádu do Československa v roce 1968 Brežněv stabilizoval marxisticko-leninský systém moci. Vedle tradičního zavírání nepohodlných do nápravných táborů a věznic začalo se používat nucené „léčby“ na psychiatrických léčebnách a klinikách. V této době se též vzedmula třetí emigrační vlna tří neruských národností: Arméni, Němci a hlavně Židé. V této době došel Alexandr Meň k rozhodnutí, že ruská pravoslavná církev nutně potřebuje přiblížit se Římu, využít zkušenost a intelektuální oporu katolické církve, aby mohla formovat věřící a čelit problémům, s nimiž se setkávají nové generace, vychované marxistickým ateismem. Dne 9. září 1990 byl na cestě do kostela zavražděn ranami sekerou.

Dosud nikdy nebyl lidský život tak znehodnocen a znevážen, jako když se vláda dostala do rukou nepřátel Krista. Ze Západu nás tísní svobodní zednáři a z Východu je přežívající KSČM tajně řízená tajnými službami Kremlu. Nic nového pod sluncem, stále stejné zlo v jiném hábitu! Proto tolik mučedníků komunismu vyvednutých Janem Pavlem II. k oltářů.

V názorech na komunismus se tragicky zmýlil i T. G. Masaryk. Sám později prohlásil na schůzi vlády, že mohl Rusko zachránit od bolševismu ve dnech povstání bolševiků v Petrohradě, kdy měl k dispozici dvě divize zkušených a dobře vyzbrojených našich vojáků, budoucích ruských legionářů. (Kvůli tomu se dostal do křížku s kapitánem legií Gajdou a od této doby bylo mezi oběma muži nepřátelství.) Řekl to i před přítomným ministrem Práškem.

Zavládlo náhle ticho, když ministr zemědělství Prášek pronesl památnou větu: „To byla chyba!“ Tato věta ho stála křeslo ministra. Byl přijat zákon, že Masaryk se zasloužil o stát. Tím byla vyloučena jakákoliv kritika kultu Masaryka. Tak se vytvářelo podhoubí diktátorského režimu v podobě komunismu.

Svatý archanděli Michaeli, braň nás v boji proti zlu a úkladům ďáblůvým!

MUDr. Jaroslav Lhotka

Pravda o Janu Žižkovi

Jan Žižka byl šlechtic z Nemanic. Jak je zachováno v zápisech smolných knih, odbojník z Trocnova se podílel na loupežích všeho druhu, obyčejně ke škodě Rožmberků. Když se stal českým králem Václav IV., poskytl lapkovi Žižkovi amnestii, aby tak mohl spočinout na výsluní panovnickovy přízně. Král Václav totiž neměl s pány Rožmberky zrovna dobré vztahy. V prostředí královského dvora, nakloněného k Husovým reformním myšlenkám, došlo k Žižkově změně v myšlení, aby se nakonec z něho stal ozbrojený vůdce božích bojovníků. Jeho bořitelské vášni pak za husitských výprav padly za oběť kláštery, centra vzdělanosti ve středověku. Žižka byl přitom přesvědčen, že koná bohubilé dílo, přestože překračoval on i jeho táborité míru ukrutenství v té době obvyklou. Zbrojný lid zfanatizovaných sedláků se choval brutálněji než tehdejší rytířské vojsko, držící se rytířského kodexu cti.

Hejtman husitských vojsk Žižka vítal příchozí slovy: „Vítejž tě ten, s nimž tak nespravedlivě bylo postoupeno“, čímž rozuměl Satana. Tato zpráva se nalézá například v románu „Consuelo“ od George Sandové, která nemůže být podezírána z tendence očernění husitů, naopak. Ona husitské hnutí považuje za hnutí osvoboditelské. Žižka provádějíc reformu politickou a náboženskou po smrti Husově, měl i myšlenku zrehabilitovat Satana. Představoval si ho jako nevinnou oběť despotismu „učinil z něj spolutrpitele všech utlačovaných a šel ještě dále - postavil Satana nad biblického Boha. Starý náboženský pozdrav „Bůh s vámi!“ zaměnil za „Vítejž tě ten, s nimž tak nespravedlivě bylo postoupeno!“ (z časopisu svobodných zednářů „La chaine d'Union“, listopadové číslo z roku 1885).

Při pražské defenestraci 30.července 1419 se z královského čeledína stal „vůdce lidu“. Nechal si namluvit, že je vůlí samého Boha, aby on sám s pomocí

„božích bojovníků“ vykořenil z Církve všechno, co odporuje zásadám Písma, tedy i co uráží svou krásou. Této jeho vášni padly pak za oběť i oltáře v katedrále sv. Víta, ze 64 nezůstal ani jediný, obrazy a učené knihy v klášterech. Klášterů vypálil osm. Čeládka „božích bojovníků“ husitských vojsk byla všeho druhu, od loupežníků - jim šlo v první řadě o loupež, nikoliv o Boží pravdu, až po fanatické Adamity, které Žižka nejprve vypudil a potom pochytil a zaživa nechal upálit. Podobá se to komunistům a jejich vůdci Gottwaldovi na začátku 50. let.

Mýtus o jeho neporazitelnosti vznikl až teprve po půl století od jeho smrti. Často upustil od obléhání hradů a mnohé vavříny hrdinských činů mu neprávem přičítali literáti a historikové jako Alois Jirásek svobodný zednář, člen zednářské lóže Jan Amos Komenský v Hradci Králové. Přeslavná bitva na Vítkově byla podle tehdejších měřítek pouhou šarvátkou a Žižka se jí nezúčastnil, protože byl jako velitel jedné ze čtyř tábořských obcí na poradě. Je zajímavé, že současní kronikáři nenalezli u Žižkových soudobých kronikářů z okolních zemí žádné zmínky o něm. Svých vítězství dosáhl jen v Čechách a proti Čechům. Stal se prvním významným bořitelem díla Otce Vlasti Karla IV. a byli to hlavně komunisté, kteří vytvořili ze Žižky mýtus neporazitelnosti a dali postavit bronzovou sochu jeho falšovatele Aloise Jiráska v Litomyšli.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Marie Marthe Chambon, poselvatých ran Kristových (6. 3. 1841 – 21. 3. 1907)

Křestním jménem Franziska pochází z chudé rolnické rodiny ve francouzské vesnici Croux Rouge v Savojsku jako nejstarší z osmi dětí. Otec pracoval na poli a v kamenolomu. Už devítiletá má vidění Krista přibitého na kříži, zalitého krví, ve farském kostele v Lémenc. Při prvním svatém přijímání vidí malého Ježíše, který přichází do jejího srdce a stává se jí každodenním průvodcem. Ve 21 letech vstupuje do kláštera řehole Navštívení Panny Marie v Chambéry. Od Ježíše přijímá poselství, které má šířit do světa. Ježíš jí ponechává její chyby, aby se tím více pokořila a dostává velké milosti pro sebe i pro ostatní. Ježíš žádá oběti a v lednu 1869 se má zřeknout potravy. Čtyři a půl roku žije jen z Eucharistie. V roce 1874 – 5, jako 33 letá přijímá stigmata,

kteřá na její prosbu po několika měsících Kristus mění na neviditelná. V září 1867 zjevuje Ježíš podstatu její mise.

„Tvou úlohou je být poslem mé lásky, aby mě lidé v budoucnosti poznávali a milovali skrze mé rány. Chci, aby se touto pobožností zachránili nejen duše, které právě žijí, ale i mnohé jiné. Já jsem si tě vyvolil, abys všem zprostředkovala zásluhy mých ran. Ty zůstaneš úplně ve skrytosti.“

Marie Martha jednou vidí z ran Zmrtvýchvstalého vycházet 5 světelných paprsků, které obepínají celou zeměkouli. Sestra slyší Boží příslib: „Moje rány vás zachrání, ony zachrání svět.“ Ježíš jí zjevuje modlitbu růžence svatých ran, se kterou podle Jeho slov je možné dosáhnout všeho.

V poselství o velkém milosrdenství Spasitele se sestra Martha stává předchůdkyní svaté Faustiny. Při každém obětování svatých ran vidí vcházet do nebe jednu duši. Svaté rány jsou největším pokladem pro duše v očistci.

Na svátek svatého růžence učí Panna Maria svou dceru následující ochrannou modlitbu: „Naše milá Růžencová Panno Maria, ochraňuj svatého Otce. Naše milá Růžencová Panno Maria, odvrát' a obrať nepřátele Církve a nepřátele svatého Otce.“

Roku 1867 se sestře Marii Martě zjevila Sedmiboletná se Synem v náručí a řekla: „Dcero má, nad ranami mého Syna jsem poprvé rozjímala, když Jeho svaté tělo sňali z kříže a vložili mi ho do náručí. Rozjímala jsem nad Jeho ranami. Všechny tyto rány probodly mé srdce. Bylo to mé utrpení... rány mého Božského Syna je třeba uctívat skrze mé srdce.“

Podobně jako Panna Maria také sestra Marie Martha dostává milost dvě a půl hodiny držet v náručí Pána, sneseného z kříže, a rozjímat nad Ním. Neexistuje žádná jiná duše, která přijala tuto milost. Posledních 20 let se v tichosti modlí, miluje a trpí. Svou misi splnila 21. 3. 1907 a v 66 letech umírá. Jako poslední oběť přijímá před smrtí úplné odpuštění od Boha. Stala se hlasatelkou té lásky, která nepřestává milovat, ani když ji zraňuje me.

„Tvoje cesta je obětovat mně a obětovat se za to, aby mě všichni milovali, hlavně v budoucnosti. Přejde den, kdy všechno zjevím.“

„Když umíráte, líbejte mé svaté rány... , protože duše, která zemře v mých ranách, nezemře. Mé rány jí darují život.“

„V rozjímání nad mými svatými ranami najdete všechno pro sebe a pro druhé.“

„Je-li někdo v nouzi, ať jen přijde s důvěrou a čerpá z pokladu mého umučení a mých ran.“

„Žeň je velká a přehojná. Nesmíte se dívat na to, čeho jste už dosáhli, ale musíte se pokořit a pohroužit do vlastní nicoty, tak získáte duše.“

„Nikdo se nemusí bát ukazovat věřícím na mé rány. Po jejich prosté cestě lze snadno dojít do nebe.“

„Když chcete obdržet žádané milosti, musíte k mým ranám přicházet se srdcem rozníceným láskou a musíte horlivě konat střelné modlitby. Rány mých nohou jsou jako moře, přivádějí tam všechny lidi. Vchod je dosti velký, všichni budou mít místo. Mé rány zachovávají svět. Musíte často prosit o rozmnožení lásky k nim, často je vzývat, bližním na ně poukazovat a opět o nich mluvit, abyste získali duše pro tuto pobožnost.“

„Tmová koruna mi způsobila větší muka než všechny ostatní rány. Duše, které na zemi ctily mou tmovou korunu a rozjímalý o ní, budou jednou v nebesích mou korunou.“

Růženec ke cti svatých Kristových ran

Ó, Ježíši, božský Vykupiteli náš, buď nám i celému světu milostiv a smiluj se nad námi. Amen.

Bože svatý, silný a nesmrtelný, smiluj se nad námi i nad celým světem. Amen.

Ježíši, voláme k Tobě o milost a slitování v nebezpečnoství naší doby. Přikryj nás svou předrahou krví. Amen.

Věčný Otče, zapřísaháme Tě pro Krev Ježíše Krista, Tvého přemilého Syna, abys nám prokázal své milosrdenství. Amen, amen, amen.

Na malých zrnkách se modlí:

Můj Ježíši, odpuštění a milosrdenství pro zásluhy Tvých svatých ran!

Na velkých zrnkách se modlí:

Věčný Otče, obětují Ti rány Pána našeho Ježíše Krista, abys uzdravil rány našich duší.

Úvodní modlitba se modlí místo Věřím a třech Zdrávasů. Pochází od jistého duchovního v Římě. Nakonec se opakuje Věčný Otče.

„Chcete-li vejít do mé blaženosti, musíte se ukrývat v mém božském Srdci. Tam je váš střed. Spojení s mým Srdcem dosáhnete sebezapíráním a pokorou. Ponoř své skutky do mých ran a nabudou ceny. Obětujete-li mé rány za

obrácení hříšníků, získáte od Boha, i když se neobráti, tytéž zásluhy, jako kdyby se byli obrátili. Ať máte jakékoli potíže a utrpení, skryjte je rychle do mých ran a poneseť je snadněji.“

„Nemocným řiķeťte často střelnou modlitbu: „Můj Ježíši, odpuštění a milosrdenství pro zásluhy Tvých svatých ran!“

„Když vzýváte svaté rány, vyprosíte Církví trvalé vítězství. I když Božský Spasitel slíbil, že Církev zvítězí skrze Neposkvěnou Pannu, přece nesmíte ochabovat v obětování svatých ran. Kdykoli pohlédnete s čistým srdcem na Ukřižovaného, vysvobodíte z očistce pět duší, za každou ránu jednu.“ (Sestra Marie Martha považovala probodené nohy za ránu jednu, pátá rána byla trním korunovaná hlava Spasitele.)

„Dokud vás chrání moje rány, nemusíte se ničeho bát ani vy ani Církev. Kdybyste tento poklad ztratili, teprve pak byste pochopili, co jste měli.

Svatý Otec musí ještě mnoho trpět, nebude už pro něho pokoje, ale díky této modlitbě se i v těch bouřích udrží na trůně. Boj, stálý boj – to je životní zákon Círķve. Modlíte-li se tedy za vítězství Círķve, nemyslete na vnější triumf, neboť toho moje Círķev nikdy nedosáhne. Ale přes všechny boje a útky se koná v Církví a skrze Círķev dílo Kristovo: spása světa.

Literární příloha

Z Alverny do Assisi

*Bukvice chlístají na zem.
Hlad a chlad.
František byl ukřižován.
Bratr Lev, ovečka Boží,
je toho svědkem.
Skleněný zvon o půlnoci .
Alverna prorážena bytím serafína.
Už by se mohl stát knězem.
Už toho hodně ví o Ukřižovaném.
Místo toho, chvatný ústup k Assisi.
František nesen bratry
k rodnému Assisi.
Jakási žhavost ze země.
Místo mnišské cely
žár andělské přírody
Nedorazili.
U bran Assisi
přichází sestřička smrt.
Tak bude oslaven chudý.
Chorál za chorálem.
Modř Giotta.
Z mála udělal všechno.*

Karel Dachovský

Závan stáří

*Už budu chodit jenom k varhanům
po příkrých dubových schodech,
kde se strkají bývalí statkáři
v nemoderních kabátech
a ruku ti nepodají,
dokud odněkud zespoda,
mezi oltářem, šeríkovými dětmi a anděly,
se neozve:*

*Pozdravte se pozdravením pokoje!
Stáří všechno drží pohromadě,
myslí si bolest,
jež právě struhadlem,
z něhož odkapávají slova
i snítky omítky,
přejela po zádech svatého Štěpána...*

*Donesly jsme české granáty, šeptají družičky,
jsou ještě čerstvé...
Jako krev.*

9. dubna 2005, Vladimír Stibor

*Tma se světlem stává
když ke mně mluvíš
a hladíš mou duši
svým srdcem
plným odpuštění*

Zdenka Líbalová

Empatie

Janka Procházková

*Tvoje tváře
uplakané
pláčem dlouhých staletí
nechápu
můj bezstarostný úsměv.*

*Až
mi slza skane
v čtyřstaletou hloubku
žalem
zmohutní
a
prodere se
k prahu věčnosti –
pak
ze zkamenělých srdcí
soudit
vytryskne.*

Modlitba

Marie Dolistová

*Nejkrásnější tóny a melodie
sólové i orchestrální
Modulace proseb díky a chval
na nosném kmitočtu lásky
Prodírání se k Přítomnosti
Velehorský bílý svah zalitý světlem
čekající na vtištění našich stop*

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

3/2005

*„Jaká bude koruna těch,
kteří jsou pokorní uvnitř
a pokořování zvenčí!
Napodobili pokoru našeho Spasitele
ve veškeré její plnosti.“
(sv. Bernadetta)*

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Mé tři cesty do Anglie (celkem jsem tam pobyl 15 měsíců) jsou podnětem k zamyšlení nad stavem Církve tam i u nás. Nabízí se ke srovnání rok 1990. Jsou tu mnohé rozdíly, Ale dá se říci, že lidská pozemská část církve upadla tam i u nás za těch zhruba 42 let. Klesají počty katolíků v kostelech, klesají počty kněží, seminaristů a řeholních povolání. Klesá počet udělených svátostí.

U nás je to pochopitelné vzhledem k 42 letům krutovlády komunistů. Církev měla zcela vyhynout. Přechkala díky hrdinskosti některých kněží, řeholnic i laiků. Nelze úplně odsoudit ty, kteří se snažili zachránit, co se dalo, byť i za cenu mírné kolaborace. Nelze soudit i těch 11%, kteří podepsali spolupráci s tajnou bezpečností. Mohlo to být ze strachu z postihů. Nelze ale přehlédnout, že tito kněží měli různé výhody (často byli i placeni za kolaboraci). V pražské arcidiecézi z 269 kněží podepsalo spolupráci s StB 45 kněží. Někteří myslí, že lze přimhouřit oko nad tím, že zůstali na důležitých postech (většinou v Praze). Těmto kněžím se ale v roce 1990 nesnilo, že budou mnohdy ještě „povyšováni“. Spravedlnosti se mnohdy na tomto světě nedočkáme.

Zcela jiný průběh měl život Církve v Anglii. Ač svobodná, nasákla mnohdy ducha světa v prosperitní a materialistické společnosti. Negativní roli sehrála televize (zcela v rukou zednářů, kterých je v Británii 400 000, většinou na vedoucích postech). Materialismus, sexualismus - to se šíří jako černý mor. V televizi jsem viděl i inzeráty vybízející ke vstupu k satanistům. Těchto satanistických skupin je zřejmě dost. Ač anglikánská církev zakázala svým členům vstup k zednářům, byl jsem svědkem, jak se někteří kněží veřejně hlásí k zednářům. V anglikánské katedrále v Chesteru jsem viděl, jak tabulka v prvních lavicích hlásá, že jsou vyhrazeny zednářům. Patrně obdobná situace může být i u katolíků. Negativně působí „katolický“ týdeník „The Tablet“. Sleduji ho už 15 let. Zcela liberální, podporuje kněžství žen, odstranění celibátu kněží, od papeže čekají, že se „přizpůsobí“. Bestseller pro mládež „Harry Potter“ je hájen, ač je vlastně o propagaci čarodějnictví. Nepochopitelné je každoroční vánoční blahopřání i pochvala z nejvyšších míst (kardinál Murphy O'Connor). Kardinál byl také přítomen v Římě, když několik kardinálů před konkláve „chystalo a plánovalo“ volbu papeže (aby to hlavně nebyl Ratzinger).

Co se můžeme učit od Angličanů je bezvadná duchovní péče o nemocné. (Každý den je v nemocnicích řeholními sestrami přinášena Eucharistie nemocným i kněží se dost často objeví). V exercičním domě jsem byl svědkem, jak při mši svaté většina kněží není u oltáře, ale sedí v lavicích mezi laiky, „aby se nezvětšovala propast mezi kněžími a laiky“. Věřím, že se propad zastaví v obou zemích, kde zůstane jen „pevné“ jádro. O to se musíme přičinit svým apoštolátem, modlitbou a ryzím křesťanským životem.

V Katolickém týdeníku číslo 25 je úvodník Dagmar Pohunkové „Potratová pilulka“ (vím, že je lékařka, akademické tituly Katolický týdeník arogantně pomíjí). Píše se tu: „Potrat je potrat, ať už je proveden chirurgicky nebo podáním „potratové pilulky“, tedy přípravku Mifepristone (jeho původní firemní název je RU-486). V každém případě je o usmrcení lidského plodu vyvíjejícího se v mateřské děloze. Mifepristone je možno podat do 49. dne od poslední menstruace, tedy v době, kdy jím není zabit „shluk buněk“, nýbrž lidský plod s tlukoucím srdcem a vytvořenými základy důležitých orgánů! Jde o něco jiného, než o tzv. „pilulku po“, která zabraňuje uhnízdění embrya v děloze.“

Zdalo by se na první pohled, že je vše napsáno správně. Jde ale také o to, že je zde popsána uvedená tematika neúplně. Na začátku mše svaté se modlíme: „Vyznávám se, že nekonám, co jsem měl vykonat.“ Článek měl být o několik vět obsáhlejší a úplnější. Jde o to, že záluďný a smrtelný je nejen RU-486, ale každá antikoncepční pilulka, protože zabraňuje uhnízdění embrya v děloze. A takový zánik embrya je zabitím člověka s už nesmrtelnou duší. To vše je potrestáno exkomunikací žen beroucích jakékoliv antikoncepční pilulky. Většina biskupů a kněží to patrně neví, a tedy nemohou o tom kázat. Jsme tedy o mnoho let pozadu za zjištěním vědy.

Jak už jsem napsal, televize je v rukou zednářů – tedy i u nás, kde se bere „vzor“ ze Západu. Údésné jsou pořady „Vyvolení“ (televize Prima) a „Big Brother“ (televize Nova). Jde o to, že dvanáct výrostků je „uvězněno“ ve vile, kde každý jejich krok snímají televizní kamery. Děni ve vile je na programu v nejdůležitějších vysílacích hodinách. Zábava ve vile mezi některými připitomělymi mladíky a slečnami se může líbit jedině hovádčkům (dívá se prý na to 1,5 milionu). Primitivismus a uvolněná sexuální morálka jsou oceněny mnohamilionovými odměnami účinkujících. Jde o to, aby byla mladá generace zkažená, a tak snadno ovladatelná mafiemi. Takový národ je určen k vyhytí.

Na Slovensku katolíci protestují. Tady nic. Kamery a odposlouchávací zařízení šlo technicky velmi kupředu za posledních 25 let. Kdyby se vesla opět chopili komunisté, Církev by byla víc a otevřeněji pronásledována než teď. Umím si představit, že takovými vilami jako v pořadu „Vyvolené“ by se mohli stát kláštery a domácnosti disidentů. To je opravdu apokalyptická vize. Proto bděme a angažujme se, aby národ odvrhl „lákadla“ a dal se cestou Kristovou. K tomu je potřeba silná Církev, nezkompromitovaná a stojící na straně utiskovaných, chudých, nemocných. Jen to může překonat nástrahy materialistické společnosti ve spárech zlého ducha satana.

Do naší země pronikají různá náboženská uskupení (vlastně to berou razantně po celém světě). Evangelikálové z USA už zasáhli „katolickou“ Guatemalu, kde získali polovinu obyvatel. V čem tkví jejich úspěch? V razantní misionářské práci, dobrém společenství, v dostatku peněz na apoštolát (jejich členové musejí odevzdávat desetinu svých příjmů - ne tedy desetikorunu jako u nás do kasičky). Jejich činnost je podporována v USA nejvyššími politickými sférami jako vítaný prostředek, jak vytlačit katolíky z veřejného života. Navíc jsem přesvědčen, že satan má spadeno zejména na katolíky. Ekumenismus ano – ale ne na úkor jediné autentické Kristovy Církve. Co můžeme nabídnout? Právě svátosti, mši svatou, která není „zábavou“, ale zpřítomněním Kristovy Oběti na Kalvárii. Opravdové Tělo Páně v Eucharistii, ne obyčejný chléb, který nabízejí „odloučení“ bratři. To chce ovšem hlubokou víru a dobré poznání. Pan kardinál správně vidí, že máme vyjít z ghetta, ale přes výzvy se stále nic neděje. Baptisté oslovují lidi na ulicích. U stanice metra Na Můstku četli veřejně baptisté 17 hodin bibli, vybízeli kolemjdoucí, aby se zapojili a střídavě četli bibli. Něco podobného – apoštolát na ulicích dělá katolická Mariina legie. Lépe řečeno, zakladatel Frank Duff to přikázal. U nás tato činnost proniká velmi pomalu. Bez součinnosti místních farářů je to ale velmi obtížné. Většina katolíků u nás má stále mentalitu ghetta, kdy se za komunismu nesmělo příliš o Bohu mluvit. Nebudou-li laici aktivní, Církev v naší zemi vyhyne, jako se to stalo v kdysi křesťanských obcích v severní Africe. Prostředkem evangelizace je i katolický tisk – ale jen ten bezproblémově „čistý“. Jsem vděčen za tuto „kazatelnou“, je to jako bych hovořil pro 2 500 lidí (čtenářů) – tak velký kostel v Praze není kromě katedrály.

P. Ing. Karel Dachovský

Svědectví

Dne 13. 1. 2002 zemřel v Miláně ve věku 52 let Leonardo Mondadori, majitel a prezident koncernu „Arnoldo Mondadori“, jednoho z největších vydavatelství na světě.

Byl vychován v nábožensky lhostejném prostředí. Většinu života se nemodlil a nepřistupoval ke svátostem. Když v roce 1992 našel poklad víry, mluvil všude, že je katolík. Toužil se podělit o svou zkušenost, proto vydal svou knížku „Obrácení, osobní životní příběh“, která se stala v Itálii bestsellerem. Měla již devět vydání. Kniha je záznamem rozhovoru Leonarda Mondadoriho s Vittorem Messorim, jedním ze slavných italských katolických spisovatelů, autorem 15 knih, který, podobně jako Leonardo, byl vychován v bezbožeckém a laickém prostředí a našel Krista ve společenství Církve. Ve svém spisu se touží podělit o radost z nalezení Krista se všemi, kteří z různých důvodů odhodili křesťanství. Chtěl by, aby se pokusili o návrat.

Leonardo se narodil v Miláně v roce 1946. Jeho matka byla dcerou zakladatele a majitele jednoho z největších mediálních koncernů. Otec nebyl katolík, patřil k sektě valdenských. Leonardovi byly dva roky, když se rodiče rozvedli. Od té doby se s otcem vůbec nestýkal. Vychovávala ho matka a dědeček. V roce 1951 přijal jméno po dědečkovi, který toužil, aby se jeho vnuk stal dědicem jeho majetku. Bydleli v luxusním domě. Častými hosty byly slavné osobnosti kulturního světa. Leonardo byl vychován v prostředí úplné lhostejnosti ve věcech víry. Babička přistoupila k prvnímu svatému přijímání až v sedmdesáti letech u příležitosti zlaté svatby. Při té příležitosti byl pětiletý Leonardo také pokřtěn. Navštěvoval školy, ve kterých vládla atmosféra nepřátelská ke křesťanství. V mládí byl členem antiklerikálních socialistických organizací. Jako směr studia si zvolil filozofii. Dědeček ho posílal do tiskáren, aby poznal, jak funguje jeho vydavatelské impérium. Když mu bylo osmnáct, zamiloval se do dcery známého průmyslníka Zanussiho, producenta výrobků pro domácnost. Po čtyřech letech uzavřeli církevní sňatek, ale toto manželství trvalo pouze sedm let.

Rozchod s Pavlou měl velký ohlas v italských médiích. Po jisté době se spojil s jinou ženou. Ta mu porodila dvě děti. Ani v tomto případě svazek netrval dlouho a vše skončilo znovu bolavým rozvodem. V té době zemřela jeho matka. Když se díval na svůj život, viděl velký nepořádek, měl za sebou určité úspěchy na úseku své profese, ale úplně prohrával v soukromém životě.

Zůstal sám. Ptal se sám sebe: „Jaký to všechno má smysl?“ Ale ani v této době se nevzpamatoval. Následovaly milostné avantýry, marnotratnost a život v luxusu.

Teprve v roce 1992 našel opět radost. Změnu vyvolala četba knihy svatého Josemaría Escrivy „Cesta“. A také kontakt s Opus Dei. Rozhodl se poprvé přistoupit ke svaté zpovědi. To ho proměnilo. Napsal: „Dobře vykonaná upřímná zpověď je jedním z největších zdrojů radosti. Obdržíš tehdy jistotu svého přijetí v otcovském domě. Jsi smířen s Bohem, se sebou samým i s druhými. Rovněž, a možná především, cítím se skrze tuto svátost hluboce katolíkem: Nestačí mi vyrovnat se s Bohem jen tak sám, jak to dělají protestanti. Potřebuji přítomnost kněze, který mi mocí Kristova kněžství odpouští hříchy a dosvědčuje mi nekonečné Boží milosrdenství. Copak to nebyl sám Ježíš, kdo dal apoštolům moc odpouštět hříchy? Velká radost po dobře vykonané svaté zpovědi se rodí vždy z velkého utrpení způsobeného tím, že se ocitneme v holé pravdě o sobě a o své duchovní nouzi.“

Po první zpovědi následovalo i svaté přijímání v katedrále svatého Patrika v New Yorku. Když začal chodit do kostela a byl v prostředí praktikujících katolíků, byl překvapen atmosférou jejich štěrnosti a lásky, která zde panovala. Viděl, jak velký a blahodárný vliv na postoje těchto lidí má víra vyjadřovaná v každodenní modlitbě – rozmluvě s Bohem. Vycítil rozdíl mezi prostředím pohanským a křesťanským. Přesvědčil se, že z lidí žijících vírou pramení optimismus. Když se setkal se svou první ženou, a ta uviděla jeho radost, zeptala se: „Co se ti stalo? Nejsi snad po plastické operaci?“ Leonardo odpověděl: „Máš pravdu, podstoupil jsem plastickou operaci, ale ne tváře, nýbrž své duše.“ Leonardo napsal: „Jít v Kristových stopách přináší s sebou odhalení určitého rozměru radosti a optimismu, který neexistuje v prostředí lidí svázaných s ekonomikou, kulturou a uměním. Je to rozměr zázračný a jedinečný – radost,“ Leonardo zdůrazňoval, že jediným zdrojem každé pravé radosti je dobře vykonaná svatá zpověď. „Když odcházím od zpovědnice, mám chuť si z radosti pískat.“ Leonardův zpovědník kladl silný důraz na to, aby se snažil co nejdokonaleji plnit své každodenní povinnosti. Často opakoval: „Cokoliv děláš, dělej to co nejlépe.“ Zpovědník radil, aby si každý den stanovil program a přísně ho dodržoval. Středem Leonardova dne byla mše svatá. Od okamžiku svého obrácení žil Leonardo v celibátě. Modlitba mu přinášela pohodu, radost a mravní sílu. Pravdám víry se učil studiem Katechismu, ale

opravdové odhalení tajemství víry získával také konkrétní zkušeností s utrpením a nemocí. Pět let po svém obrácení těžce onemocněl – rakovinou. Nemoc jej nezlomila, ale upevnila ve víře a důvěře v Boha. Vlastně v nejkritičtějších chvílích svého života zakusil ohromnou duchovní sílu, která plyne z víry. Když viděl v nemocnici lidskou bídu a utrpení, uvědomil si, že jedinou odpovědí na lidsky beznadějně dramatické situace je Kristův kříž. Tady poznal: „Asi mojí největší chybou byla pýcha. Pocit, že když jsem zdravý, vážený a mám se dobře, jsem ve středu světa.“

„Počítáš s možností smrti, ale beze strachu, bez nervózního skrývání a předstírání, jakoby smrti nebylo. Díky víře prožívám Kristovu přítomnost a pak mizí všechn smutek a apatie, a mohu tedy dále milovat, co jsem vždy miloval: pulzující život metropole s jeho nekonečnými lidskými možnostmi. Víra mi také darovala jistotu blízkosti všech zemřelých počínaje mojí maminkou, kteří tajemným způsobem dále žijí v neviditelných dimenzích jiné skutečnosti zcela oddělené od naší.“

Leonardo s celou rozhodností odmítal legalizaci práva na eutanázii, která se přičinila o uzákonění „práva“ na zabití dětí a na rozvod. To ukazuje, v jak tragické situaci se lidstvo ocitlo. Tím, že odmítlo Boha, který vzal na sebe naše utrpení, ničí lidé konečný smysl života a utrpení se pak pro ně stává tragédií, kterou je třeba skrývat a zkracovat všemi možnými způsoby.

„Kontakty 18. 4. 2003“

Rakousko

Kardinál Schönborn kategoricky popřel možnost evoluční teorie – neodarwinismus tvrdící, že nekontrolovatelný neplánovaný proces nahodilých variací a přirozený výběr stál nad vznikem přírody a člověka, Komentoval tak nejasný výrok Jana Pavla II., který řekl v roce 1996, že evoluce „byla něčím víc než hypotézou“. V roce 2004 Mezinárodní teologická komise řekla, že výrok papeže nelze chápat jako potvrzení neodarwinismu, vylučujícího božskou Prozítelnost jako zásadní pro vývoj života v kosmu. Při homilii při svém nástupu Benedikt XVI. Řekl, že: „Nejsme nějaký nahodilý a bezvýznamný produkt evoluce. Každý z nás je výsledkem Boží myšlenky. Každý z nás je chtěný, každý z nás je milovaný, každý z nás je nutný.“

Kardinál Schönborn řekl v interview, že je rozzlobený na některé katolické teology, kteří špatně vysvětlují postoj Církve. Také odmítl jako absurdní pozici kreacionismů, kteří věří, že svět povstal v sedmi dnech.“

Kolumbie

87 kolumbijských biskupů volá po spravedlnosti a míru. Země je sužovaná levicovými guerilami. Církev se podílí na snaze dosáhnout dohody mezi vládou a guerillami. Navíc jsou zde i pravicové milice, neovládané vládou. Církev chce pozvat všechny strany k jednacímu stolu.

Ecuador

Dne 13. 5. 2005 zemřel ve věku 74 let Otec José Carollo. Byl to původně italský salesián v mládí vyslaný na misie do Ecuadoru. Nejprve působil v chudinských čtvrtích v hlavním městě Quito. Ale zdálo se mu, že žije jako buržoa. Opustil salesiánskou kongregaci a usídlil se v jižním Quito (Quito Sur), kde byly chatrče přistěhovalců, hlavně Indiánů. Nejprve to bylo místo hrůzy, dnes tu žije 800 000 lidí, ale už mají městskou síť - civilizaci a je to město jako jiné. Před třiceti lety to však tak nevypadalo. Zásahu na změně má i Otec José. Postavil zde mnoho kostelů, škol a také Fundación Tierra Nueva (zahnuje kostel, malou nemocnici, dílny, školku pro handicapované, právní poradnu a obchod). Měl obrovskou schopnost jednat s mocnými a bohatými. Od nich získal pomoc. Také získal pro spolupráci právníka Dr. Viteriho, který právně dává do pořádku případy, kdy Indiáni postaví domek na cizím pozemku.

Otec José začal také stavět čtyřpatrovou nemocnici (149 lůžek a 4 operační sály). Stavba je zčásti hotova, chybí však 2 miliony dolarů na dostavbu.

Svatá země

Arcibiskup Michael Sabbah (72 let) má na starosti katolickou Církev v Izraeli, Palestině, Jordánsku a Kypru (od roku 1987).

Od roku 1187 do roku 1847 bylo místo katolického patriarchy v Jeruzalémě neobsazeno. Je to první Palestinec v této funkci, jeho předchůdci všichni byli Italové.

Narodil se v Nazaretě a po roce 1948 byl uprchlíkem. Studoval arabštinu, filozofii a studoval islám v Bejrútu a Djibouti, než dostal doktorát z arabské filozofie na Sorboně. Nyní má mnoho funkcí a je také prezidentem Biskupské konference v arabských zemích. Cestuje mimo Svatou zemi asi 15x do roka, mimo 2 – 3 cesty každý měsíc do Jordánska.

Katolíci nejsou největší křesťanskou skupinou ve Svaté zemi. Přes polovinu křesťanů je zde řecko-pravoslavných. Pozice řecko-pravoslavných je však otřesena skandálem a zpronevěrami patriarchy Irineose. Naopak reputace Michela Sabbaha vzrostla. Před sto lety bylo 13% obyvatel Svaté země křesťanů. Nyní to kleslo na 3%. Sabbah má obavu, aby všichni neemigrovali. Snaží se tomu bránit. Sabbah plní funkci náboženskou, sociální a politickou. Má 85 kněží v 60 farnostech, také seminář u Betléma (100 seminaristů). Také bdí nad 100 katolickými školami (60 000 studentů). Sabbah byl proti stavění zdi mezi Izraelem a Palestinou. Zeď rozdělovala a mnohdy bránila přístupů věřících ke kostelům, nemocným do nemocnice, studentům do škol. Věřící, že se dočká míru mezi Židy a Palestinci. Sabbah chce, aby Izrael vrátil Palestincům obsazená území. Chce, aby východní Jeruzalém spravovali Palestinci. Jeruzalém by se měl stát „svatým městem“. Byl obviněn jedním rabínem, že podporuje terorismus. On se však brání: „Církev samozřejmě nepodporuje násilí. Mír nebo mírové cesty mohou stát u zrodu ještě většího míru.“

Španělsko

Kardinál z Madridu – Antonio María Rouco Varela řekl papeži, že ve Španělsku „je popření nejen víry, ale také lidského intelektu, jak může být viděno v nedávném uzákonění manželství a rodiny.“ Socialistická vláda prezidenta Zapatera 30. června uvedla zákon umožňující sňatek homosexuálů a adopci dětí v těchto svazcích. Kardinál řekl papeži také, že „španělská společnost je silně pokoušena relativistickou kulturou a radikálními volbami životního stylu, které jsou, jakoby Bůh neexistoval.“ Papež nemluvil výslovně o novém zákoně, ale požádal Španěly, aby šířili Boží slovo „ve společnosti

žíznlivé po opravdu lidských hodnotách. Věřící by měli cítit touhu jít jakoby posláni Kristem, hledat ty, kteří se oddělili od komunity.“

Před tím kardinál Renato Martino, prezident Papežské rady pro spravedlnost a mír, tvrdil, že španělský nový zákon nevyjadřuje opravdovou vůli španělského lidu.

Papežský deník L'Osservatore Romano napsal, že: „Ať se to líbí nebo ne, osvíceným politikům rodina založená na manželství mezi mužem a ženou není ničím vynalezeným katolíky. Církev pouze uznala a povznesla to, co již bylo přirozené. Proto každý pokus transformovat Boží plán pro rodinu je také pokusem pokroutit autentický obraz lidství.

Před 30 lety byly ve Španělsku projevy homosexuality trestné. Nyní prezident Zapatero tvrdí: „Nový zákon učinil ze Španělska decentnější zemi – spolu s Nizozemím, Belgií a Kanadou. Mnoho ostatních zemí se k nám přidá, poháněno kupředu nezvratitelnými silami svobody a rovnosti.“

Ačkoli průzkum veřejného mínění zjistil, že většina Španělů souhlasí s novým zákonem, katolíci vyvolali petici (podepsal milion lidí). V Madridu se konala také demonstrace několika set tisíc lidí. V čele šel kardinál Rouco.

Uzbekistán

Byl zde jmenován první katolický biskup (pro 4 000 katolíků). Je jím na Ukrajině narozený biskup Jerzy Maculewicz (z řádu minoritů). Je mu 50 let. Obyvatelstvo je z 88% muslimské. V zemi je pět farností.

Sýrie

V zemi je milion křesťanů (10% obyvatel, před 100 lety to bylo 50% obyvatel, před 20 lety 20% obyvatel). Panuje zde nervozita ohledně případného útoku Američanů. (Prezident Bush nazval Sýrii jako jednu ze zemí „osy zla“.) Křesťané necítí k Američanům sympatie. Vládne strach, a proto mnoho lidí prchá do Jižní Ameriky (Chile) nebo do Švédska (zde už existuje mnoho farností Syřanů).

V minulosti zde byl tlak na katolíky (v roce 1974 byly katolické školy znárodněny). Křesťanům zde dělá starosti, že mnoho militantních muslimů (z Iráku) nalezlo azyl právě zde. Situace křesťanů se vylepšila s volbou nového

mladého prezidenta Assada, který podporuje minoritní skupiny obyvatel. Už se zde smí učit veřejně náboženství (dřív jen potají). To, co bylo před časem nemožné, přichází (zahraniční banky, internet, mobilní telefony a satelitní antény na domech). Přesto vládne napětí (také z vlivu militantních muslimů na mládež).

Zimbabwe

Arcibiskup Ncube řekl, že prezident Mugabe odevzdává zemi Číňanům a je to zrádce. Mugabe dal pozemky a budovy 10 000 Číňanům. Arcibiskup řekl, že Mugabův režim se podobá Pol Potovi a Maovi. Nynější hlad byl způsoben vyhnáním bílých farmářů z jejich pozemků. Mugabeho operace Murambatsvina vyhnala milion lidí z jejich domovů. Mugabe odmítl pomoc z Rady církví těmto bezdomovcům z Jižní Afriky. Očekává se, že letos zemře 100 000 lidí z hladu. Arcibiskup také odmítl opoziční Hnutí pro demokratickou změnu jako pouze prahnoucí po moci. Arcibiskup řekl, že není možné být bokem a neodstranit Mugabeho zločiny.

Irsko

Irish Family Planning Association rozpoutalo kampaň za „bezpečné a legální“ interrupce. Shromáždění bylo rušeno protiinterrupčníkou Youth Defense. Nikdo nebyl zatčen.

Itálie

Vatikánský kuriální kardinál Achille Silvestrini svolal těsně před konkláve skupinu liberálních kardinálů. Silvestrini je starší 80 let, tedy už neměl právo volit papeže. Sezval do své vily Nazareth (slouží katolickým studentům v Římě) liberální kardinály, aby se radili, jak zabránit volbě kardinála Ratzingera za papeže. Byli tam kardinálové Danneels (Brusel), kardinálové Lehmann (předseda Německé biskupské konference), Carlo Martini a Cormac Murphy O'Connor (Anglie). Chtěli papeže podobného svému smýšlení (větší kolektivismu biskupů a větší pozornost ekumenismu). Bylo dohodnuto, že budou

volit kardinála Martiniho a v případných pozdějších kolech kardinála Tettamanziho (Milán).

* * *

Vatikán oznámil, že v roce 2004 rozpočet skončil v plusu. Vedou se dva samostatné účty: Svatý stolec (přebytek 3 miliony euro), Vatikánský stát (vatikánská muzea a pošta) – přebytek 5,3 milionů euro.

Vatikán platí kurii, různá média a 118 nunciatur ve světě. Platí 2 600 zaměstnanců a 1 400 důchodců. Příspěvky od biskupských konferencí vzrostly o 8%. Největší finanční zátěž je vatikánské rádio (350 zaměstnanců).

Do těchto fondů nejde svatopetuský halěr (jde přímo papeži na charitativní účely – vloni výnos klesl o 8%).

* * *

Řím svým vlivem dosáhl toho, že filipínští biskupové už nevolají po demisi prezidentky Gloria Macapagal-Arroyo. Vatikán podle svého mluvčího má obecnou doktrínu nevměšovat se do politických záležitostí.

* * *

Opus Dei opravilo a znovu vybavilo svou Univerzitu svatého kříže v Římě. Je v budově paláce z 15. století, založena v roce 1985 a s tak výbornou pověstí svého vedení stala se papežskou univerzitou (stejný status mají pouze čtyři další univerzity v Římě). Předčí další významnou univerzitu Papežské Athenaeum Regina Apostolorum (založena na předměstí Říma řádem Legionářů Krista). Na univerzitě svatého Kříže přednášeli: mluvčí papeže – Joaquin Navarro-Valls a jeho sekretáři Msgr. Georg Gänswein.

Opus Dei také vystavělo sedmnáctipatrové centrum na Manhattanu (New York). Stálo 42 milionů dolarů.

Velká Británie

Premiér Tony Blair se vyjádřil o muslimských školách v zemi. Podle inspektora ministerstva školství mají nízkou úroveň a izolují žáky od britské kultury. Učitelé zakazují žákům číst britské noviny, protože jsou zkažené. V současnosti existuje 120 soukromých muslimských škol (převážně jde o základní školy). Premiér chce, aby se 30 takových škol začlenilo do státního sektoru ministerstva školství. V příštích letech by mělo vzniknout podle Blaira 150 – 200 nových muslimských škol ve státním sektoru.

* * *

Zatímco dříve extrémistická katolická Irská republikánská armáda se snažila atentáty a násilím prosadit přidružení Severního Irsku k Irské republice, nyní je situace zcela jiná, o čemž mlčí média.

Irská republikánská armáda ukončila činnost. V letošním létě bylo v Severním Irsku vypáleno několik katolických kostelů, škol a far. Viníky jsou extrémistické části protestantů. Jde o čirou nenávist ke katolíkům. Rozumnější protestanté přišli na pomoc katolíkům při likvidaci následků těchto požárů

Pater Hönisch 75letý

3. října letošního roku se dožívá 75 let německý kněz Andreas Hönisch, zakladatel a generální superior kněžského řeholního řádu na principu papežského práva „Servi Jesu et Mariae“. Toto společenství vzniklo roku 1994. Jeho posláním je výchova mládeže se záměrem hlásat jí pravověrně katolickou věrouku i mravouku a upozorňovat na nebezpečí novodobých bludů, zvláště velkou pozornost věnuje nauce papežů. SJM je na základě papežského svolení biritualistické, jeho duchovní celebrují jak v Novus Ordo Pavla VI., tak i v předkoncilním ritu sv. Pia V. Toto všechno způsobilo v německé jazykové oblasti velké pobouření u současných neomodernistů. SJM se stalo předmětem ostré kritiky některých biskupů pro údajný „ultrakonzervatismus“, mohlo vyvíjet činnost jen v diecézi Fulda, když byl ještě naživu tamní arcibiskup Johannes Dyba, známý svou zásadovostí a věrností katolické nauce. Po jeho smrti roku 2000 však bylo SJM vypuzeno i odtud a pouze společenský biskup Kurt Krenn v Rakousku jako jediný měl

odvahu poskytnout tomuto řeholnímu společenství ve své diecézi prostor. Jinde v německy mluvících zemích ho nejen odmítali, ale někde dokonce zakázali jeho členům vstupovat do kostelů, ačkoliv se jedná o řádné katolické kněze. V posledních letech však i tady „tají ledy“, své svolení k činnosti tohoto řádu ve své arcidiecézi udělil kolínský kardinál Joachim Meisner, k němuž se připojilo ještě několik málo dalších biskupů.

Podle IK-Nachrichten 8-9/2005

Biskup Algermissen snižuje počet aktivních kněží

Diecéze Fulda po smrti pravověrného arcibiskupa J. Dyby roku 2000 dostala jiný směr. Dybův nástupce biskup Algermissen klade větší důraz na „pastorační týmy“ a „společenství“ než na svěcené kněze. Podle zveřejněné pastorační strategie mají tyto struktury v důsledku údajného závažného nedostatku kněží nahradit dosavadní pastorační práci. V diecézi Fulda, která má 301 farností, působí celkem 225 aktivních diecézních kněží s průměrným věkem 51 let, dále 43 řeholníků a 90 duchovních v penzijním věku. Takový stav není v porovnání se situací jiných německých diecézí vůbec kritický, je tedy nepochopitelné, proč biskup Algermissen ho líčí v tak černých barvách. Ještě méně srozumitelné však je, proč biskup Algermissen v oběžníku ze 24.6. letošního roku nařizuje, aby kněží odcházeli do penze už v 70 letech a ne až v 75, jak předepisuje Kodex kanonického práva?

V diecézi má rozhodující slovo tzv. „Fuldský kruh pro otevřenou církev“. Ten se netají svým záměrem zrušit v blízké budoucnosti farnosti a nahradit je velkými pastoračními celky, v nichž budou rozhodovat nikoli svěcení kněží, nýbrž laikové v různých týmech a grémiích, kde mají své důležité pozice i příslušníci rozkladného hnutí „My jsme církev“, stoupenci suspendovaného benediktina Willigise Jaegera, jenž vyzýval ke změně údajně „zastaralé“ sexuální morálky Církve, členové homosexuálních hnutí atd. Stále více se prosazuje bohoslužba slova bez kněze, vedená laikem, již je dáována přednost před mší svatou, proto ta snaha počet řádně svěcených kněží co nejvíce zredukovat. Tomuto trendu se přizpůsobuje na rozdíl od svého předchůdce Dyby i biskup Algermissen.

Tváří v tvář této skutečnosti nabývá jinou podobu i současný neustálý nářek na nedostatek kněží a kněžských povolání. Jestliže sami zodpovědní

pastýři nejenže neprojevují náležitou horlivost k probuzení povolání ke kněžství u mladých lidí, ale naopak toto ještě potlačují upřednostňováním laiků při bohoslužbě, potom máme co do činění s opravdovým pokrytectvím. Nedostatek kněžských povolání a kněží vůbec není tedy vždycky jenom přirozeným jevem, nýbrž často i uměle vyvolaným v důsledku nově nastavené orientace na laikát jako hlavní subjekt bohoslužby.

Podle IK Nachrichten 8-9/2005

U německých evangelíků dramaticky klesá nedělní frekvence

Evangelické církve zaznamenaly v letech 1993-2003 prudký pokles účasti na bohoslužbách. Věřící těchto církví chodí do kostela většinou jen na velké svátky. V roce 1993 to bylo ještě 6 – 7 procent, o deset let později 4 – 5 procent. Přitom se jedná o účast na Vánoce, Velikonoce a další velké slavnosti. Účast v běžnou neděli se pohybuje pod jedno procento věřících.

IK Nachrichten 8-9/2005

Čemu se divit?

Komentátor německého deníku „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ Martin Mosebach se zabývá příčinami úspěchu nedávno vydaného protikatolického románu „Kód Leonarda da Vinciho“ od Dana Browna, popírajícího všechno nadpřirozené v životě Ježíše Krista a fabulujícího evangelní příběh podle vlastní fantazie. Píše doslova: „Lze se divit, když každý student teologie ví, že Ježíš nebyl Synem Božím a každé dítě se v hodinách náboženství učí, že se nenarodil z Panny a nevstal z mrtvých?“

Nachrichten 8-9/2005

Muslimové vedou v kriminalitě

Podle zveřejněných francouzských statistik připadá 70 procent kriminálních deliktů této země na občany muslimského vyznání. Jedná se

především o násilné trestné činy útoků na své spoluobčany a vraždy.

IK Nachrichten 8-9/2005

Co je pro Církev větším zlem? Liberalismus nebo komunismus?

Polská katolická církev si pečlivě vede statistiku nedělní účasti na mši svaté. V porovnání s jinými evropskými zeměmi je vynikající. Pravidelně každou neděli je v kostele 50 – 60 % polské populace, přičemž 90 % se alespoň formálně hlásí ke Katolické církvi. Na druhé straně se však i tady objevují varovné signály. U mládeže, jež byla vychována po rozpadu komunismu roku 1989, lze pozorovat rapidní pokles nedělní účasti na bohoslužbách. Té mládeže, která na rozdíl od předchozích ročníků prošla ve své většině výukou náboženství ve státní škole nebo přímo církevními školami, kterých jsou v této zemi stovky. Jen 10 – 20 procent 15 – 25letých chodí pravidelně každou neděli do kostela, většina jich neakceptuje katolickou morálku zejména v sexuální oblasti a je k Církvi značně kritická. A u generace, jež přijde po nich, se dá očekávat podle zkušeností ze západních zemí ještě větší pokles.

Poľští teologové, sociologové i historikové si kladou otázku „proč“. Jak to, že ročníky vychované za komunismu, ač indoktrinované ve škole marx-leninskou ideologií (dvacet církevních škol pro celou zemi zasáhlo jen mizivou část mládeže), náboženství se mohlo vyučovat pouze na faře – přesto vykazují nedělní přítomnost na liturgii cca 50 procent? Jak vysvětlit, že naopak ročníky, jež chodily do školy po roce 1989, kdy indoktrinace bolševickým ateismem odpadla a náboženské formaci se dostalo odpovídajícího umístění ve výchovném systému společnosti, naopak vykazují pokles religiozity?

Polsko tak dává najevo, že ani ono pravděpodobně nebude výjimkou ze současné zákonitosti úpadku křesťanství, jímž prochází Evropa a Severní Amerika. Jde o svět založený na ideálech svobody jednotlivce a konzumně-kapitalistické ekonomiky. Církev zde má na rozdíl od komunistické i jiných totalit garantovanou svobodu hlásání své nauky – a přesto výsledky jsou horší než za komunismu, což potvrzují zkušenosti zejména postkomunistických států, jež se staly demokratickými a přijaly tržní ekonomiku.

Nemusíme chodit nikam daleko, stačí jen, abychom si my, pamětníci, kteří jsme v neděli od útlého dětství takřka nikdy nechyběli v kostele, připomenuli minulou dobu a srovnali ji s dneškem. Nemáme k dispozici oficiální statistiky, ale stačí to, co musel vidět při troše všímavosti každý. Česká společnost byla samozřejmě ve své většině protikatolicky orientovaná, proto praktikující katolíci netvořili většinu. Po únoru 1948 a v krvavé atmosféře teroru 50. let řady věřících v kostelích prořidly, mnozí odpadli, neboť se nechali zlákat utopickými „světlymi zítřky“ komunismu, jiní se dali zastrašit hrozbami špatných „kádrových posudků“, vyhazovů ze zaměstnání apod. Nicméně v poněkud volnějších 60. letech, kdy Novotného režim jevil známky rozkladu a četní kdysi nadšení komunisté byli ze svých iluzí vyléčeni, se postupně přestávali mnozí bát a chrámy se opět začaly plnit. Po nadějném roce 1968, jenž vešel do dějin pod názvem „Pražské jaro“, však nastoupila v důsledku vojenské intervence států Varšavské smlouvy za Husákovy režimu tzv. normalizace, jejíž součástí se staly i nové proticírkevní represe. Je však s podivem – a říkali mi to známí páni faráři – že toto se nijak neprojevalo úbytkem lidí na nedělních mších, ačkoliv probíhaly prověrky, při nichž konkrétně ze školství a z kultury byli věřící katolíci vyhazováni. Kdo sledoval, kolik lidí chodilo v neděli do kostela v 70. a 80. letech, nepozoroval snižování počtu. K tomu došlo drasticky až v 90. letech, čili v éře polistopadové svobody. Proč právě tehdy a dříve ne?

Někteří naši církevní představitelé argumentují „generační výměnou“. Jistě, ta nejstarší a současně nejreligioznější generace rychle odchází na věčnost, ale co ti mladí? Proč právě oni nejsou religiozní, ačkoliv mají k tomu prostředky, jaké my jsme neměli: církevní školy, nepřeberné množství katolické literatury, velký počet církevních akcí, exercicií apod.? Nota bene ke generační výměně docházelo i v 70. a 80. letech. Jestliže se tenkrát propad nedělní účasti na mších neprojevil, pak je jediné vysvětlení v tom, že mládež z katolických rodin ve své absolutní většině zůstala věrna víře svých rodičů a i po dosažení plnoletosti nadále chodila každou neděli do kostela. Osobně si vzpomínám, jak si tenkrát leckterí kněží i laikové v této dusné atmosféře normalizační perzekuce pochvalovali, „kolik mladých lidí chodí i ve všední den ke sv. přijímání“. Bylo tenkrát alespoň ve velkých městech skutečně znát, že počty juniorů a seniorů jsou na nedělní liturgii téměř vyrovnané, což se dnes zdaleka říci nedá. Je třeba konečně prohlásit „král je nahý“ a postavit se čelem

ktrpké realitě, že značná část dětí z rodin praktikujících katolíků, ačkoliv chodila do církevních škol, katolického skautingu apod., dnes projevuje náboženskou lhostejnost a do kostela chodí, pokud ještě vůbec, po výtce jen o velkých svátcích. Jejich postoj ke Katolické církvi je ostře kritický zejména v otázkách sexuální etiky.

Proč toto za komunistické perzekuce nebylo? Proč tenkrát naopak docházelo ke stmelování katolíků a k jejich větší soudržnosti, proč děti z katolických rodin v naprosté většině zůstávaly praktikující? Odpovězme si nejprve na otázku, co mohl nabídnout mladým lidem bolševický režim. Bylo tu samozřejmě velké lákadlo skvělé kariéry za předpokladu vlastnictví „rudé knížky“ (legitimace KSČ, pozn. pro později narozené), jenže ani ono nemohlo ambiciózního mladíka, toužícího po kariéře, uspokojit. Člověk je totiž stvořen ke svobodě, a tu mu totalitní režim odmítal dát. Všechno bylo jednostranně sešněrováno rudou ideologií a zločinnými represemi a ani ten největší kariérista se nemohl plně rozvinout podle svých představ. Každý mladý člověk toto tenkrát prožíval a cítil už ve škole, kde mu dryáčnickým a násilnickým způsobem vnucovali marx-leninismus. Tomu se lidská přirozenost instinktivně vzpírá. Katolické křesťanství se svou orientací na jiný než mocensky vnucovaný úzce materiální horizont se tak stávalo vítaným myšlenkovým antipólem této zkompromitované ideologie, zejména když komunistický režim ve své hlouposti na ně upozorňoval svojí ateistickou propagandou, čímž nechtěně sděloval, že tato nauka je živá a aktuální (někteří konvertité se poprvé setkali s katolickými pravdami při výuce tzv. „vědeckého ateismu“). Tak bylo přirozené, že děti z rodin praktikujících katolíků, když si v hlavě srovnaly rozdíl mezi bolševickým materialismem a katolickým idealismem, brzy pochopily, jaké obrovské duchovní zázemí jim poskytuje v onom socialistickém marasmu to, co převzaly doma od svých rodičů: víra. Tu posilovala ještě kromě pravidelné účasti na liturgii různá neformální „spolča“, kde mladí dostávali nejen náboženskou formaci, ale také navazovali přátelství se stejně smýšlejícími vrstevníky, zde též nejčastěji poznali i svého životního partnera, s nímž založili další fungující katolickou rodinu.

Polistopadový vývoj toto změnil. Tržní ekonomika, svobodné podnikání, volné cestování a studium v zahraničí otevřely mladému člověku takřka „neomezené možnosti“. To už nebyla nabídka kariéry s poznávacím znamením „rudé knížky“, která sice mohla dát postavení a moc, ale pod tvrdou kontrolou

všemocné ideologie. Polistopadový mladý ctižádostivec mohl získat totéž – a to zcela bez ideologického poručnickování, pouze za jediného předpokladu: nutnosti mít peníze. Opatřit si je nebylo vždycky možné bez podvodů, případně krádeží, nota bene když právní a ekonomický řád toto nepřímě posvěcoval. Mladý katolík však zde měl jednu závažnou překážku: Boží Desatero, jak je hlásá Církev. Lákadlo seberealizace však bylo často příliš velké, nehledě k tomu, že svoboda, jak ji prezentovala média, počítala i s volností v oblasti sexuálních vztahů. Katolická nauka se tak stávala pro mladé, svobodmilovné a po kariéře toužící lidi obtížným břemenem, oni chtěli „žít“ a „užít si“, dokud jsou mladí. Tato vize, pocházející od ducha zla, jenž i Božímu Synovi ukázal nádheru světa a řekl: „Toto všechno ti dám, když padneš a budeš se mi klanět“, byla velice silným pokušením i pro ty, kteří byli vychováni v katolických rodinách a navštěvovali katolické školy.

Jenže: Lze z toho vinit jen tyto mladé? Nejsou oni spíše oběťmi? Jistě se zde musí v duchu kajícího zamyslet nad sebou rodiče a ptát se, kde udělali chybu, když z jejich dětí přes veškerou katolickou výchovu vyrostli lidé neakceptující církevní věrouku a mravouku, ale leží vina na prvním místě u nich? Jsou zkušenosti, že rodiče doma dětem svědomitě sdělovali katolickou nauku a dávali dobrý příklad katolického manželství, jejich vzdělání však svěřili církevní škole, kde jistí pedagogové je infikovali tzv. „kritickými“ názory v duchu soudobého neomodernismu s útoky proti prý „zkostnatělé“ vatikánské byrokracii a proti papeži, jenž nechce povolit potraty, rozvody, antikoncepci, kněžství žen, interkomunio atd. Totéž dělali i někteří katecheté při výuce náboženství. Jak se v tom pak mladí lidé mají vyznat, když jeden dělá „hot“ a druhý „čehý“ – a to v rámci jednoho a téhož církevního společenství? Výsledkem je samozřejmě skepse a relativizace všeho, co od Církve pochází, počítaje v to samozřejmě i povinnost nedělní účasti na mši svaté. Protože lidská přirozenost podle katechismu je v důsledku dědičného hříchu nakloněna spíše ke zlému než k dobrému, snadno přijmou tito mladí lidé v duchu současné mediální morálky a také v duchu katolického neomodernismu názor, že mimomanželské soužití, antikoncepce, homosexuální svazky, ano, i samotný potrat jsou něčím přirozeným a normálním a sami toto k zármutku svých hluboce věřících rodičů praktikují.

Vina za tento stav leží proto z velké části i na nositelích církevní autority, kteří nedostatečně dbají na čistotu víry a mravů při jejich předávání mladé

generaci. Perverzní výklad dokumentů II. vatikánského koncilu jako „přízpůsobení se“ tomuto světu, rozuměj světu liberálnímu, ochromil Církev natolik, že současnému liberalismu s jeho konzumně kapitalistickou ekonomikou a sobeckou morálkou klade slabý odpor. Mladý člověk zřídka kdy uslyší v církevním prostředí, že takový postoj je nemravný a odporující katolickému duchu a etice, neboť se všude zdůrazňuje jen „dialog“. Ve skutečnosti však liberalismus, přesněji liberální kapitalismus, představuje pro Katolickou církev – jak dokazuje úpadek nedělní frekvence v kostelích – větší nebezpečí než komunismus. Zatímco protikřesťanskou orientaci marx-leninismu netřeba dokazovat, neboť je každému zřejmá, u liberalismu je více maskovaná, a proto tím nebezpečnější. K tomu ještě přistupuje, že mnozí teologové a církevní hodnostáři hlásají, jak velkým dobrodiním je náboženská svoboda, kterou liberální společnost přinesla. Samozřejmě nejsme proti politickému systému parlamentní demokracie a ústavní garanci náboženských svobod, což považujeme v dané situaci za optimální, byť s potřebou nezbytných reforem, ale proti duchu, jímž je ve vyspělých zemích Evropy a Severní Ameriky veden. Je to idea osvícenství, svobodného zednářství a zhoubného náboženského synkretismu, prosazovaného nadnárodním hnutím New Age. Toto zvláště ostře odmítali ve svých dokumentech velcí papežové 19. a 20. stol.: Řehoř XVI. (encyklika „Mirari vos“), bl. Pius IX. (jeho pověstný Syllabus roku 1864), Lev XIII. (encyklika „Immortale Dei“), sv. Pius X. (encyklika „Pascendi“ a dekret „Lamentabili“), Pius XII. (četné alokuce), ale i Jan Pavel II. (encyklika „Evangelium Vitae“) a nejnověji i Benedikt XVI. ve své řeči v konkláve o diktatuře relativismu. Celé toto myšlenkové dědictví katolicismu posledních dvou staletí je značnou částí teologů a církevních hodnostářů nejen ignorováno, ale někdy dokonce ostře napadáno. Kde se tedy má mladý člověk dozvědět, že liberalismus je zlem, ve svých důsledcích pro Církev dokonce větším než komunismus, jak v polovině 19. stol. geniálně vystihl vynikající španělský katolický myslitel Donoso Cortés? Okázalé zdůrazňování svobody vede proto k pohrdání jakýmkoliv příkazy a nařízeními včetně těch, jež se týkají nedělní účasti na bohoslužbách, nelze se proto divit, že v liberálních státech se kostely vyprazdňují.

Až Církev opět zaujme jednoznačný postoj a bude hlásat pravdu o škodlivosti a zkáze liberalismu, potom teprve je možno očekávat, že mládež z katolických rodin zůstane věrna víře svých otců, příle k Církvi jako ke své

duchovní matce a pozná v katolických chrámech, v jejich svatostáncích Toho, který chce každého spasit: Ježíše Krista.

PhDr. Radomír Malý

„Absolutně nejduchovnější...“

„Americký katolický romanopisec a autor krátkých příběhů Flannery O'Connor nazval církevní nauku o antikoncepci ‚absolutně nejduchovnější ze všech jejich postojů‘. Potom připomenul tento neoblomný realista poznámku ohledně lidské přirozenosti: ‚Protože však my jsme ve svém srdci materialisty, neudivuje nás, že takové stanovisko vyvolává nevoli.‘ Pavel VI. ve své encyklice *Humanae Vitae* napsal jasně: ‚Existuje od Boha dané nezrušitelné spojení obou smyslových obsahů – sjednocení v lásce a početí – obojí je bytostně vlastní manželskému aktu. Toto spojení nesmí člověk svévolně rušit.‘ Přesto to lidé, mnohé katolíky nevyjímaje, dělají, když užívají antikoncepci. Má to něco společného s tím, že jsme podle O'Connora ‚ve svém srdci materialisty?‘ ... Ano, protože užíváním antikoncepce ztrácí svůj smysl to, co je na pohlavním aktu manželského páru to podstatné a zároveň hluboce duchovní: vzájemná láska, sebedarování jednoho druhému. Aby toto bylo naplněno, musí pohlavní styk být otevřen početí. Kde toto chybí, nelze hovořit o lásce, nýbrž o sobectví, což je materialismus....“

Z pastýřského listu biskupa Josepha F. Martina, Scranton, Pennsylvania, USA

Information FMG 86/2005

Skandální vyjádření arcibiskupa

„Kondom je v souladu s naukou Církve, neboť lidský život chrání a prodlužuje...“, tuto skandální větu, která je v totálním rozporu s vyjádřeními učitelské autority neomylné povahy, pronesl mons. Boniface Lele, arcibiskup v Mombase v Kenii. Argumentoval obvyklým tvrzením, že prý „kondom mímí riziko smrtelné nákazy AIDS“. Jenže mírnit neznamená likvidovat. To činí teprve řádný sexuální život pouze ve věrném monogamním manželství a předmanželská čistota. Toto opomíjet a nabízet kondomy, jež přes veškerou propagaci dosud v žádné zemi počty nemocných nesnížily, je trestuhodné, a to

zvláště tehdy, pokud pan arcibiskup ví, že v sousední Ugandě, kde vláda místo agitace pro kondomy zavedla masovou osvětu pro sexuální zdrženlivost a manželskou věnost, během posledních 15 let výskyt AIDS rapidně poklesl z 15 na 6 procent obyvatelstva. Podobně se vyjádřil nedávno i biskup Franz Kamphaus v německém Limburku. Je třeba se ptát, komu slouží tito církevní hodnostáři takovými prohlášeními? Církvi ani občanům své země, zvláště pak ohroženým nákazou AIDS, určitě ne.

Information FMG 86/2005

Odpor filipínských biskupů

Biskupové na Filipínách, jejichž obyvatelstvo je z 84% katolické, ostře odmítli legislativní opatření vlády ke snížení rychlého přírůstku obyvatelstva. To spočívá v široké dostupnosti antikoncepce, zavedení sexuální výchovy ve školách bez možnosti odhlásit se z ní z důvodů svědomí a ve finančním znevýhodnění rodin s více než dvěma dětmi.

Information FMG 86/2005

Morální násilí na dětech

Prezident Papežské rady pro rodinu, kuriální kardinál Alfonso López Trujillo, označil adopci dětí homosexuálními páry „morálním násilím na dětech“. Upozornil na právo dětí na výchovu oběma elementy, mužem i ženou současně. Dále řekl, že již prvotní křesťané považovali homosexuální svazky, jakož i každý sexuální život mimo manželství, za hřích, jak dosvědčuje už anonymní „List Diognetovi“ ze 2. stol. Adoptovat do tohoto hříšného soužití děti znamená vychovávat je ke hříchu, svádět je k němu.

Information FMG 86/2005

Plnit svou nedělní povinnost

Katolický arcibiskup australského Sydney, George Pell vyzval všechny pedagogy církevních škol, aby pobízeli své žáky k pravidelné nedělní účasti na

mši svaté. Podle jeho slov stále méně žáků katolických škol tuto svou nedělní povinnost plní. „Rád bych věděl, jak často žáci od svých učitelů toto slyší?“, ptal se arcibiskup a dodal, že následovat Krista znamená také pravidelně se modlit a účastnit se Nejsvětější oběti mše svaté.

Information FMG 86/2005

Proti interkomuniu

Arcibiskup z Kolína nad Rýnem, kardinál Joachim Meisner ostře kritizoval v Německu hojně rozšířenou praxi připouštění protestantů ke svatému přijímání, zvláště v situacích, kdy jeden z manželů je katolík a druhý evangelík. „Když zjistím, že některý farář to dělá, ihned mu to zakážu“, řekl kardinál a pokračoval: „Pravda se nemůže řídit podle člověka, ale naopak.“

Information FMG 86/2005

Slovo Svatého Otce:

„Dnes hojně rozšířená tzv. ‚manželství na zkoušku‘, nemanželská soužití a pseudomanželská soužití párů stejného pohlaví nejsou výrazem pravé, nýbrž anarchisticky chápané svobody. Taková pseudosvoboda nevede k povznesení člověka, ale k banalizaci těla, a tím i k banalizaci člověka. Tvrdí se, že prý člověk může se svým tělem dělat, co chce, může s ním libovolně manipulovat. Jenže tělo je podstatnou součástí člověka, ‚svoboda‘ manipulace s lidským tělem znamená tedy i ‚svobodu‘ manipulace s člověkem jako takovým – a kde je manipulace, tam končí svoboda.“

Z kázání papeže Benedikta XVI. v Lateránské bazilice 6.6.2005, podle

Information FMG 86/2005

Současná civilizace a klíšťata

Číhají na nás všude: na stromech, v trávě, v hustém lese i v parku. Od jara až do podzimu. Skočí na nás a nakazí boreliózou nebo co horšího – zánětem mozkových blan. Kdo? Samozřejmě klíšťata. Jak to ale, že jejich kousnutí

necítíme, že až teprve za pár hodin, možná i dní zjistíme, že máme přísáté klíště na některé části svého těla? Velmi jednoduše. Tento hmyzí nepřítel totiž těsně předtím, než se přisaje, vstříkne na kůži umrtvující látku, takže člověk jeho sosák vůbec necítí.

Tak působí klíště v rovině biologické. Jenže podobně se chová v oblasti ducha současný liberalismus a uvnitř katolicismu neomodernismus. To jsou duchovní klíšťata soudobé civilizace a také Katolické církve. Chovají se přesně tak jako fyzická klíšťata, před nimiž naléhavě varují lékaři. Nejprve vstříknou umrtvující látku, kterou je v daném případě myšlenka svobod a lidských práv. V nadšení touto ideou vůbec nepocitujeme, že nepřítel nám infikoval smrtelnou chorobu. Ta už plně propukla. Současný civilizovaný svět Evropy a Severní Ameriky podlehl konzumnímu stylu života, jenž nese s sebou pohodlnost, která nesnáší oběti včetně těch, které jsou spojeny s výchovou dětí. Tato mentalita plodí potraty, antikoncepci, mimomanželské poměry včetně homosexuálních a posléze též eutanázií. To vše započalo vznešenou ideou „lidských práv“ a „svobod jednotlivce“. Do těchto práv a svobod bylo zařazeno i „právo“ na sex kdykoliv a s kýmkoliv (včetně osoby téhož pohlaví), „právo“ na sexuální rozkoš bez rizika otěhotnění, v čemž je zahrnuto i „právo“ na potrat, „právo“ na genetickou manipulaci a také „právo“ na dobrovolný odchod ze života včetně „práva“ příbuzných či lékařů tuto „dobrovolnost“ naordinovat.

Jenže každá vážná choroba, když je neléčená, znamená smrt. Moderní civilizace již umírá. Počet dětí neustále klesá, jejich místa zaplavují přistěhovalci z jiných kontinentů. Křesťanské základy, na nichž dlouhá staletí stála, se vytratily, neboť „umrtvující látka“ svobod a lidských práv svým odmítáním Božího Zjevení od osvícenství až po boševismus znehybněla přirozený rozvoj těchto hodnot. Euroamerická civilizace tak není duchovně schopna čelit obrovskému náporu islámu a jeví se ve srovnání s ním jako muž na invalidním vozíku vůči boxerovi. Umrtvující látka zasáhla i Církev. Ideje dialogu, odvozené od zednářských teorií svobod a lidských práv, pronikly i do Církve, rozložily její věrouku a mravouku. Na mnoha církevních učilištích se přednáší elementární bludy, např. že panenské početí a Zmrtvýchvstání Kristovo jsou „legendy“, že antikoncepce, rozvody a homosexuální svazky jsou dovoleny, že Kristus, Mohamed a Buddha jsou prorocy na stejné úrovni, v katolických chrámech se konají ekumenická a interreligiozní setkání, při

nichž, jako např. roku 1986 v Assisi, bylo ze svatostánku odneseno Tělo Páně a na oltáři umístěna socha Buddhy. Taková církev přestala být „solí země“.

Nejen Evropa a Severní Amerika, ale též Církev je smrtelně nemocná. Znamená to ale, že nutně musí umřít? Nikoliv. Tak jako v lidském organismu, nakaženém po bodnutí klíštětem boreliózou nebo zánětem mozkových blan, vždy existují zdravé buňky, které se mohou při dobré léčbě stát zárodky uzdravení celého organismu, tak je tomu i v této duchovní rovině. V Církvi jsou neustále živa tradiční, víře věrná společenství, která energicky a obětavě brání autentické hodnoty. O ně je třeba se opřít a na nich stavět. Zachráni-li se Církev, bude zachráněna i evropská civilizace. Ne-li, potom čeká Evropu a Severní Ameriku buď totální „Sodoma - Gomora“ nebo islám. Církev Kristova samozřejmě nezanikne, neboť má od Spasitele slíbeno trvání až do Jeho druhého příchodu, její rozvoj v Africe a v Asii je velice nadějný, ale ve vyspělém západním světě může být po ní při současném trendu už za sto let veta. To by nemělo žádného katolíka nechat lhostejným.

PhDr. Radomír Malý

Proti manipulaci s lidskými zárodky

Katoličtí biskupové Jižní Koreje vydali ostrý dokument proti pokusům na lidských embryích. „Embryo je lidskou bytostí. My všichni jsme byli kdysi embryi. Nemáme tedy právo manipulovat s lidským životem“, napsali pastýři korejské církve.

Gość niedzielný 31/2005

O prostituci trochu jinak

„Prostituce, obchod se ženami a sexuální turistika jsou urážkou důstojnosti ženy a vážným narušením jejích práv“, “ řekl předseda Papežské rady pro pastorační emigrantů, kardinál Stephen Fumio Hamao. Vatikán klade podstatně menší vinu na současně masově rozšířenou prostituci ženám, které jsou většinou obětmi a obviňuje především mužské klienty, kteří těchto služeb využívají a po nich se pídí. Tento „zájem“ vede k rozšířenému obchodu s „bílým masem“, kdy jsou často nezletilá děvčata z Asie a ze zemí Východní Evropy prodávána

na černém trhu jako dobytek zločineckými individui. Tyto skutečnosti již léta dokumentuje italský kněz Oreste Benzi, jenž založil před lety zvláštní řeholní kongregaci na pomoc těmto ženám. Benzi mnohokrát žádal razantnější postup orgánů činných v trestním řízení proti „obchodníkům s bílým masem“. Nepochodil, neboť mnoho vlivných a mocných je v tom zainteresováno. Proto vyvíjí snahu, aby různé humanitární organizace, pokud to nechce udělat stát, sledovaly klienty veřejných domů, pořizovaly jejich snímky a zveřejňovaly je na Internetu i jinde. Věřící, že tímto způsobem by se mohlo docílit poklesu zájmu o tyto „služby“. Poukazuje se zde v rovině státních zásahů na příklad Švédska, které roku 1999 zakázalo „prodej sexuálních služeb“ a příklad policie v americkém Chicagu, jež na Internetu umístila fotografie zákazníků místních bordelů.

GN 31/2005

Laikové nesmějí vykonávat exorcismus!

Na Mezinárodním setkání exorcistů, jež se konalo v létě v polské Čenstochové, bylo konstatováno, že v poslední době v souvislosti se vzrůstem satanských sekt a lidí spoutaných ďáblem nebo i přímo posedlých se ve stále větší míře vyskytuje počet samozvaných exorcismů - laiků. Účastníci setkání varují věřící, aby zásadně pomoc laických exorcistů nevyhledávali a neobraceli se k nim. Jsou to buď podvodníci a šarlatáni, vydělávající na lidském neštěstí a neinformovanosti nebo opovážlivci, kteří nevědí, s jakým nebezpečím si zahrávají, neboť satana, bytost podstatně inteligentnější než člověk, nemůže vyhánět každý, ale jen ten, kdo je k tomu pověřen biskupem, což mohou být pouze zvlášť prověřeni kněží.

GN 30/2005

Strýček bezdomovců

Tak nazývají v Rumunsku 46letého katolického kněze - františkána, který je maďarské národnosti a jmenuje se Csaba Boejte. Jeho otec byl vězněm komunistického režimu, on sám zakusil kvůli tomu pronásledování tajné policie Securitate. Teprve po pádu Ceaucescova režimu roku 1989 mohl realizovat své povolání ke kněžství a vstoupil k františkánům. Záhy byl

konfrontován s rychle rostoucím počtem dětí bez domova, který dnes dosahuje čísla 150 tisíc. Otec Csaba zahájil svoji pomoc nejprve jako tzv. „divoký lokátor“, čili squatter. Ti jsou pověstní nelegálním obsazováním obytných domů. Otec Csaba tak učinil proto, poněvadž geometricky rostoucí počet dětí bez domova nestačily pokrýt ani církevní, ani státní charitativní instituce. Do zabraných domů usadil bezprizorné děti, pro jejichž zaopatření založil mezinárodní Fundaci sv. Františka. Pro svoji iniciativu získal plné pochopení a podporu františkánského řádu. Tisíce dětí bez domova z rumunských měst našly v domech, které pro ně získal Otec Csaba, přístřeší a zároveň i lidské zacházení. Tento skromný kněz je pověstný nejen svojí neúnavnou organizátorskou iniciativou, ale též teplým, laskavým přístupem a schopností maximálně se vcítit do problémů nebo i neštěstí druhých. Stává se v Rumunsku čím dál známější a populárnější.

GN 30/2005

Šikanování palestinských křesťanů

Ředitel katolické televizní stanice Al Mahdeh v Betlémě shromáždil dokumentaci o perzekuci křesťanů v tomto městě narození Spasitele. Týká se 93 případů v letech 2000-4. Křesťané v Palestině jsou napadáni hlavně palestinskými muslimy, častokrát příslušníky autonomní palestinské policie. Důsledkem je, že původně křesťanské město Betlém, kde ještě roku 1950 představovali křesťané 75% obyvatelstva, je dnes převážně mohamedánské, kde křesťané tvoří pouhou 12 procentní menšinu. Situace v Palestině bude pro ně čím dál horší, protože často nemají prostředky k životu, neboť palestinské úřady jim odmítají udělit živnostenské povolení a muslimští zaměstnavatelé je nechtějí přijímat do práce. Někteří se živí tím, že vyrábějí růžence z olivového dřeva. Mezinárodní dílo pomoci „Kirche in Not“ (Církev v nouzi) již od nich odkoupila několik desítek tisíc růženců, které potom nabízí dál s náležitou informací o zoufalém postavení palestinských křesťanů.

GN 37/2005

Křesťanství a hinduismus jsou neslučitelné

Polský misionář z kongregace verbistů Marian Żelazek, bývalý vězeň nacistického koncentračního tábora Dachau a po válce misionář v Indii, kde dosud žije a jenž byl navržen roku 2002 jako kandidát na Nobelovu cenu míru, považuje hinduismus za absolutně neslučitelný s křesťanstvím a dokonce pro něj nebezpečný, proto odmítá jakékoliv společné náboženské akce s hinduisty. Řekl: „Hinduisté mají velké množství bohů, ale žádný z nich nemiluje. Pojem milujícího Boha, jak vyznává křesťanství, je pro ně absolutně cizí a nepřijatelný. Jejich bohové vyžadují, aby jim lidé přinášeli rituální oběti. Kdo to nedělá, riskuje jejich hněv, který může být strašlivý... Pro hinduistickou mentalitu je naprosto absurdní představa Boha, který se stal člověkem a zemřel za lidi na kříži. I když se někdy v médiích mluví o jistých podobnostech, je to pouhá vnějškovost. Oni například jsou schopni přijít do naší svatyně a klanět se před sochou Panny Marie. Chápou ji jako matku Ježíše, jednoho z božstev. Jinak ale jim křesťanství připadá totálně scestné... Někteří si však uvědomují, že jen ono je schopno změnit Indii. Kdysi mne oslovil jeden vysoký úředník: Jestli se nestaneme křesťany, nikdy nedojde k pokroku. Tak tomu opravdu je. Vezměte si například malomocenství. Proč hinduisté nepomáhají těmto nemocným? Protože se nesmějí poskvnit s někým, kdo se touto chorobou stal příslušníkem zavrženíhodné tzv. kasty nedotknutelných, čili pariů. On má takovou karmu, říkají, musí trpět. Ale nemusí trpět, malomocenství je dnes léčitelné. Hinduisté je ale léčit nechťejí.“

GN 37/2005

„Tatiček“ Masaryk? O tzv. Judově aféře

Žádný publicista nevzpomenul, že letos na podzim uplynulo sto let od tzv. Judovy aféry, která se bezprostředně dotýká prvního prezidenta Československé republiky T. G. Masaryka. Je třeba, aby o tomto muži zazněly i trochu jiné hlasy, než jaké obvykle slyšíme. Není pochyb o tom, že Masaryk se zasloužil o vznik samostatné republiky (i když dosud nebyla náležitě zodpovězena otázka, jestli Rakousko-Uhersko nemělo přece jen raději zůstat zachováno, ale to by bylo na jiný článek). Za první republiky byl vytvořen kolem Masaryka „tatičkovský kult“, který vyzvedával jeho údajnou čestnost, pevnost charakteru a lásku k lidem. Tuto úctu k „prezidentu Osvoboditeli“

pěstovali i někteří katolíci z lidové strany. O Masarykovi se hovořilo a psalo jako o křesťanovi, byť evangelického a nikoli katolického vyznání.

Polistopadová demokracie se opět na základě iniciativy Václava Havla přihlásila k Masarykovu odkazu. Jeho pomníky, odstraněné komunisty, opět zdobí náměstí a parky našich měst, ulice a školy opět nesou jeho jméno. Máme-li být objektivní, tak je nepochybné, že srovnáme-li celkový osobnostní profil T. G. Masaryka s profilem komunistických předáků Gottwalda, Slánského, Zápotockého, Novotného, Husáka nebo Jakeše, tak srovnáváme nesrovnatelné. Masaryk, univerzitní profesor, přece jen tyto reprezentanty zločinného bolševismu o mnoho převyšoval jak intelektuálně, tak morálně, zvláště pak ale na Masarykových rukou nelpí krev, neboť první republika při všech svých lumpárnách nebyla totalitním státem, neměla vyhlazovací koncentráky a nevynášela rozsudky smrti z politických důvodů. Masaryk jako symbol těchto hodnot byl po válce komunistům nepohodlný, a proto památka na něj musela zmizet.

Nicméně nutno pravdivě konstatovat, že Masarykův prvorepublikový obraz byl značně zidealizovaný a jako takový zůstává do dneška. „Tatíček“ Masaryk měl své závažné nedostatky mravní povahy – a nebylo jich málo. O tom by mohli vydat svědectví katolíci z doby před cca sto lety. Masaryk, jak známo, se už ve studentském věku s Katolickou církví, v níž byl vychován, rozešel. Vstoupil do evangelické církve reformovaného směru, ale nikdy se nestal jejím praktikujícím věřícím, což mu vyneslo konflikt se superintendentem (nejvyšším duchovním této denominace) Císařem. Po svém sňatku s Američankou Charlottou Garriguovou, která byla unitářského vyznání, akceptoval její názory, ač formálně zůstával nadále reformovaným protestantem. Unitáři odmítali víru v Nejsvětější Trojici a v božství Ježíše Krista, jehož pokládali za proroka na stejné úrovni s Buddhou, Vivekanandou, Zoroasterem atd., přesně v duchu svobodného zednářství a zejména New Age. Že Masaryk tyto postoje doopravdy zastával, není třeba příliš dokazovat, stačí jen nahlédnout do knihy rozhovorů s ním od Karla Čapka a zejména od německého spisovatele Emila Ludwiga. V Ludwigových rozmluvách říká Masaryk o Ježíši Kristu: „Ježíš, neříkám Kristus, byl člověk, prorok...“ Masaryk sice věřil v osobního Boha a v existenci nesmrtelné duše, ne však v Boží Trojici a v božství a vykupitelskou úlohu Ježíše Krista. Pak ale vzniká otázka, jestli je možno ho považovat za křesťana?

V duchovním zápase katolicismu s osvícenstvím, liberalismem, zednářstvím a socialismem stál Masaryk jednoznačně na straně odpůrců Kristovy Církve, ba co více, v době před první světovou válkou patřil k předním protikatolickým agitátorům. Ve své knize „Světová revoluce“ píše úplně v závěru, když předtím napadá údajnou středověkou katolickou teokracii jako „netolerantní“, nehoráznou větu, že prý „teprve Francouzská revoluce kodifikovala práva člověka a uskutečnila je v ohledu náboženském“. Ani slovo o tom, že Francouzská revoluce „kodifikovala a uskutečnila práva člověka“ gilotinou a potoky krve stovek tisíců lidí, kteří se „provinili“ pouze tím, že zůstali věrní dědictví otců, katolické víře, jako např. sedláci v kraji Vendée. To jasně svědčí o tom, do jakého tábora Masaryk náležel, a z kontextu lze usuzovat, že krvavý teror proti vyznavačům Kristovým by mu asi nebyl proti mysli.

Před první světovou válkou Masaryk proslul hrubými, agresivními výpady proti katolíkům, při nichž se bez skrupulí uchyloval ke lživým manipulacím. Nejmarkantnějším dokladem je tzv. Judova aféra a po ní následující tzv. „aféra Konečného“. O co šlo? V Prostějově zorganizoval na podzim roku 1905 bezbožecký spolek „Volná myšlenka“ výstavu obrazů malíře Kupky, které zesměšňovaly víru v Boha. K výstavě byl vytištěn almanach, do něhož napsal úvodní článek profesor prostějovské reálky Karel Juda. Ten byl velkým ctitelem Voltairea, zejména jeho názoru, že „náboženství vzniká tehdy, když se setká podvodník s hlupákem“. V tomto duchu se nesl i jeho úvodník v almanachu. Výstavu navštívil a Judův článek si přečetl též prostějovský farář, katecheta a známý katolický básník Karel Dostál-Lutinov a rozhodl se k akci. Napsal Judovi osobní dopis, kde jej vyzval, aby se za své urážky náboženského cítění věřících veřejně omluvil, nabízel mu také osobní setkání, v případě ale, že Juda nebude do určitého termínu reagovat, pohrozil polemikou v tisku. Protože Juda neuznal za vhodné se „s farářem bavit“, objevil se v novinách Dostálův článek, který byl nejen polemikou s Judou, ale také steskem katechety na tehdejší školský systém, platný od roku 1868, jenž na jedné straně sice ponechával náboženství jako povinný vyučovací předmět pro žáky z katolických rodin, na druhé straně však umožňoval pod pláštěm svobody svědomí učitelům Judova typu na všech stupních škol, aby náboženství všestranně uráželi, napadali a zesměšňovali. Judu uvedl Dostál jako jeden z mnoha případů a požadoval radikální změnu školského systému,

který je schizofrenní, když současně poskytuje prostor jak náboženské výuce, tak i protináboženské agitaci, což znesnadňuje katechetům pozici na školách, neboť mnozí žáci, infikovaní nevěreckými učiteli, je neberou vážně, nehledě k tomu, že rozpory mezi tím, co žáci slyší v hodinách náboženství a tím, co jim říkájí učitelé biologie, dějepisu atd., jenom působí zmatek v jejich hlavách.

Tato umírněná replika však vyvolala bouři rozhořčení odpůrců katolicismu. Studenti pražské univerzity se sešli na Žofíně, kam si pozvali profesora Masaryka jako hlavního řečníka, jenž odsoudil Dostálův článek jako výzvu ke „klerikálnímu násilnictví a ujařmení svobody svědomí“ a pronesl památnou větu, že „takový katecheta, to je státem placený denunciant“. Masaryk moc dobře věděl, že to není pravda. Dostál-Lutinov profesora Judu nikomu neudal, pouze ve veřejném médiu polemizoval s jeho článkem, publikovaným taktéž ve veřejném médiu (almanach k výstavě nutno za veřejné médium považovat). Každý v té době, kdo měl zdravý rozum, musel konstatovat, že Masarykův výrok je nehorázný a zároveň nelogický, neboť jakékoliv denunčiací katechetů, že kantoři „štvou proti Církvi“, byly bezpředmětné, protože rakousko-uherské zákonodárství dávalo učitelům možnost vyučovat podle svého přesvědčení. Ani kdyby nějaký katecheta „udal“ učitele, že vede politicky nevhodné řeči, tak by se mu nic nestalo, protože Rakousko-Uhersko před rokem 1914 ctilo svobodu projevu. Proč by tedy katecheté učitele udávali? To postrádalo logiku, jenže Masarykovi bylo dobré všechno, co jitiřilo nálady proti katolíkům. O pokrytectví pozdějšího „prezidenta Osvoboditele“ svědčí, že o pár let později se zastával skutečného denuncianta, národně socialistického poslance Karla Švihy, ačkoliv bylo skrytě pořízenou fotografií prokázáno, že předával za úplatu policejnímu komisaři tajné informace politického rázu. Tady Masaryk varoval, že „obvinít českého poslance z konfidentství, to není jen tak...“ (cit. z knihy Jana Herbena: Chudý chlapec, který se proslavil). Obvinít ale zcela bez důkazů a proti vší logice všechny katechety z téže špatnosti, to bylo podle něj asi v pořádku.

Juda se stal předmětem mediálních polemik. Jeho pozice na prostějovské realce byla neudržitelná, proto jej školské úřady přeložily na gymnázium do Příbora, to byl jediný „trest“ za jeho chování. Srovnejme s tím, jak později nakládali komunisté s pedagogy, kteří měli odvahu hlásat veřejně katolický světový názor: neponechali je ve školství ani vteřinu. Katecheté, napadení

Masarykem, se pochopitelně bránili. Téměř 700 jich podepsalo soudní žalobu. Nepochodili však, protože rakouský zákoník znal postih za urážku na cti pouze vůči jednotlivci, nikoli vůči celé profesní skupině.

Krátce po Judově aféře následovala tzv. Konečného aféra. Konečný byl řídícím učitelem v obci Komňátka na Šumpersku a spolu s penzionovaným kantorem Āalpou tam vedl protikatolickou agitaci. Āalpa si ve své závěti nepřál ani církevní pohřeb. Když ale roku 1906 zemřel, jeho manželka byla jiného názoru a prosila místního faráře, aby alespoň těsně před pohřbem vykropil hrob svčenu vodou. Kněz jí vyhověl. Jakmile však vstoupil spolu s ministranty na hřbitov, aby vykonal obřad, přihnal se Konečný s dalšími kumpány a násilím odvěkli faráře ven, přičemž mu roztrhli pluvál. To byl podle rakouského zákoníku trestný čin výtržnictví, rušení náboženského obřadu a fyzického napadení. Něco takového stíhá každý civilizovaný stát. Konečný ale trestu unikl, neboť zemská školní rada se bála, že odsouzení učitele by mohlo podlomit autoritu tohoto povolání ve společnosti. Proto se domluvila s komňatským farářem, aby žalobu nepodával, ona zase na oplátku Konečného přeloží hodně daleko od této vesnice, což se také stalo.

Masarykovi i toto velkorysé chování rakouských školských úřadů bylo důkazem „klerikálního a teokratického násilí“, v univerzitních přednáškách a na politických mítincích vyzvedával Konečného jako „mučedníka“ svobody svědomí. Zapomněl ale, že i ve většině demokratických států by tento rváč a násilník dopadl podstatně hůř, neboť by skončil ve vězení. Masaryk zde postupoval podobně jako strůjci Velké francouzské a později ruské bolševické revoluce. Také oni se zastávali různých výtržníků a rváčů nebo i horších kriminálků jen proto, aby předložili „důkazy“ o perzekuci, která neexistovala.

Takových morálně temných skvm v Masarykově životě je daleko víc, tyto dvě jsme připomenuli, protože mají své „jubileum“, a nadto se týkají katolíků. Příležitostně budeme později psát i o jiných Masarykových kauzách, o nichž se český občan běžně nedočte. Tím více je třeba ocenit knihu olomouckého literárního historika Pavla Marka „Český reformní katolicismus“, jenž popisuje i tyto skutečnosti. Marek samozřejmě straní modernismu, odsouzenému papežem sv. Piem X., rovněž tak je ctitelem Masaryka, nicméně fakta podává objektivně a nezkraseně. Český a moravský katolík se samozřejmě nikdy nesníží na komunistickou úroveň, aby devastoval Masarykovy pomníky, ale

stejně tak nepropadne nekritickému obdivu vůči tomuto muži, který představoval zejména v letech před první světovou válkou pro Církev v českých zemích vážné nebezpečí.

Dr. Radomír Malý

To je čestnost?

Kdykoliv nějaký kněz opustí své povolání kvůli ženě a je za to podle Kodexu kanonického práva prohlášen exkomunikovaným, okamžitě začne jistá část veřejnosti, zpracovaná médii, odsuzovat Církev za údajné „pokrytectví“. Duchovní, který neunesl celibát, je naopak prezentován jako „čestný“ muž, který se nechtěl přetvařovat a žít dvojím životem. Tatáž logika je užívána i tehdy, když někdo dezertuje od rodiny a dětí k jinému partnerovi. Osobně jsem četl, jak jeden novinář velebil pražského exprimátora Kasla za jeho „charakter“, když se rozvedl s manželkou, odešel od ní a od dětí a oženil se se svojí dlouholetou milenkou. Je prý „klad’as“, „čestňák“, protože se mu přičilo žít dvojím životem. Na tom ale vidíme zvrácenost soudobého etického uvažování. Nebylo by naopak čestným jednáním to, kdyby např. kněz, jenž v celibátním životě zklamal, se vzpamatoval, kajícně vyznal ze svého hříchu a hříšnou známost přerušil? Nebylo by i pro Jana Kasla čestným jednáním, kdyby zrušil svůj nemanželský poměr a vrátil se pokorně k manželce a dětem? To, co se označuje jako „čestnost“ a „charakter“, není ničím jiným než dokonanou zradou. Když někdo nedodrží svůj slib, je to zrada. Naopak si troufám říci, že ten, kdo ještě nepodnikl tento rozhodující krok, jako je definitivní odchod a nový sňatek, má stále ještě větší možnost se vrátit, zrada ještě není dokonána. Jenže současná mimokřesťanská etika, podporovaná i současnými „reality show“ apod., vede k úplnému opaku. Katolický křesťan ji proto nesmí brát v úvahu.

Dr. Radomír Malý

Další zážrak blahoslaveného Otce Pia

Známý stigmatizovaný kapucín Otec Pio, zesnulý roku 1968, jenž činil zážraky už za života, koná toto dílo i po své smrti. Nedávno vyvolal rozruch případ dvacetiletého mladíka, velkého ateisty, který se smrtelně zranil při

autonehodě. Lékaři konstatovali, že smrt je neodvratná, protože však byli přáteli otce postiženého muže, přistoupili k operaci. Proti vší logice mladík po zákroku získal vědomí a začal se uzdravovat. Lékaři zůstali v úžasu, neboť podle jejich diagnózy měl chlapec ještě během operace zemřít. Ten ale vyprávěl, že viděl v čase, kdy byl v komatu, jakoby ve snu nějakého mnicha, který položil dlaň na jeho rameno a řekl: „Neboj se, máš před sebou celý život.“ Později mu někdo ukázal obrázek s Otcem Piem. Poznal v něm muže z tohoto snu. Ihned konvertoval a dnes je praktikujícím katolíkem.

GN 38/2005

Zločin soucitu

Bylo to na Velký pátek letošního roku, kdy na terén nemocnice v Pinellas Park na Floridě se přihnul desetiletý chlapec v černé košili. Měl s sebou velmi nebezpečnou zbraň – vodu. Ihned jej zatkla policie. Co zlého učinil? Ve zmíněné nemocnici umírala na základě rozhodnutí soudu Terri Schiavová, jíž byly odpojeny všechny přístroje umělé výživy, neboť prý její život byl pouze vegetativní. To však není pravdou, neboť Terrini rodiče svědčili, že jejich dcera uměla dát najevo radost a smutek. Umírala dlouho, plných 13 dní. Mnoha lidem, kteří nepotlačili v sobě soucit, přišlo této ženy upřímně líto. Mezi nimi byly i děti. Desetiletý Joshua Heldreth, hluboce věřící, se rozhodl přinést ubohé kandidátce smrti vodu kpití. To byl ale zločin „pohrdání soudním rozhodnutím“, chlapce zatkli a odsoudili na 25 hodin veřejně prospěšné práce.

Tak daleko už „pokročila“ naše civilizace, že i dobrý skutek milosrdenství a soucitu může být trestným činem. Je skandální, když dospělí trestají děti za to, co by se měli od nich učit. Ale nebojme se! Kristova slova „cokoliv jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili“, nikdy neztratí svoji platnost. Malý Joshuo, díky. Zachránil jsi nejen čest Ameriky, ale i čest celé naší civilizace. Bůh Ti odplatí tento hrdinský čin lásky.

Podle GN 38/2005 Phdr. R. Malý

V Kanadě má být souzen pastor

Kanadský protestantský pastor Stephen Boissoin se má zodpovídat před tzv. tribunálem práv člověka. Hrozí mu trest několika měsíců veřejných prací. Za co? Ve svých kázáních upozorňoval na homosexuální lobby, jež ovládá školství a propaguje mezi mládeží tento styl života. Prý „hlásá nenávist a tmářství“.

GN 38/2005

Jaké jsou příčiny nezájmu o církve ze strany světa?

Přiznám se, že se touto otázkou zabývám již delší dobu. Impulz k této úvaze mně poskytl až poslední Katolický týdeník, který této problematice věnoval celé dvě strany. Na stranách 4 a 5 je tématem: „Jak vidí církve mladí lidé.“ Nalezneme zde články Jiřího Macháně, Jana Spousty, pohledy středoškolské mládeže na církve, křesťany a víru v Boha.

Je samozřejmé, že tak rozsáhlé téma nelze vyjádřit několika články, zvláště když výběr respondentů je zcela libovolný. Nepochybuji, že reportáže byly vytvářeny s maximální snahou o objektivitu, ale přesto se mně osobně globálně zdá, že neposkytují zásadně a plně zdroj současného stavu a ne příliš lichotivé situace. Když čtu podobné reportáže, a musím dokonce konstatovat, že sem radím i závěry i tak pečlivě připravovaných akcí, jakými byl třeba i Plenární sněm, musím konstatovat, že jde o bolest, která prostupuje všemi rovinami společenského dění. Málo kdo má totiž odvahu nazývat věci pravými jmény a poukazovat radikálně na slovo Kristovo.

Již sem bych se odvážil situovat první námitku : Písmo svaté je slovo Boží, autoři jsou lidé inspirovaní Duchem svatým. Po jejich četbě slyšíme: „Slyšeli jsme slovo Boží.“ Jak pohlížet na pokusy toto slovo relativizovat, osobovat si právo vstupovat do tohoto slova a uvažovat zda toto je nebo není tímto slovem. Má to za následek tragikomické a zcela nedůstojné reakce „řádoby“ křesťanů, kteří dokáží reagovat pískotem a nesouhlasit s mnoha texty Bible. Faráři závislí na farních radách laiků zcela zdecimovaných sekularismem se jednoduše neodvažují zařazovat kontroverzní texty a stávají se rukojmími. V našich zemích ještě tak vyhrčené podmínky nejsou, ale bude-li stávající situace pokračovat a bude-li nadále zachováván úzkostlivě daný „status quo“, budeme mít tyto problémy v plném rozsahu i my zde.

Ony se týkají spíše bohatých zemí Evropy, kde pyšní a sebejistí lidé by nejraději formovali samého Boha a hlavně pak církev ve svých postojích a požadavcích. V rozvojovém světě jsou zase jiné problémy a jistě mnohem vážnější. Zde jde na mnoha místech o přímé pronásledování církve, věřících a zvláště tragický je licoměrný a pokrytecký přístup bohatých zemí, holedbajících se svou svobodou, ale v praxi prováděným opakem.

Toto všechno se samozřejmě odráží v chování a vystupování mladé generace, která nepoznala hrozné rány válek, ba už ani ne deformace a schizofrenie komunistických diktatur.

Přesto ale mnohé z toho rezistuje, a dokonce se v nových formách objevuje v dosud nevídaných mutacích. Dříve neznámý fenomén terorismu není nic jiného než zcela barbarsky zneužitě náboženství formulující výlučnost a nadřazenost jednoho nad druhými. S využitím všech frustračních, odcizených a kulturně odlišných forem existence spolu s absencí vzdělání a formace, s nabízením jednostranných forem řešení násilnou cestou se setkáváme s hrozbou, kterou nikdo nemůže řešit silou a mocí ale pouze láskou a smírem. Všude chybí jasné formační vedení, stále jde jen o snahu udržet neudržitelné. Církev zde není od toho, aby suplovala podmínky a možnosti, které nabízí svět. Ona musí nabízet v plnosti učení Ježíše Krista. Je velmi diskutabilní, zda k tomu vedou nesčetné pokusy o sblížení na základě lidských úvah.

Tyhle formy „otevření se světu“ tím, že se hledají kompromisy jako v politice, jsou tragickým omylem a chybou, které se dopustili ti, kteří se domnívali, že jsou schopni oni sami vést svět a rozhodovat v něm, co je nejlepší.

Musíme si uvědomit, že těmto chybám podlehl i svatá Církev. Myšlenka blah. Jana XXIII. byla jistě čistá, když se chtěl otevřít světu, ale ukázala se příliš utopickou. Někteří na ni zareagovali tak, že se domnívali, že je nutno dělat především ústupky, mazat rozdíly mezi profánním světem a církví. Co následovalo víme. Překotná demontáž „toho starého“ a snaha být IN a cítit se společností.

Ta ale mnohdy očekávala opak. Samozřejmě, že chod společnosti i církve vždy většinou ovlivňují jen ty vlivné špičky. Pokud něco namítat neobstojí, protože je zde velmi mnoho příkladů, které by to popřely, které ale nelze uvádět, protože subjektivismus vnímání každého individua to nedovoluje. Je tedy třeba pojímat vše v obecné rovině.

Při pohledu na současný stav, myšleno nyní celosvětově, tak je lidsky neřešitelný .

Nelze očekávat za stavu, kdy například skoro polovina obyvatel této země, které nevdí něco tak stupidního a destruktivního jako jsou obě běžící „reality show“, začnou nějak jinak uvažovat.

Nelze už vůbec očekávat, že se třeba parlament usnese na zcela radikální reformě školství a že od příštího roku bude na vysvědčeních na prvním místě klasifikace nebo hodnocení mravů.

Nelze očekávat, že rodiče budou nuceni docházet na speciální hodiny etické formace, že budou sankcionováni nebo dokonce trestáni.

Nelze očekávat, že televize, zvláště komerční, budou vysílat reportáže ze samých kladných akcí, ukazovat rodiny s mnoha dětmi a preferovat obětavý a nezištný život společnosti.

To by byla ryzí utopie anebo jiná forma totality. Člověk je svobodný, stvořený Bohem, a to zcela nezávisle, zda to někdo popírá nebo ne. Jde o faktum.

Často bývám na pochybách, zda si toto odpovědní a křesťanští politikové a vedoucí všech forem vzdělávání vůbec uvědomují. Je těžko pochopitelné, když ten, který se hlásí k víře, to dělá způsobem, že lze s úspěchem o těchto proklamacích pochybovat. Jak se má potom rozhodovat ten, kdo nic o víře neví, která je ta pravá? Jde přirozeně tam, kde se něco děje. Tam, kde je to „cool“ nebo „in“. Tam kde se tančí a je veselo. Zde nestačí upustit sem tam nějakou tu formu katecheze, která zapadne. Nestačí pak ani alibisticky tlačit na nevěřící rodiče, kteří v sobě chovají jakési zbytky víry, aby splnili požadavky církve, když něco od ní chtějí: křest, svatbu. Pokud to tito lidé chtějí, tak toho dosáhnou, podobně jako když někdo potřebuje řidičský průkaz. Tady jde o něco jiného: Jde o jednotlivce, kteří zůstávají velmi svému poslání a nejen, že se chovají křesťansky, ale jsou schopni i svou víru obhajovat!

Tady se jasně ukazujeme zastupitelnost katolické rodiny. Volím termín katolický záměrně, protože jsem bytostně přesvědčen o jeho správnosti: Ctihodná omilostněná duše Anna Kateřina Emmerichová napsala zcela jednoznačně: „... Je jen jedna Církev, a to římsko-katolická. A kdyby žil na této zemi už jen jediný katolík, tvořil by tento člověk jednu, obecnou, totiž katolickou Církev, Církev Ježíše Krista, kterou nepřemohou brány pekelné.“

Ať se na mne nezlobí všichni teologové a myslitelé, kteří se pokoušejí o syntézu, kterou mohou provést pouze v lidské rovině. Já budu vždy spíše věřit této mystické vizionářce, protože ve své duši vnímám pravdivost jejího svědectví. Pokud my, zvláště poslaní Kristem, budeme sledovat něco jiného než On, budeme-li se řídit pragmatismem a lidskými pohledy, nebudeme moci nikdy očekávat nějakou změnu. Změny nastávají ale různými zásahy, což není Boží trest ale trest od nás samých, protože jsme mlčeli a mlčíme dodnes.

Vezměme třeba jen jeden příklad. Jde ale o boj za život. Koná se Pochod pro život, přijde necelá tisícovka lidí, a to ještě zdaleka. Z církevních představitelů výjimečně jednotlivci, a co více, dokonce jsou i námítky. Nebezpečí fundamentalistického pohledu, nátlakové akce, křečovitost a nevím, co ještě všechno. Když dostali poslanci videokazetu s natočenými potraty, přijali to s rozhořčením. Když obětavý pravoslavný kněz Halík protestuje před potratovou klinikou v Brně, je na něj štván aparát a nikdo se jej nezastane. Přitom zní tak jasně nezabiješ! Ne, od světa nemůžeme čekat žádné impulsy, svět je vzdálen a mládež s ním. Ze všech těch úryvků uvedených v KT je společný jmenovatel v tom, že je viděn vnějšek. Jsou dělány velmi silné chyby, protože je v zorném úhlu pohled lidský. Je zde strach, že kdyby církev promluvila mnohem, mnohem jasněji a razantněji, že by na ni všichni zanevřeli.

Tak se zatím čeká. Je přitom jasné, že jde o čekání na Godota, ale za dané situace nelze dělat nic jiného než: Já a můj dům zůstaneme věrni.

Není jiná cesta než je rezignace na věci tohoto světa a velmi silné navrácení se k Bohu osobně, soukromně. Je třeba umět překonat toto období, kdy bude propast mezi věřícím a nevěřícím světem ještě dramatičtější. Takový způsob jednání a vystupování však může přijmout jen ten, kdo miluje, kdo byl od kolébky systematicky veden k Bohu. I zde není záruka, ale je velmi pravděpodobné, že i když takový člověk se během života zatoulá, že se zase vrátí. Ta milost zde působí.

Velkou bolestí je dnes dívat se s despektem na některé formy vedoucí k pevnému prožívání víry, jako je třeba úcta k oběma spojeným Srdcím. Je zde třeba velmi zajímavé, když se setkáme s konvertity, kteří nikdy o něčem takovém neslyšeli, ale byli k této úctě podivuhodným způsobem přivedeni. Odkud se to vzalo. Je doslova skandálním projevem, když jsou tyto formy

zesměšňovány, pojmány okrajově a je k nim přistupováno tak, že výsledný dojem je takový, že není třeba.

Nadále se mají konat navenek pokusy, že o něco jde, že jde o to umět podchytit mládež a formovat ji, ale když se podíváme lépe, jde pouze většinou o jednu stránku věci. O tu lidskou. To není výtka, to je konstatování věci. My pokonciloví kněží jsme vedeni takto extensivně, v obavách o existenci církve a její bezúhonnost jsme vedeni k maximální opatrnosti a bezkonfliktnímu komunikování s nevěřícím světem. V rodinách se nevede, neformuje, vše se nechává na škole a požívá se fráze, ať si pak samo dítě vybere svou orientaci.

Je až neuvěřitelné, jak je možné manipulovat s lidmi a odtud s celou společností. Různí prognostici a sociologové si počínají doslova jako neomezení páni a lidé jim věří.

Když se setkáme s problémem nějakého nehorázného podvodu, kdy neuvěřitelně nalétl nějaký člověk, vydal své úspory ve vidině nějakého velkého zisku, tak kroutíme hlavou, ale zde jde o podvody mnohem rafinovanější. Kdo je ale garantem, že to můžeme tvrdit, kdo nám dává jasný vhled do dané situace: Ano, Duch svatý. Ale i zde musíme dát moc velký pozor! Opět jde o lidský subjektivismus. Někteří o sobě tvrdí, že jsou vedeni Duchem svatým, ale vzápětí to popřou svou osobní nelaskavostí.

A ještě jeden podstatný lakmusový papírek. Úcta a vztah k Panně Marii. A zde můžeme vidět mnohé chyby a nedostatky! Panna Maria má jít do ústraní. Tážeme se proč? Odpověď na otázku: „Bránilo by to ekumenickým snahám a projektům v církvi.“ Panna Maria je nepřijatelná pro mnoho nekatolíků, odloučených bratří a sester. Lze vůbec takovou odpověď přijmout? Není až příliš primitivní a poplatná všem těm ubohým lidským představám sednout si k jednacímu stolu, a co je méně závažné, jednoduše škrtnout a nemluvit o tom?

Mne osobně tato skutečnost nesmírně bolí. Miluji svatou církev a ctím její rozhodnutí. Nelze jinak, musí se to dít i za cenu stálého pokračujícího utrpení, ale s nadějí: To nemůže trvat věčně! Nelze věci zakonzervovat a dělat, že jsou zde natrvalo.

Historie nás učí, že je všechno v pohybu, že se vše mění, vidíme jakési sinusové křivky, jednou nahoře, poté zase dole. Lid se držel Hospodina a prosperoval, pustil se ho a byl trestán. Tyto sinusovky jsou ale v rozpětí mnoha let, možná desítek i stovek let. Postupně se vše buď vyvíjí k pozitivním nebo negativním hodnotám. Mohl by dnes někdo říci, že s měřujeme k těm prvním?

Musíme být realisté a nepokoušet se hrát na Spasitele. Ten je už dán a je jeden. On nás netrápí a nevede k složitým výzkumům, On po nás dokonce ani nechce, abychom vymýšleli nějaký vhodný způsob života pro dnešní dobu. Chce ale po nás, abychom zůstali věrni pravdě, svaté Církvi, Kristu, Panně Marii. Tohle když vidí děti, že jejich rodiče denně poklekají před ikonou, před křížem a modlí se, to vtiskuje do jejich duší nesmazatelné znamení. Někdo namítne: To dnes už nejde. Jak může někdo tak lhát? Copak tu nejsou dnes už tisíce těch, kteří nic neslyšeli o Bohu a nyní žijí hlubokým životem víry? My je pravda nevidíme, protože se pohybujeme jen v určitých okruzích a když jdeme mezi lidi, tak jsou to nevěrci a mezi nimi mlčíme. Velký problém je také to, že se snažíme umenšovat a umravňovat ty, kteří sami pracují pro Krista. Jistě dopouštějí se třeba lidských chyb, ale jejich zápal a horlivost je zde přece mnohem důležitější. A tito laici nebo kněží jsou napomínáni, jsou káráni, je jim dávana nelibost, možná jsou i šikanováni.

Co zakusila Bernandetta? Co zakusil otec Pio, Faustýna, farář Arský, sv. Jan z Kříže, sv. Terezie, sv. Jan Bosco a nespočet dalších? Myslíme si snad, že tohle skončilo, že se už tohle nevyskytuje? A co třeba taková Vassula Ryden - jedna za všechny. Čím se provinila, co žádá? Otec Joseph K. Bill, který shromažďuje miliony lidí na celém světě a o kterém se média, ani tak křesťanská, nezmiňují až na malé výjimky? Ano, musíme to přiznat, je to obava z radikalismu a ze zcela jiných, dosud neaplikovaných forem pastorače.

Proč chybí exorcisté? Protože nejsou svatí! Tento požadavek se nevyslovuje! Stále se jen dále a dále ustupuje a věci se řeší tak „aby nikoho nezranily“, ale dotyční a lidé kolem to berou jako slabost.

Vůbec sem nechci integrovat vše, co je nějak spjato s hříchem! Skandální sexuální deviace, snaha mít majetek, hmotné záliby .

Co říci o formách pastorače z nichž dosti jasně vyplývá, že jde o vnějšek, že jde o extenzivní pojmání víry. Že jde o politizování a podrobování se většinovému názoru v podobě vlastní autocenzury. Zde budu mít do smrti příklad europoslance Rocco Buttiglioneho. Zůstal tím čím je, protože hájil Zákon Boží. Odešel, protože tak velelo jeho svědomí. Pán jej odvolal, protože věděl, že mezi těmito většinou figurami, které sledují jen vlastní profit by nemělo smysl bojovat. Poslal jej jinam. On odešel se šarmem a nadhledem. Ten, kdo se nespokojil s mediálními, poplatnými a žádanými zprávami a hledal jinde, ten viděl, kdo má pravdu.

Situaci mladých bch ale přesto černě neviděl. Stejně jako desítky generací před nimi i oni se nevyhnou úděsným traumatům. Válečným, následkem přírodních katastrof, naprostým vyprahnutím následkem jednostranného honu za věcmi tohoto světa. Běda ovšem, když se jejich rukojmími budou stávat vychovatelé, kněží, společenské osobnosti. Je například naprosto nemožné, aby nebylo nic podnikáno proti šikaně, jen aby zůstal zachován čistý štít školy. Vše je nutno v zárodku odhalovat a léčit. Bylo nám dáno Desatero, a to se musí vrátit do škol. Když tak aspoň církevních! Jak vypadají církevní školy? Dnes má každý možnost přesvědčit se osobně na internetu. Jsou školy, které nesou třeba označení „katolická“, a čteme: Denně mše svatá, náboženské formace, hovory o Bibli. Ale jsou také ty, kde je mše svatá 1 x za týden a náboženský život skoro žádný. Kde se žáci nemodlí s poukazem, aby se věřící nelišili od nevěřících. Jsou vůbec takové fráze myšleny vážně? Ano, v nejtěžší situaci je zde biskup, který musí všechno velmi pečlivě vážit a rozhodovat se. Jeho nařízení je třeba poslouchat, neznamena to ale ovšem, že jsou do těchto nařízení integrovány představy, že dnes již není třeba brát věci tak přísně! Žádný biskup ani představený nemůže nařídit, aby se někdo nemodlil! Kdyby se tak stalo, je nutno naprosto rázně vystoupit a žádat vysvětlení. Zde se může stát, že se představenému jeví způsob modlitby jako špatný: příliš exaltovaný, nápadný, jinak přemrštěný.

Konejme večeřadla doma! Je nutno obnovovat praxi jako za totality! Přistupovat ale ke každému v lásce. Jakmile dojde k nějaké formě zaseknutí, musí se to vyléčit. Umět ustoupit.

Všechno nás vede stále jasněji k objevování a nacházení modlitby. Všechno mění a tvoří Bůh, ne my. My jsme pozváni k tomu, abychom vyzařovali Boha, milovali bližního a stáli pevně na straně Krista.

Za všech okolností nechtěli nic jiného než plnit vůli Boží. To se dá snadno rozeznat od nějaké pouhé fráze. Buď vůle Tvá... . Budu nadále čekat a prosit v naději, aby mimořádné projevy Boží přízně byly přijímány, aby s nimi nebylo nakládáno tak jako dosud. Aby byli přijímáni lidé jako jsou Vassula, Otec Bill, Otec Vella a mnozí další, kteří jsou dnes velkými světly. Aby byl přehodnocován pohled na úctu k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, aby liturgie hovořila více o významu prvních pátků a hlavně prvních sobot, které přinášejí tak velký užitek! Aby se

smělo hovořit o všech citlivých bodech, aniž by to bylo pojímáno jako útok na církev.

Proč třeba dochází ke stálým změnám ve formulacích orací, výrazů zbožnosti, proč jsou tabuizovány místa mimořádných zjevení a třeba pokusů a sblížení se předkoncilní církví se současnou? Proč musel biskup Felley vstoupit za papežem bočním vchodem, když například v Assisi jsou přirozeně přijímáni animisté a nekřesťané?

Mluví se o Církvi coby skleněném domě. Ano, jsou mnohá tajemství, které nelze vyžadovat, stejně jako nemůže kněz vyrazit zповědní tajemství, byť by na tom stálo něco nesmírně závažného!

Chtěl bych mladým lidem poradit také to, co řekl Pán Ježíš učedníkům: „Na Mojžíšově stolci zasedli vykladaelé Písma a farizeové. Konejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejudnejte, protože to jen říkají ale nekonají.“ (Mt 23,3).

Proto nám papež řekl: „Mějte oči upřeny na Krista, žijte Eucharistií, modlete se různec ...“ Kdo tohle bude dělat, nebudou mu dělat problémy ani reality show, ani ustanovení Církve. Nebude zbytečně diskutovat, zda uzrál čas pro svěcení žen, zda má být nebo nemá sexuální život před svatbou a tisíce dalších otázek.

On bude vědět a postupně bude mít také sílu, aby rostl do svatosti. Bude šťastný, protože nebude tuctovou loutkou závislou na diktátu tohoto světa, který nesleduje nějaké dobro těchto mladých, ale chce je sprostě a arogantně obrát o jejich mládí, čistotu a krásu srdce! Ano, je to boj, ale určitě tisíckrát přijatelnější než ten jiný, kdy vidíme smrt a zmar! Ježíš je život a je nutno Mu uvěřit!

Církev a její vedení pak také potřebuje vaše impulsy, modlitby, pomoc! Tak dochází k rozkvětu v lásce, která je opravdová, rodící se z oběti a ne ze slovíček: „Miluji tebe, protože miluji sebe.“

Není třeba se bát! Pán a Maria jsou s námi. Kolem nás jsou andělé a přimlouvají se svatí. Máme nesmrtelnou duši a budeme žít věčně! Nebojme se takto mluvit. Možná, že zprvu sklídíme úsměšky a pohrdání. To se ale změní, možná i dost rychle. Pozlátka splasknou jako balónky a nastane pravý opak. Pak to bude tvrdé a možná i velmi tvrdé. Nikdo to nechce, protože bychom strašně strádali všichni, jsme nepřipraveni!

Panno Maria, pomoz nám a vyprošuj nám sílu ke schopnosti dělat si násilí pro dobro! Zříkejme se i dovolených věcí a hlavně, modleme se! Jsme vítězi! Pomoz nám zachránit co nejvíce duší!

Dne 21. září 2005 meditoval P. Petr Dokládál

Pomoc těhotným ženám a informace:

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

Telefon: 603 976 231

Bankovní spojení: 159205438/0300

Variabilní symbol: 5030

Nakladatelství Řád zašle tyto publikace:

1) P. K. Dachovský „P. Paul Marx OSB“	Kč 30,-
2) P. K. Dachovský „Ctihodná Edel Quinnová“	Kč 30,-
3) P. K. Dachovský „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“	Kč 10,-
4) P. K. Dachovský „Alexia“ vyprávění o čtrnáctileté dívce, která své utrpení obětovala za Církev	Kč 30,-
5) P. K. Dachovský „Sv. Josemaría Escrivá de Balaguer“	Kč 50,-
6) P. K. Dachovský „Cestou k Bohu“ – první informace o Bohu pro dosud nevěřící	Kč 10,-
7) P. K. Dachovský „V srdci Londýna“ – novela z prostředí emigrantů v roce 1987	Kč 30,-
8) P. K. Dachovský „Česká odysea“ – duchovní poezie	Kč 15,-
9) P. K. Dachovský „Miniatury“ – duchovní poezie	Kč 15,-
10) P. K. Dachovský „Podle řádu Melchizedechova“ – duchovní poezie	Kč 15,-
11) P. K. Dachovský „Pod klenbou katedrály“ – duchovní poezie	Kč 10,-
12)) P. K. Dachovský „Budu Ti, Bože, zpívat“ – duchovní poezie	Kč 10,-
12) Stella Lilley: „Život s utrpením“ (sv. Padre Pio)	Kč 9,-
13) Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“	Kč 8,-
14) P. Fr. Mikulášek, SJ: Nový zákon – výklad	Kč 50,-
15) MUDr. John Grady: „Interrupce – ano nebo ne?“	Kč 10,-
16) Zpovědní zrcadlo	Kč 1,-

Deník pravoslavného kněze, Mgr. Libora Serafima Halíka PhD., z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

I. díl (13.6. 2003 - 31. 7. 2004)

a ukázky z II. dílu i ze svědectví Miloslava Pleťánka v Praze

Jako Mojžíš

Myslím, že vzorem každému knězi musí být Kristus. On, když visel na kříži, hlasitě recitoval Žalmy, např. verš: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Jako křesťan a kněz Pravoslavné církve jsem přesvědčen, že mám hlasitou modlitbou Žalmů přivádět vrahy dětí k pokání, podobně jako Kristus přivedl k pokání a do ráje jednoho z lotrů, co visel vedle něj na kříži. Mé mamince, které lékaři řekli, že nebude moci родit, se zjevil anděl a řekl jí, že se jí narodí syn. Narodil jsem se v Praze roku 1966. O několik let později má maminka přestala věřit Bohu, i když si zážitek pamatovala. V létě 1985 jsem málem zemřel, ale Bůh mi zachránil život výměnou za slib, že ho budu poslouchat. O to jsem se pak ze všech svých sil snažil.

Roku 1986 mě zasáhla přímo do srdce řeč Ježíše Krista, kterou omylem přečetl z kazatelný tatínek mého nejlepšího kamaráda Petra K.: „Prorok nikde nebývá v nevážnosti, leč v své vlasti a v svém domě.“ (Evangelium sv. Matouše, 13. kapitola, 57. verš, Žilkův překlad) Možná proto jsem několik měsíců poté přestal žít ve svém rodném domě. Ten o několik let později má maminka i prodala. Asi proto žiji od roku 1989 na Moravě a ne v rodných Čechách.

Den před vyslechnutím té věty jsem byl právem obviněn jedním člověkem ze samolibé duchovní pýchy a ze svévolného duchovního plánování. Zažil jsem hrůzu z Pekla - z věčné opuštěnosti dobrým Bohem, neboť jak učí svatý apoštol Petr: „Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.“ (Viz 1. list Petřův, 5. kapitola, 5. verš.) Prosil jsem Pána Boha o odpuštění a slíbil mu, že přestanu plánovat. Vzápětí jsem během celé noci zažil něco, co lze snad označit biblickým termínem „pomazání Duchem svatým“. Dnes mohu konstatovat to, že zážitek se do jisté míry podobal zážitku Motovilova, když hovořil se svatým Serafimem Sarovským o Svatém duchu. Tento zážitek je v pravoslavné teologii dobře znám od roku 1903, kdy byl poprvé zveřejněn tiskem. Několik dní po vyslechnutí té věty jsem celé dny hořce plakal nad

svými hříchy. Poté i nad hříchy obyvatel Československa. Pak jsem byl nečekaně povolán v posledních dvou letech komunistického panování na dvouletou základní vojenskou službu. Za praktikování mé křesťanské víry mi tam hrozili vězením, mučením, ba i smrtí. Neustoupil jsem jim a nic se mi nestalo. Ještě na vojně, roku 1988 jsem slíbil Bohu, že jsem ochoten podstoupit jakékoli utrpení, umožní-li to obyvatelům Československa poznat Boha, plakat nad svými hříchy a neskončit navěky v pekle.

Po pádu komunismu mi roku 1990 bylo vnuknuto, že se mám stát jakoby Mojiššem. Zhruba o měsíc později 26. či 27. 5. 1990 jsem dostal vidění, které mě rozplakalo a současně přimělo k nastěhování se zpátky do Čech. Roku 1995 jsem byl v Olomouci vysvěcen pravoslavným biskupem Kryštofem na kněze. Krátce předtím, coby jáhen (diakon), jsem měl na setkání pravoslavného moravského duchovenstva přednášku o britských speciálních jednotkách Commandos ve 2. světové válce. Použil jsem to jako podobenství o nutnosti vytvoření podobných, avšak duchovních jednotek v duchovním křesťanském boji proti zlu. Roku 2002 po vypracování disertační práce o nepřátelích současné rodiny, jsem prohlédl a začal vidět současnou duchovní i fyzickou sebevraždu Evropy naplno.

Březen 2003

Večer 11. 3. 2003 mě zvláštním způsobem oslovil text Zjevení sv. apoštola Jana ve 3. kapitole 7.13. verš. Zejména verši 8. - 10., kde vzkříšený Kristus praví: „Vím o tvých skutcích. Hle, otevřel jsem před tebou dveře a nikdo je nemůže zavřít. Neboť ačkoli máš nepatrnou moc, zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel. Hle, dávám do tvých rukou ty, kdo jsou ze synagógy satanovy; říkají si židé, a nejsou, ale lžou. Hle, způsobím, že přijdou a padnou ti k nohám poznají, že já jsem si tě zamiloval.“

Květen 2003

4.5.2003 mi malý syn mého kamaráda řekl: „Strejdo, ty jsi duchovní. A víš, že jsi dobrý duchovní? Protože máš duchovní vyčerpání. Duchovní vyčerpání je dar od Boha. Ten mohou mít jen dobří lidé. Já bych také chtěl mít tento dar.“

8.5.2003 jsem prosil: "Pane Bože, dej mi prosím sílu, abych se nebál lidí, kteří Tě zradili a zrazují.“ Jiří U. se za mě modlil: „Bože, dej, ať není sám, opuštěný. Dej mu spolupracovníky.“ Následujícího dne mi neznámá žena předala vzkaz od Boha: „Mé srdce nad Tebou jásá, Já nad tebou rozjasním

svou tvář. Důvěřuj mi. Já s tebou udělám věci, které ještě neznáš.“ Cítil jsem, že pláču, a ta žena dojetím také plakala. Její známá se za mě modlila: „Bože, prosím, dej mu nový jazyk chvály, modlitby za uvolnění Ducha svatého na tento národ, na církev.“

11.5.2003 jsem v Praze vyslechl přednášku katolického kněze Msgr. Philipa Reillyho DrSc., z New Yorku. Řekl, že člověk, který zabije či dá zabít nemluvně před porodem, skončí navěky v pekle. Oslovilo mě to.

Dne 15.5.2003 Ludvík K., v dobách komunismu tajně vysvěcený na kněze, byl velmi nadšen z četby zkrácené verze mé disertační práce o nepřátelích současné rodiny. Souhlasil s mým návrhem, že jedinou nutnou možností k útoku na bezbožnost je vyjít přímo na ulici. Říkal, že je to zhouba nás křesťanů v České republice, jak hrozně se bojíme lidí.

20.5.2003 mě v Brně Msgr. P. Reilly vyzývá k práci před nemocnicí slovy: „Ty bys to měl dělat tady!“ Zve mě na praktický týdenní zácvik do Vídně.

„Goliášovy“ urážky

červen 2003

Prosím o požehnání svého pravoslavného biskupa Simeona. Ten mi ho dává. Školím se 30.5. - 6.6. 2003 ve Vídni i tím, že stojím v černé klerice u vchodu největší potratové kliniky v Rakousku.

S velkým strachem jsem si stoupl v Brně poprvé před nemocnicí v pátek 13.6.2003. V černé klerice duchovního se tu sám a poprvé modlím Žalmy před vchodem na Obilním trhu od 9:00 do 11:30. Toho dne jen potichu. Od toho dne zde budu stát každého všedního dne. Zpočátku v různou denní dobu. Později vždy 10:00 – 12:00, dokud v této porodnici nepřestanou zabíjet nenarozené děti.

Své tehdy sedmileté dcerce jsem doma odpověděl, že lékaři od dob Lenina věřili, že miminko v břišku je jen ryba či opice, kterou mohou zabít. Avšak od zavedení jakési zvláštní kamery v 80. letech 20. století všichni lékaři ví, že v mamčině břišku je člověk. Lékaři si ale už zvykli zabíjet, a tak zabíjejí dál. Přitom často lžou rodičům, že odstraňují z břiška uspané maminky pouhý shluk buněk. Modlím se: „Bože, prosím, pomoz mi přivést náš národ k pokání. Ve jménu Ježíše Krista vzkríšeného. Amen.“

V pondělí 16.6.2003 jsem zde s Karlem S. a spolu se modlíme Žalmy poprvé nahlas. Přemýšlel jsem, zda je vhodné, abych chodil před nemocnicí v

klerice. Vždyť snazší by bylo chodit tam v civilu. Když jsem šel v klerice zpět domů, zastavil mě mladý Róm. Velmi mě prosil, abych mu vymodlil vysvobození z fetování. Bez kleriky by nepoznal, že věřím v Boha ani že jsem kněz. Proto sem chodím stále v klerice. Klerika je Božím znamením.

V úterý 17.6.2003 se na Obilním trhu seznamuji s paní Marcelou, vdovou, zdravotní sestrou z Bohunic. Modlím se za ni: „Bože, prosím, spas ji hlavně navěky. Chceš-li, uzdrav ji z rakoviny tak, aby zvěstovala Tvou slávu dalším lidem. Ve jménu Ježíše Krista vzkříšeného. Amen.“ Správce objektu nemocnice, dvoumetrový „Goliáš“ Kopecký, mě (někdy i mé spolupracovníky) od tohoto dne až do vánoc roku 2003 téměř denně urážel. Každý týden, někdy i každý den, na mne posílal městskou policii. Vysmíval se mi, že to tady dlouho nevydržím, že mě to brzy přestane bavit. (Nevydržel to však on, neboť od července 2004 zde již nepracuje.)

Ve středu 18.6. jsem zde s Karlovou manželkou.

Ve čtvrtek 19.6.2003 se na Obilním trhu modlím: „Bože, prosím, spas tu počatou a dosud nenarozenou Marii. Pomoz její mamince s těhotenstvím, porodem. Ve jménu Ježíše Krista vzkříšeného, na znamení Tvé slávy.“ O modlitbu mě prosila její babička. Po návratu se doma cítím děsně vyčerpán. Proto se mylně domnívám, že jsem onemocněl. Avšak v noci před ulehnutím k spánku má moje manželka vidění. Tím viděním jí i mně dobrý Bůh symbolicky ukazuje, proč jsem vyčerpán. Ukazuje nám i budoucí užitek, který má námaha přinést. Ve třech obrazech manželka vidí jednoho velmi unaveného, námahou sedřeného muže. Nevidí jeho tvář, vidí ho vždy zezadu. V prvním obraze muž zvedá a odstraňuje kameny - často přetěžké balvany, z nekonečného pole. Ve druhém obraze to nekonečné pole oře. Ve třetím obraze nekonečný lán zralého obilí žne. Žeň je doprovázena nesmírnou radostí.

V pátek 20.6.2003 Karlova manželka Míša prožívá, že Žalm 22, verše 13-15 jsou o dětech, které lékaři umělým potratem zažíva trhají na kusy (tzv. kyretáž). Odpoledne nakupuji v Brněnské tiskové misii první letáčky „Neberte mi to dítě“ a od Ludvíka K. dostávám peníze na nákup dalších.

O víkendu je o Brněnské tiskové misii v Křesťanském magazínu televizní pořad. Já se doma modlím: „Bože, prosím, chceš-li abych následující týden chodil k nemocnici, ať jsem zdravý a bez teplot.

Stalo se. Byl jsem bez teplot. Proto v pondělí 23.6.2003 v 9:10 s Karlem S. poprvé rozdáváme letáčky této misie. Předtím se z rádia dozvídám, že u

polských břehů zakotvila holandská potratová loď, přestože v Polsku je umělý potrat od roku 1993 zakázán.

V úterý 24.6.2003 stojím poprvé nejen v klerice, ale i s plakátem proti umělým potratům kolem těla. Je to fotografie dítěte v děloze s nápisy: „Mami zachraň mě, já chci taky žít“ a „Potraty zavedl Lenin a Hitler“. Stojím zde dopoledne skoro šest hodin sám. Pak jsem tu dvě hodiny odpoledne s Karlovou manželkou. Modlím se zde: „Bože, prosím, uzdrav z rakoviny tu jehovistku Kamilu, se kterou jsem zde dnes mluvil. Ať svědkové Jehovovi poznají, že Ty i teď činíš divy. Ve jménu Ježíše Krista vzkříšeného.“

Ve středu 25.6.2003 zde stojím 6:50 – 8:40.

Ve čtvrtek 26.6.2003 se zde objevuje nový spolupracovník Petr C., který mě doma včera navštívil. Lidé si nečekaně berou tak moc letáčků, až nám zcela došly .

V pátek 27.6.2003 zde byli se mnou už dva spolupracovníci - Petr C. a Radek P.

V pondělí 30.6.2003 mě před Obilním trhem v 9:20 zastavila plačící neznámá paní Hana a prosila o požehnání a modlitbu. Kromě toho jsem jí dal letáčky. Modlil jsem se na Obilním trhu do 12:00.

Spor s vedením nemocnice

červenec 2003

V úterý 1.7.2003 jsem na Obilním trhu stál spolu s Karlem S. a Petrem C. Přišel za námi MUDr. Unzeitig s vrchní sestrou. Mluvil s námi medově, avšak lstivě. Řekl, že je také křesťan, a proto má pro nás pochopení. Pochlubil se, že mluvil dokonce se svatým otcem Janem Pavlem II. Že se však neshodli v otázce umělých potratů. Radil nám, ať odejdeme z Obilního trhu, neboť zde se provádí pouze dvě pětiny umělých potratů v Brně. Petr C. dal medovému lékaři velmi lákavou nabídku: „Když naše protipotratové letáčky budou moci být přímo před ordinací, kde se dělají umělé potraty, tak odejdeme.“ Tento lékař, který je zástupcem přednosta této kliniky, nabídku mlčky odmítl.

Následující den, ve středu 2.7.2003 jsem měl stát na Obilním trhu zcela sám. Nečekaně však přišel na půl hodinky Karel Š. se synkem. Zde s ním mluvila paní Lydia S. z církve baptistů. Ta napsala letáček pro Brněnskou tiskovou misií „Naděje i v nemoci“, který také rozdáváme. Po návratu domů jsem velmi unavený, vsedě usínám. Ale když si lehnu, nejde mi usnout. Slyším

se, jak říkám: „Kalvário, Kalvário“. Vzpomínám na otce Pia. Bůh mu dal úkol bojovat proti Satanovi, obru.

Ve čtvrtek ráno 3.7.2003 jsem plný naděje - ve spánku i při probuzení. Těším se jít před kliniku. Spontánně chválím Boha. Stejně jako včera ráno. Když jsem byl na Obilním trhu sám, seděli v parku dva vousatí mladíci. Dlouho se dívali na mě a nemocnici. Další dva lidé stáli na protější straně silnice a pravděpodobně naslouchali čteným Žalmům. Svůj obličej mi však neukázali. Ti dva vousatí mladíci přišli za mnou. Přátelsky se mě zeptali, zda to dělám jen ze své vůle. Když jsem řekl ano, odešli s velkou úctou. Mě to velmi povzbudilo. Tím jsem dostal novou sílu zpívat ještě nadšeněji a hlasitěji. Toho dne přijel na kole pan S. z Církve bratrské. Hodil u porodnice dopis do poštovní schránky a řekl mi, že dobře dělám.

V pátek 4.7.2003 stojím na Obilním trhu sám od 9 do 10 hodin. Pak je zde se mnou Michaela Z. do 12:00.

V pondělí 7.7.2003 před odchodem na Obilní trh čtu Žalm 37. Skrze něj mě Svátý duch ubezpečuje o mém dnešním vítězství a Boží ochraně, i když mám na sobě nový agresivnější plakát s fotkami a nápisy: „dítě před potratem, dítě po interrupci, potraty zavedl Lenin a Hitler.“

Na Obilním trhu se mnou stojí katolický kněz František P. Večer doma při modlitbě ke mně promluvil Duch svatý skrze Žalm 72. Ubezpečuje mě o tom, že se mi podaří zachránit ubožáky a zdeptat utlačovatele.

Ráno v úterý 8.7.2003 se budím s veršem Žalmu v mysli: „Panovníku Hospodine, kdo rozpozná bludy. Ochraň mě i před těmi, jež jsou mi skryty.“ Na Obilním trhu mě jakási paní Berousková prosí o pomoc, aby se jí už nezjevovali zesnulí. Protože jsem přesvědčen, že to nejsou zesnulí, poroučím ve jménu Ježíše Krista vzkříšeného: „Démoni, vypadněte od této ženy pryč!“ Na Obilním trhu stojí se mnou paní ing. F. z organizace Modlitby matek a s pětiletým vnoučkem rozdává letáčky.

Ve středu ráno 9.7.2003 při společné modlitbě s manželkou a pěti dětmi čtu v Žalmu 17, verš 13: „Povstaň, Hospodine, předejdi jej (mého nepřítele), sraz ho!“ Od 9:30 – 12:00 zde rozdává letáčky Michaela Z. Když chci v poledne už odejít z Obilního trhu, dostávám vnuknutí, abych počkal až do 12:44. Poslechl jsem. Čekám. Přesně ve 12:44 přišly dvě ženy, které se mě zeptaly na potraty.

Ve čtvrtek 10.7.2003 vyslovuji doma rozkaz: „Ve jménu Ježíše Krista vzkříšeného ti poroučím, počasí, aby v Brně do 12:10 (kdy stojím na Obilním

trhu) nepršelo.“ Skutečně celý den nepršelo, ač se od rána kabonilo. Na Obilním trhu byl se mnou František S. Vyběhla na mne vrchní zdravotní sestra a rozkázala mi mlčet. Já však četl Žalm 33, 2-3 verš: „... zpívejte mu (Hospodinu) žalmy ... Zpívejte mu novou píseň ...“ Zjistil jsem, že jsme rozdali 900 letáčků. Rozdávali jsme je na Obilním trhu 15 pracovních dní. Proto budeme v distribuci letáčků pokračovat.

Cestou do Prahy v pátek 11. července 2003 můj přítel, protestant Martin P. obhajoval holandskou potratářskou loď, když zakotvila u polských břehů. Tím mě nesmímě zarmoutil.

Tak probíhal první měsíc mé práce. Každý den přímo mezi lidmi na ulici před nemocnicí, kde se umělým potratem zabíjí děti. Mamě se mně, prý nevzdělanému hlupákovi (Mgr. Liboru Halíkovi Ph.D.), snažila jedna lékařka namluvit, že oni nezabíjí děti, ale jen shluk buněk. Tak hloupý přece jen nejsem. Neodešel jsem. Proto skoro všechny osoby v bílých pláštích - lékaři a další zdravotní personál, jak mě na dvorku před nemocnicí spatří, zrychlují krok. Někteří z nich zděšeně přímo prchají. Brzy dvoreček zcela osiří. Dříve byl plný postávajících a pokuřujících zdravotníků a pacientů. Od těch dob zde stojím většinou jen já sám či se spolupracovníkem. Od dalšího měsíce pravidelně až dodnes místo několika desítek už jen zhruba 5 až 10 zdravotnic a 2 až 4 zdravotníci procházejí kolem mne do obchodu s potravinami na křižovatce. Ostatní procházejí raději v civilu, anonymně a většinou velmi spěchají. Nebo se raději spokojí s bufetem v areálu nemocnice, či vyčkají až mi skončí každodenní strážní služba u nemocnice.

Další dny (až do 7.11.2003) nebudu rozepisovat jednotlivě. Popíši jen specifické události, které mne zaujaly. Práce zde pokračovala každý všední den dopoledne. Stál jsem zde buď s někým, nebo sám. Sám buď část té doby, nebo celou dobu. Jak mi později řekne bývalá místní zdravotní sestra, tak jim zde kazím kšefty. Já jsem rád, že kazím kšefty se smrtí. Jim jsou však milejší peníze, než život dítěte v mateřském lůně. Zahrnují mne proto většinou neviditelnou, mlčenlivou nenávistí. Ta se občas stává viditelnou a hmatatelnou. Jsem zde terčem jejich nenávisti, pekla skrytého v jejich srdci. Samozřejmě bylo a je psychicky únavnější stát zde sám - tehdy i když urážky odpouštím, byl jsem a bývám dodnes tak vyčerpaný, že po návratu z Obilního trhu nejsem únavou schopen žádné další pořádné činnosti. Vsedě automaticky usínám. Když pro další naléhavé povinnosti nesmím usnout, bráním se spánku

chůzí. Pro jiné návštěvníky nemocnice jsem zřídlem Boží trpělivé lásky a pevné věrnosti.

Ve čtvrtek 17.7.2003 Karel Š. se synem Kájou rozdali na Obilním trhu výjimečně 130 letáčků.

Dne 21.7.2003 prezident Hnutí Pro život ČR Mgr. Radim Ucháč s manželkou spolu s katolickým knězem z USA (tj. prezidentem mezinárodní protipotratové organizace HLI) mne přišli povzbudit na Obilní trh. Přivezli mi z Prahy letáčky a knihy „Proč pláčeš Miriam“. Měli pochybnosti o tom, jak dlouho na Obilním trhu vydržím. Kněz Ludvík K. mi žehnal. Řekl, že mám být jako ledoborec. Ostatní prý poplují za mnou, až led probořím.

Těhotná šestnáctiletá žena si vzala od Karla S. adresu MUDr. Ludmily L., aby nešla na potrat. Mluvil jsem s Romkou, která nedávno přestala fetovat a trápí ji, že nemůže otěhotnět. Přijala ode mě napomenutí, že nemá krást a lhát.

Po přípravě skrze modlitbu jsem dal na úřad městské části Brno-střed písemné oznámení o každodenním modlitebním shromáždění na ochranu nenarozeného života s distribucí letáčků před nemocnicí na Obilním trhu.

Zhruba 28.7.2003 jsem stál na chodníku v parku naproti nemocnici a modlil se Žalmy. Karel S. rozdával letáčky. Přišel přednosta kliniky Prof. MUDr. Ventruba s vrchní sestrou a s ekonomem. Přestože jsem toho dne stál až v parku, vyzval mě, abych i odtud odešel. Já mu s úsměvem nabídl, že odejdu, až v této porodnici přestanou provádět umělé potraty. To odmítl.

30.7.2003 se mě snažil MUDr. Ventruba nesmyslně vydírat: „Vy, zde! Svou přítomností jste právě zabil dítě!“ Pak pohrozil policií. Vytrhl Karlovi z ruky dva letáčky. Roztrhl je a strčil mi je za pás na prsou. Nebylo mi to příjemné. Poté mě má slabá tělesná stránka donutila v noci jít neobvykle třikrát na malou. Cítil jsem v krku něco jako aceton.

(Pokračování příště)

Vzor mučedníka doby husitské

Je jím rytíř Jan Koblih. Trpěl 1. dubna 1421, když město Beroun dobyli Táboritě. Odmítl na rozdíl od jiných přestoupit k husitům, kterým Žižka daroval pak život, a tak jej začali pozvolna mučit nad ohněm. Nejprve ho pálili na chodidlech, pak na holeních, kolenech a kyčlích a nakonec na ostatním zbytku těla. Při tom jej neustále katané vyzyvali, aby se zřekl přijímání pod

jedním způsobem a přestoupil k přijímání pod obojí, že mu za to Žižka daruje život. Odmítl!

Stará česká kronika Sylviova uvádí ho za vzor mučedníka doby husitské. Ještě po třiceti letech o ní vyprávěli papežskému legátovi Sylviovi (budoucí papež Pius XI.) za jeho pobytu v Čechách, který vypravování současníků oné doby zachránil písemně pro věky pozdější. Ten ho připomenul poselstvu krále Jiřího z Poděbrad, když se stal papežem.

Když se husité snažili „realizovat“ bezohledným vybíjením měst, která se jim postavila na odpor, nastal vyhlazovací boj českých katolíků. Rozhořčený císař Zikmund potom napsal v listině věrným městům císaři, že husité upálili a ukrutně povraždili mnoho věrných křesťanů, což chtějí všude tak činit, kde nechtějí přistoupit k jejich kacířské víře. V Čechách tak byla vybita husity celá města jako Kadaň, Chomutov, Beroun, Jaroměř, Trutnov, Český a Německý Brod.

Císař Zikmund tedy nepřeháněl, když roku 1434 po husitských válkách napsal o pronásledovateli českého katolicismu: „Meč své ukrutnosti na věřící v Krista obrátili, chtějí jméno katolíků z lidské paměti vymazat, přitom ani věku ani pohřbívání ani stavu nebraли v zřetel.“ (Majestát plzeňský)

Památka katolických mučedníků doby husitské se oživila v době prvorepublikových oslav Husových (1925), kdy vlál prapor s husitským rudým kalichem nad Hradem a na budově ministerstva zahraničí. Když v roce 1926 bylo v Římě blahorečeno na 200 mučedníků z doby veliké francouzské krvavé revoluce, ozvala se z Čech výtka, aby se Řím začal zabývat také beatifikací mučedníků z doby husitské revoluce. Český katolický episkopát za tím účelem pověřil P. dr. Augustina Neumanna, aby se nezapomnělo, jak hrůzná byla tato doba, kdy lidský život ztratil cenu. P. dr. Neumann na podzim roku 1925 na vzdělávacím kurzu českého katolického kněžstva v Brně přímo prosil přítomné české biskupy, aby uvažovali o blahorečení těchto mučedníků v Římě. Doklady byly sebrány a vydány knižně „Katoličtí mučedníci doby husitské“, nákladem Tiskařského družstva v Hradci Králové, 1927. Jejich památka měla být slavena 6. července, aby se den potupy změnil v den slávy.

Když pak došlo k narovnání vztahů mezi Pražským hradem a Římem, věc mučedníků doby husitské byla dána „k ledu“. A tak se dodnes traduje 6. červenec jako oslava Husa a jeho upálení v Kostnici a nevidí se, že zde pro

pravdu byli upáleni, a mnozí před upálením mučení pro víru, husity. Příklad špatně pochopeného ekumenismu.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Proč je 15. srpen polským státním svátkem

Bolševičtí vůdcové Ruska předpokládali, že revoluce časem zasáhne i polské území. Nebyli si však jisti, kdy k tomu dojde. V polské armádě se šířila komunistická protiválečná agitace a část branců se vyhýbala vstupu do armády. Polsko-sovětská válka vypukla bez formálního vyhlášení, v zájmu uspořádání hranic východoevropského území. Bolševici ukázali dvojí tvář politiky. Na jedné straně silně vyzdvihovali právo národů na sebeurčení a navrhovali uznání nezávislého polského státu, na straně druhé vyhlášovali Leninův program světové revoluce, podporovali revoluční hnutí a právo národů na sebeurčení omezili na proletariát, lépe řečeno jen na komunistickou stranu, tedy na sebe. Proto podporovali plány polských revolucionářů změnit Polsko v republiku rad, tedy setrvat v rámci bolševického Ruska. V Polsku byly tyto plány hodnoceny jako zrádné a protipolské. Oboustranná podezřívavost dostoupila vrcholu, a tudíž nemohlo dojít k jednání o uspořádání hranic Polska na východě.

V květnu 1920 dorazila polská vojska do Kyjeva a podpořila přitom atamana Petljuru v boji za odtržení Ukrajiny od Ruska a vytvoření samostatného státu. To však zásadně odmítl prezident Masaryk a naše politika směřovala doleva. Idea celistvosti Ruska, jež zdělili bolševici od carismu, byla ohrožena. Bolševici proto zahájili boj ve jménu „ruského proletariátu“. Polsko bylo považováno za velmi nebezpečného nepřítele ofenzivního, rozpínavého bolševismu. Proto již v červenci 1920 se Rudá armáda v rámci protiofenzívy probojovala až na etnicky polská území. Polské vojsko ustupovalo před přesilou nepřítele, který navíc byl i lépe vyzbrojen vojensky než polská armáda. Intervence Francie a Anglie selhala u Lenina, a ten v ní viděl vměšování do ruských záležitostí a kladení ultimáta sovětské vládě v době, kdy Rudá armáda vítězila. Ofenzíva tedy pokračovala.

Úspěchy Rudé armády v červenci a srpnu 1920 měly ohromný ohlas v evropských komunistických a levicových socialistických stranách. V té době probíhaly přípravy II. kongresu Komunistické internacionály, který začal

19. července v Petrohradě. Mluvílo se tam o nové revoluční vlně v Evropě, do módy se dostala slova: revoluce, diktatura proletariátu, třídní boj. Sovětským pohlavářům se z úspěchu zatočila hlava. Lenin kdysi vystupoval proti vývozu revoluce, nyní nic nenamítal proti pokračující ofenzivě na etnicky polských územích.

Poláci neměli jasné hranice ani s poraženým Německem. Bolševici s Němci sympatizovali a prohlašovali, že jim Versaillská smlouva ukřivdila a podporovali německé územní požadavky vůči Polsku. Ruští bolševici už teď prohlašovali, že v této nové fázi války už nejde o polsko-sovětské hranice ani o Polsko, ale o celou Evropu a uvažovali, kdyby Rudá armáda prošla Polskem až do Německa, došlo by tam k podpoře německého revolučního proletariátu a revoluce v Německu by musela vyvolat zhroucení kapitalistického řádu v celé Evropě. Ve výzvě Rudé armády se objevily výrazy: „Přes mrtvolu bílého Polska vede cesta k celosvětovému požáru. Na bajonetech přineseme štěstí a mír pracujícímu lidu. Na západ! Řad'te se do šiků!“

Nadšení proletariátu se přeneslo i na delegáty Petrohradského kongresu. Válku s Polskem prohlašovali za spravedlivou a zasluhující plnou podporu, Rudá armáda se stala ozbrojenou paží Kominterny a přáli jí úspěchy v boji s kontrarevolučním bílým Polskem.

Situace v Polsku se stávala pesimistickou. Porada došla k závěru v armádě, že jediným způsobem, jak zadržet postup Buďoného jízdy, je vytvořit polskou jízdní armádu. Již v červnu 1920 byly učiněny kroky k jejímu vzniku. Poláci žádali Francouze, aby do Polska poslali třeba jen symbolicky oddíl 100 vojáků, aby tak podpořili kladný psychologický účinek na vojáky. Místo toho přijela do Polska z Francie politická mise. Během zastávky mise v Praze ji přijal prezident Masaryk, který delegaci varoval před organizováním jakékoli pomoci pro Polsko. Zbraně, které Polsko nakoupilo za hotové peníze z Francie, byly v Bohumíně navráceny železničáři nazpět na příkaz samotného ministra zahraničí Beneše. Prý odvěta za Těšínsko.

Polská vláda vydala svolání pod názvem „Vlast v nebezpečí“ a obrátila se na armádu: „Vojáci, na vás se dnes spoléhá Polsko, vám svěřilo svoji obranu. Na vás záleží, zda národ bude moci žít svobodně a šťastně nebo zda se stane čeledínem nájezdníků. Obranou Polska bráníte sebe a své rodiny. Bojem za udržení státu bojujete o klid a štěstí svých matek, otců, bratrů, sester a dětí. „Členové vlády jezdili po celé zemi, aby se obnovil pokleslý morální stav

obyvatelstva a armády. Katolické kostely byly plné věřících křesťanů-katolíků, kteří obraceli své prosby k Panně Marii, pomocnici a ochránkyni křesťanů. Ukázalo se, že v situaci, kdy je ohroženo hlavní město Varšava, prosby k Panně Marii byly vyslyšeny.

Rodící se polský stát považovali ruští bolševici za výtvar kontrarevoluce, brzdící šíření revoluce z bolševismem ujařmeného Ruska. Komunistická dělnická strana Polska proto vyhlásila program sociální revoluce a myslela si, že bude mít internacionální charakter. Proto vyzývali k vytvoření „Polské republiky rad“, jaká předtím existovala v roce 1919 v Maďarsku a potom na východním Slovensku, kde měla jepičí život. Když v červnu 1920 přešla Rudá armáda do protiofenzívy, většina politických stran uznala válku za obrannou a podpořila vytvoření „Dobrovolnické armády“. Byl to projev národně osvobozenického boje, boj o hranice.

Část obyvatelstva Polska sympatizovala s Rudou armádou a dělala to z vypočítavosti. Tento počet se zmenšoval směrem k Varšavě, takže pro Rudou armádu to bylo zklamáním. Boje začaly 13. srpna 1920 a trvaly do 16. srpna. K obratu v bojích došlo již 15. srpna 1920. Varšavská bitva na řece Visle znamenala především porážku bolševických hord, které se snažily překročit Vislu a zaútočit na Varšavu. Polská společnost díky katolicismu si zachovala svobodu jednání. Komunistická strana v Polsku získala pečeť extrémistické, státu nepřátelské síly, tradiční antipatie mezi Poláky a Židy se po porážce bolševiků prohloubila, protože Židé sympatizovali s komunismem. Lenin vyzýval k třídnímu hodnocení událostí, rozvíjela se propaganda, šířící negativní obraz katolických Poláků. Polsko, poslední pevnost proti bolševismu, zachránilo Evropu od bolševického moru, byť jen na čtvrt století. Poláci to přikládají přímluvě k Panně Marii. Proto v roce 1990 byl 15. srpen, Nanebevzetí P. Marie, vyhlášen polským státním svátkem.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Podivná vize restituční tečky

Myšlenka církevní restituční tečky je jistě správná a patnáct let po pádu totality více než aktuální. Tečka ovšem by měla být tečkou za spravedlivým vypořádáním odcizeného majetku. Nikoliv tečkou za dokonaným bezprávím a dokonce možná i za ekonomickou likvidací církví. Představa jednomiliardové

roční renty vyplácené církvím po dobu 50 let může být velkorysá pouze na první pohled. Vždyť skoro stejnou částku stát vyplácí církvím podle zákona o hospodářském zabezpečení církví již nyní (a to právě za odcizený majetek). Proč by tedy mělo vyplácení po nějaké době skončit, když by majetek už nikdy vrácen nebyl?

Ani uvažovaných padesát miliard jakéhosi „odškodnění“ neodpovídá hodnotě ukradeného vlastnictví. Jen nemovitý majetek katolické církve odcizený komunistickým režimem představuje částku přes 100 miliard korun. Taková suma uložená v bankách by ročně na úrocích vynášela dvě až čtyři miliardy, neboli dvakrát až čtyřikrát více, než by církvím dával stát. Stát ovšem s nemovitým majetkem církví hospodaří a výnosy si ponechává. Kolik činily a činí tyto výnosy za posledních 55 let, se nikdo ani nenamáhal vyčíslit. Ale jen roční výnos ze 170 tisíc hektarů církevních lesů představuje několik set milionů korun. A to nepočítáme nevrácený majetek nekatolických církví, které nárokují okolo 2 500 položek. Nebylo by 50 miliard korun za všechno - a to ještě během 50 let - spíše výsměchem spravedlnosti?

Vzhledem k tomu, že i v „bezbožecké“ ČR je třetina občanů věřících, mají za ně církve také velkou odpovědnost. A to nejen dnes, ale i za 50 nebo 100 let. Zatím to není ani tak, že by nevěřící ze svých daní podporovali církve, protože příjmy státu z církevního majetku převyšují celkovou částku, která se církvím vyplácí.

Má-li se tedy provést majetkové vyrovnání s církvemi, je třeba vycházet z reálných čísel a nikoliv ze „zbožných“ či méně zbožných přání. Se stomiliardovým majetkem si církve za 50 až 100 let mohou vytvořit všechny zdroje nejen pro svou kultovní činnost, ale i pro stále žádanější alternativní služby ve zdravotnictví, školství a sociální sféře. Naopak definitivní ztráta církevního majetku by znamenala úpadek, ne-li zánik této ekonomické základny, a tím i nabídky služeb všem potřebným občanům ČR.

Jiří Karas, poslanec PČR za KDU-ČSL

Svoboda svědomí platí pro každého

Protestní dopis padesátky europoslanců proti chystané smlouvě o tzv. výhradě svědomí mezi Slovenskem a Vatikánem se zdaleka netýká jen těchto dvou států. Protest, adresovaný slovenskému premiérovi Dzurindovi, totiž

nepřímo zpochybňuje právo členských států EU uzavírat mezinárodní smlouvy. Europoslanci z levicových a liberálních stran v dopise vyzývají premiéra Dzurindu, aby připravovanou smlouvu nepodepsal - smlouva by prý garantovala jen práva vycházející z katolického učení.

Samotný návrh smlouvy přitom v podstatě neobsahuje nic jiného, než to, co říká platná legislativa: Že každý má právo odmítnout dělat to, co je v rozporu s jeho svědomím. Obě smluvní strany se odvolávají na Základní smlouvu, kterou spolu uzavřely již v roce 2000. Deklarují „vůli chránit a rozvíjet právo na lidský život, lidskou důstojnost, lidskou fyzickou integritu i biologickou a psychologickou identitu“. Podle návrhu smlouvy by bylo možné z důvodu svědomí odmítnout např. službu v ozbrojených silách, provádění umělých potratů, eutanázie, klonování, pokusů s lidskými zárodky apod. Jako pojistku proti případnému zneužití smlouva obsahuje zásadu, že uplatnění výhrady svědomí nesmí ohrozit lidský život.

Oponenti z Evropského parlamentu však tvrdí, že slovensko-vatikánská smlouva by „diskriminovala“ ateisty a nekatolíky. Nelíbí se jim např., že by věřící „mohli odmítnout pracovat v neděli“, a nemohli by za to být nijak postiženi. Proti myslí je jim ovšem také to, že by se ze smlouvy mohl stát precedens, na jehož základě by si členské státy mohly podobnými mezinárodními smlouvami upravovat právo týkající se výhrady svědomí odlišně od jednotné legislativy unie.

Je tedy aktuální otázkou, do jaké míry může EU zasahovat do vnitřních záležitostí svrchovaných členských zemí. Jestliže platí, že náboženské záležitosti zůstávají v kompetenci národních států, pak je dopis skupiny europoslanců nemístným pokusem o vměšování. A stejně tak, zůstává-li v platnosti právo každého občana řídit se v etických otázkách především vlastním svědomím. Toto právo totiž návrh smlouvy pouze uvádí do souladu s náboženskou svobodou.

Jiří Karas, poslanec PČR za KDU-ČSL

Modlitba a umění

Bezprostřední vztah modlitby a umění se projevuje zejména v umění duchovním. V této úvaze bych rád uvedl své osobní zkušenosti z tvorby meditativních obrazů, kterou se zabývám již téměř 30 let. Aby tyto obrazy lépe

oslovily srdce, připojují k nim text a hudbu ve formě audiovizuálních programů. Programy jsou běžnou součástí mých misijních aktivit jako jsou duchovní obnovy, výstavy obrazů, přednášky apod. Základem mé tvorby je modlitba srdce v mlčení, tichu a naslouchání, která má tyto stupně: meditace, kontemplace a duchovní objetí.

Modlitba meditace vzniká z obdivu a úžasu nad krásou jednotlivých tvorů, vyladěných do harmonie celého stvoření. Toto je nutno chápat jako umělecké dílo, v němž je přítomný svrchovaný umělec - Bůh sám. Jeho láska vstupuje do našeho vnímání a touží nás obdarovat svým dílem stvoření a zejména sebou samým, který je „Cesta, Pravda a Život“, jak nám to sdělil Syn Boží, Ježíš Kristus v evangeliu. Jsme poutníci na cestě, která vede skrze dílo stvoření k Ježíši a k plnosti Božství v Duchu svatém k Bohu Otci v Nejsvětější Trojici. Prožitá meditace závisí na stupni čistoty srdce a pokory a na naší víře - důvěře v Boha. Směřuje k Pravdě, která dává smysl každému tvoru ve stvoření. Toto poznání vyúsťuje do zjištění, že nás Bůh miluje a chce nás zahrnout nesmírnými dary, aby nás potěšil a připoutal k sobě. Modlitba meditace je vlastně naše odpověď na Boží lásku ve formě díkůvzdání, velebení a chval. Bůh nás chce nejen obdarovat svými dary, ale vede naše srdce k tomu, abychom pokračovali v jeho díle formou tvůrčí činnosti ve směru obohacení a vytváření nových hodnot ve spolupráci s ním.

Kontemplace je završením meditace, kdy naše vnější cesta stvořením přechází do vnitřní cesty k Bohu, který klepe na dveře našich srdcí a touží do nich vstoupit a vládnout v nich. Jeho Božská vláda přináší pokoj srdce a jedinečné bohatství života v obdivuhodné kráse. Tato modlitba směřuje cestou pokory a úžasu nad nekonečnou láskou Boží k dalším horizontům na mystické cestě objetí v Duchu svatém.

Cesta objetí je mystickou cestou, jež proniká do tajemství božského života pod vedením Ducha svatého. Umožňuje nám lidem žít v plnosti lidství podle vůle Boží v následování Ježíše Krista na křížové cestě slávy do plnosti vzkříšení, v němž nás Bůh touží obejmout svou nekonečnou láskou jako snoubenec.

Tři stupně modlitby odpovídají principu Nejsvětější Trojice: Meditace se děje vzhledem k Otci Stvořiteli, kontemplace vzhledem k Synu Božímu a mystická cesta objetí pochází od Ducha svatého, který všechno pořádá k celkové harmonii Krásy v osobním i dějinném kontextu lidstva a celého

stvoření. Tato krása se pak projevuje podle evangelia ve velkodušnosti, pokoře, čistotě srdce, laskavosti, schopnosti oběti a v ostatních ctnostech.

Všechny tyto tři stupně modlitby mají bezprostřední vztah ke Krásě, která je cílem našeho snažení o proměnu života do slávy. Krása je předmětem duchovního umění. Reflektuje Boha v díle stvoření jako princip Pravdy a záření Krávy. Člověk je obrazem - ikonou Boha nejen svou krásou, ale i schopností tuto krásu svým tvůrčím způsobem v Duchu svatém rozmnožovat a obohacovat. Podnětem k tomu je akt vtělení Božího Syna do stvoření skrze pokornou ženu Pannu Marii. Sám Bůh se stal člověkem, aby člověku ukázal cestu k Božské krásě. Svou smrtí na kříži ho zbavil otroctví hříchu, a tak mu umožnil i přes jeho slabost a hříšnost uskutečňovat cestu do obnoveného ráje Krávy.

Celé dějiny spásy jsou ve znamení spolupráce člověka s Bohem na výstavbě božího království v Duchu svatém, který je hlavní akční silou tvůrčí činnosti člověka. Ten vede člověka k tvorbě „daremu umění“ na základě inspirace skrze dary stvoření. Tak se dílo umělce může stát modlitbou a terapií pro duši a tělo. Pozvedá ho k výšinám Krávy a naplňuje ho nesmírnými poklady. Je-li člověk naplněn v modlitbě inspirující krásou, má potřebu tuto krásu zviditelnit svou tvorbou. Předpokladem pro to je ovšem pokora a čistota srdce v duchu evangelia.

Evangelium je největší inspirující silou lidství. Umožňuje proměnit veškeré naše tvůrčí úsilí do plnosti Krávy, jak naznačuje velký ruský filosof F. M. Dostojevskij: „Jestliže svět bude spasen, tak jedině skrze Krávu“. Ona je však důsledkem žitého evangelia jako svědectví nového stylu života.

Tato nádherná myšlenka se stala mottem celého mého díla. Každý obraz začínám v mlčení, tichu a naslouchání v kapli při adoraci Eucharistie, „na kolenou“, tak jako malíři ikon v Rusku. Vedení Ducha svatého mi umožňuje pronikat do tajemství Krávy Božího života a jeho díla ve stvoření v neopakovatelném bohatství. Pro mne je tvorba modlitbou, což dokládá i úryvek z hodnocení mé výstavy ve Lvově z roku 1994: „Vnímání obrazů Otce Weigela lze srovnat s modlitbou nebo očištnou zpovědí. Jednotlivá díla působí jako části oslavného chvalozpěvu posvátného chorálu na počest Všemohoucího Boha ...“

Duchovní umění se tak může stát základem nové evangelizace světa v Duchu svatém jako universální prostředek komunikace, neboť Krása ve

smyslu harmonie mezi duší a tělem proměňuje nejen duši ale i tělo člověka a vede ho k tvůrčímu vzepětí a přetváření světa do nové podoby.

P. Stanislav Weigel, Nad Bertramkou 10, Praha 5

Obraťte se!

Média stále hlásají, že lidská populace stárne. Prý nebudou lidé, aby vydělali na důchody starých. To ale nebrání tomu, aby se neustále nepodílela na propagaci interrupcí nenarozených a abortivní antikoncepce. A na staré a postižené se v parlamentech mnoha zemí schvaluje eutanázie.

Někteří státníci přicházejí s myšlenkou dovozu cizí pracovní síly za ty, kterým nedovolili potraty se narodit. Podívejme se, jak to dopadá v Německu, respektive v jeho západní části, kam si v padesátých letech dovezli tři miliony Turků: Jaké dnes mají sociální a náboženské problémy, hlavně s hlasateli militantního islámu!

Co je příčinou těchto a dalších potíží nejen v západní Evropě a Evropské unii, ale též v mnoha dalších částech světa? Osobně si myslím, že je to vytlačení Boha ze společenského života! Začali s tím zednáři ve Francii před více jak dvěma sty lety. Doba osvícení byla právě dobou největšího duchovního úpadku člověka. „Rovnost, volnost, bratřství“ vedlo k největšímu omezení právě rovnosti, volnosti a bratřství ve společnosti a bylo dovedeno až ad absurdum v totalitních systémech minulého dvacátého století.

Můžeme říci, že v západních zemích totalita nebyla, ale není to pravda! My jsme byli křivení komunisty zavlečeným marxismem a jeho ateismem, ale západ byl terorizován lidskou pýchou, nepřipouštějící spojení rostoucích lidských poznatků s vůlí Boží a totalitou konzumní společnosti.

Především vědci a technici se styděli přiznat, že dosažené poznatky jsou v naprosté shodě s vůlí Boží a slovy Písma: „Bůh stvořil člověka k obrazu svému.“ A díky tomu má člověk dostatek duchovních schopností sledovat kroky Božího tvoření, případně je i dále rozvíjet. Bůh dal člověku svobodnou vůli k tomu, aby se rozhodl, jakými cestami a jakým způsobem bude následovat Boží stvořitelenskou činnost ve svůj prospěch. Nesmí ale při tom dělat nic na úkor jiného jedince.

A proto není přijatelné dělat výzkumy na embryonálních kmenových buňkách, při kterých dochází k zabití embryí. Mluvíme o potřebě nových lidí

jako náhradě za zemřelé k tvorbě životních prostředků, neváháme dělat drahé výzkumy za účelem získání „dětí ze zkumavky“, a přitom bezostyšně zabíjíme ještě nenarozené!

Tak daleko došlo vytlačení Boha ze života lidské společnosti! A Bůh nemusí člověka trestat, člověk potrestá sám sebe! Sobeckost člověka, touha po životě bez zodpovědnosti za druhé lidi, to je to, co pomáhá propagaci a podpoře potratů i eutanázie a šíření HIV.

Ten, kdo říká, není Bůh ani ďábel, ten nesmírně zlému napomáhá. Pocit uvolnění, spočívající v domněnce, že mi za mé zlé skutky nehrozí žádný trest, a proto si mohu dělat, co chci, bez ohledu na druhé a na jejich práva a zájmy, to je ta správná cesta do pekel. Jak do toho věčného, tak i pozemského, do kterého se lidé dostávají, když zjistí, že si svým nezřízeným a bezbožným životem přivodili smrtelné nemoci nebo nemožnost mít děti a podobně.

Kdyby si alespoň evropští státníci sejmuli klapky ze svých očí a vrátili se k víře předků, museli by si ihned uvědomit, že cesta k nápravě je, tím i cesta k obnově a rozvoji evropské společnosti.

Chce to jen dvě věci: Odložit svoji nesmyslnou, omezenou pýchu a obrátit se. Vrátit Boha naší lidské společnosti, jít Jeho cestami, pochopit, že naše úspěchy jsou dosaženy z Jeho vůle, a stále Mu za ně děkovat a připomínat si křesťanské kořeny Evropy.

Návrat k Bohu je tou nejlepší a nejjednodušší cestou k nápravě věcí lidských, ke zbavení se strachu z budoucnosti. Jen dokázat ze sebe dostat to zlo, domýšlivost a pýchu! Není to tak těžké. Symposia hledající cesty, jak ven ze stávajících společensko-hospodářských problémů, člověka z dnešních potíží a nedostatku nedostanou, pokud nepřijmou tento závěr.

Proč Matka Boží, Panna Maria, tolik let k nám hovoří z Medžugorje a jiných míst a říká nám: „Obráťte se“? Protože ona ví, že to je jediná cesta. Následovat Krista svým životem a pracovitostí, láskou k druhému, to je cesta k životní radosti, zajišťující plnost a plodnost života, náhradu těch, kteří odcházejí na věčnost novými lidmi, aby byla zabezpečena stabilita a trvalý rozvoj lidské společnosti.

Poučme se, že cesta za rozkošemi života a sobectví nikam nevede! Poučme se, jak dopadl antický Řím a další státy, kde platilo „chléb a hry“! Přišli jiní a rozmetali je! Poučme se z Písma!

Nehledejme žádné složité cesty k nápravě a obnově lidské společnosti. Ta cesta je jediná a jednoduchá. Obrátme se! Začneme s tím každý u sebe! A uvědomme si všichni, že bez Boha by nebyl ani tento svět, ani my. To dokazují i přírodní zákony! Ještě jednou, obrátme se! Nejlépe hned.

RNDr. Petr Benda

Poslední vůle a závěti svatého Otce Jana Pavla II. pro Mariiinu legii.

Dovolte mi, abych se vám pokusila osvětlit na příkladu Svatého Otce, jak on chápal dokončení života podle tohoto zasvěcení, které učil Svatý Maria z Montfortu.

Od matky se naučil připodobňovat se Kristu. Úcta k Panně Marii v Mariiině legii není založena jenom na jejím Božím mateřství, ale na jejím mateřství jednoho každého z nás. Je to Panna Maria ve spojení s Duchem svatým, kdo nás utváří do podobnosti s Ježíšem. My jsme jeho bratři a sestry skrze Pannu Marii, naše matka je životodárná krev každého z nás, protože v ní bezpečně nalézáme Ježíše.

Tak, jako se mi legionáři snažíme žít naše úplné odevzdání se Panně Marii, jak je podáno v naší příručce, tak se ji snažíme žít dál až do okamžiku našeho umírání.

Pro nás, legionáře Panny Marie, je nemyslitelné, abychom se setkali s Pánem Ježíšem tváří v tvář bez Jeho a naší Matky. To právě jen v ní a s ní budeme převedeni do přítomnosti Nejsvětější Trojice. Abychom byli souzeni je naší advokátkou.

Svatý Otec Jan Pavel II. nás tím učil jaké je postavení Panny Marie v jeho vlastním životě. On nyní patří k tradici naší Legie, protože nám ukázal, jak máme jako legionáři žít a jak umírat v duchu našeho zasvěcení Panně Marii: Jsem celý Tvůj, má Královno a má matko, a vše co mám je Tvé!

Duch vůdce Koncilu Mariiiny legie v Dublinu.

Josefa Nováková

Čas

Karel Dachovský

*Obrovské digitální hodiny nad Jeruzalémem
odměřují čas, kdy Kristus vydechl naposledy
a nůžky naznačily druhou éru.
Ještě nebyl ďábel poražen,
protože padají duše
do rozpáleného močálu.*

*Jak příjemně a rychle
plyne čas pod hruškovníkem
s dvěma stejnými kmeny,
zda existuje podobný jev i jinde?*

*Na své osobní křížové cestě
se minuty vlečou
a po každém utrpení jsi někdo jiný.
Žiješ, a proto kříž je k unesení.
Nadnáší jej anděl,
vždyť k čemu jinému by byl?*

„Návrat měsíčních vzducholodí“

Nemám praxi a snad ani schopnosti psát recenze, ač jsem básník a kritik současného stavu společnosti, kritikem literárním přece jen nejsem.

Tedy alespoň několik myšlenek a postřehů týkajících se sedmé – nejnovější básnické sbírky Vladimíra Stibora „Návrat měsíčních vzducholodí“. Ke komu má blízko? Rozhodně ne k Seifertovi, rozhodně ano k Holanovi, ač není jeho epigonem. Holana už umí napodobovat k nerozeznání mnoho básníků. Stibor je svůj. Má vlastní svět, obrovskou představivost, přesycenost verše metaforami (což dělá básníka, jak tomu rozuměl Ivan Slavík). Někde je filosofem a je cítit napětí mezi pozemšťanstvím a duchem přesahujícím realie tohoto světa. Musí být ve stálém vytržení básnického ducha, což je obtížnější při nutnosti vydělávat na sebe i své blízké profánní prací, která nemá souvislost se světem poezie (kromě snad verše „pokorně se stával nosičem beznohých“).

Tu a tam se objeví novotvary. Také vztah k domovu a Čechám („Domov jsou nejkrásnější sny,/ třebaže někdy/ s pepřem a se solí.“) Ač nelze vystopovat přímý vztah k Bohu, dost často se ve verších objevují pojmy z katechismu a křesťanského života. Také se zaobírá smrtí. („Proč pospícháš,/ řekla smrt.../ Protože večerní slunce/ se mi zjevuje čím dál častěji.“) Tvrdí: „Jen smrt je nesmrtelná“. Jinde naopak báseň „Poslední soud“ přináší naději na nesmrtelnost lidské duše, což je největší nadějí života.

Umí sonety, což není pro všechny básníky samozřejmé. Zápasí se smutkem (který však není jeho trvalou vlastností, básně jsou spíš optimistické, lze těžko objevit spleen, tak často trápící jemné a citlivé básníky.) Zná lék: „Daleko vám neuteče,/ propadl hrdlem,/ když v remízce zahlédl volavku./ Proti přesile a smutku/ lze poslat jen nás samotné.“ Obdivuhodný a vtipný je postřeh: „Nejlepší lék proti bezmoci?/ Přece když po snídani/ umývají nádobí samotní proroci ...“ Jak často jsou i proroci básníky! Jak si jich svět neváží. Snad by lidská společnost unesla, kdyby měli dost času, prostoru a podpory, aby nám sdělovali krásu, která často chybí materialistické společnosti. Vášnivě a rezolutně protestují proti postřehu: „Kdyby ubylo básníků,/ přibylo by hodných lidí...“ Krása obohacuje život, vychovává a zlepšuje život (avšak kromě pseudoumění některých diktátorů – jak složitá je někdy lidská duše!)

„Tak zní otázka:/ je lepší opustit jistý střed,/ nebo chytit bělásku,/ vyniknout během Kristových let.“

Ač je člověkem velmi skromným a považujícím se za „zapomenutého básníka“, patří mezi nejtalentovanější básníky středních let (je ročník 1959). Spolu s Romanem Szpukem a „jedničkou na úrovni Březiny“ – Jiřím Haunerem. Že není a nebude ve školních učebnicích literatury, se nelze divit. Kulturní frontu zčásti ovládají mafie, a to není nic pro svobodomyšlného umělce. Je spíš s podivem, že mohou naše verše vycházet a nikdo nás za ně nebije.

7. 8. 2005

P. Ing. Karel Dachovský

Obrácený Otsifem aneb Mefisto

Vladimír Stibor

*Zsinalé domy
jako na Kavkaze
a nebo jenom v jeho podhůří
nalepují si místo nádherného obočí
řezavé šlahouny ostružin;
smutek, ten zmetek jeden,
je zatlačuje i zarývá sto sáhů hluboko...*

*A najednou
obrazy Páně,
hrdliččin brz1ík,
vzápětí únava
sedící na pažení studny,
jež sama jediná,
neboť nikdo jiný a čistý už tu nezbyl,
otáčí prstem poušů,
aby alespoň mohla věnovat polibek
všem půlnočním vozatajům,
kteří už jsou v cíli,
a přesto se vracejí
dekorovat své mrtvé...*

*Mefisto,
Mefisto, zloději duší! ...*

Otázky pro zasvěcené

Vladimír Stibor

*Nevím, co je to poezie,
tuším jen,
čím nás převyšuje
a čím někdy tiskne ke zdi...
Zplanělé divizny
vždycky nabízí
na schodištích chrámů,
kde mají otevřeno
před příletem měsíčních vzducholodí
i nad ránem ...
Tehdy mnohem častěji ...*

19. července 2005

Zdenka Líbalová

Poklekám

před oltářem nebe

a podávám Ti srdce

můj Pane Ježíši

abys je

láskou naplnil

a já rozdávala

Dospělost

Janka Procházková

*Neprodyšně uzavřená ulita vlastních problémů
stala se příbytkem svědomí
a dětství
je
vzdalující se břeh,
na kterém marně křehká nevinnost
vysílá svoje s.o.s.*

Distichon

Libuše Matysíková

*Světýlka blikají, rolničky cinkají
a potom vyzvání zvon,*

*abychom věděli všichni,
že se narodil On,*

*Ježíšek v jesličkách
radost a štěstí nám dal,*

*proto se narodil, aby všem zvěstoval,
že ho Pán na zem poslal,*

*štěstí a radost pod tichým nebem
patří nám všem,*

*všichni, kdo v pokoře
hledáme cestu k nám,*

*cesta je prostičká,
chce to víc srdíčka a lásky v nás,*

*nedejte jen dary a dárčky,,
ale kus sebe,*

*shod'te ty okovy, zbytečné starosti,
žijte jen tím, co jste,*

*rozdejte lásku, rozdejte pokoru,
vrátí se opět k vám,*

*žijte tu pospolu šťastně a spokojeně,
vždyť to chce příroda i Pán této země.*

Kousky ledu
Luciána Stiborová

Vidíš, opět uplynul
nějaký ten čas.
Polykači ohňů
ted' polykají vodu,
rozehřívanou z posledních
ledovců.
Nyní ty malé kousky ledu,
plují po hladině tvé duše.
Zabodnou se a drží,
přijde vlna,
odnese je
Kam?
Na dno ...
Ne, do nebe ...

